

**TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ
FETHULLAHCİ TERÖR ÖRGÜTÜNÜN
(FETÖ/PDY) 15 TEMMUZ 2016 TARİHLİ
DARBE GİRİŞİMİ İLE BU TERÖR
ÖRGÜTÜNÜN FAALİYETLERİNİN TÜM
YÖNLERİYLE ARAŞTIRILARAK ALINMASI
GEREKEN ÖNLEMLERİN BELİRLENMESİ
AMACIYLA KURULAN MECLİS ARAŞTIRMA
KOMİSYONU
TUTANAK DERGİSİ**

**17'nci Toplantı
23 Kasım 2016 Çarşamba**

(TBMM Tutanak Hizmetleri Başkanlığı tarafından hazırlanan bu Tutanak Dergisi'nde okunmuş bulunan her tür belge ile konuşmacılar tarafından ifade edilmiş ve tırnak içinde belirtilmiş alıntı sözler aslına uygun olarak yazılmıştır.)

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sayfa

I.- GÖRÜŞÜLEN KONULAR

II.- OTURUM BAŞKANLARININ KONUŞMALARI

1.- Komisyon Başkanı Reşat Petek'in Komisyonun yaptığı yazışmalara ilişkin açıklaması

III.- AÇIKLAMALAR

1.- İstanbul Milletvekili Mihrimah Belma Satır'ın 22/11/2016 tarihli 24'üncü Birleşimde Genel Kurulda Ankara Milletvekili Sırrı Süreyya Önder ile aralarında geçen konuşmalara ilişkin açıklaması

2.- İstanbul Milletvekili Mustafa Sezgin Tanrıkulu'nun Türkiye Büyük Millet Meclisi Basın ve Yayın Mensuplarının Çalışmaları Hakkındaki

Yönetmelik gereği milletvekillerinin çalışmaları yayınlamasına yasak getirilemeyeceğine, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ile Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ın Komisyona gelip gelmeyeceklerini öğrenmek istediğine ilişkin açıklaması

3.- Mardin Milletvekili Mithat Sancar'ın İstanbul Milletvekili Mihrimah Belma Satır'ın yaptığı açıklamasındaki bazı ifadelerine ilişkin açıklaması

4.- Bursa Milletvekili Zekeriya Birkan'ın Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Gültan Kışanak'ın tutuklanmasının Komisyonla alakası olmadığına ilişkin açıklaması

5.- Muğla Milletvekili Mehmet Erdoğan'ın Komisyona davet edilen bazı konukların gelip gelmeyeceğiyle ilgili ortada somut bir bilgi olmadığına ve gelecek haftanın çalışma takviminin belirlenmesi gerektiğine ilişkin açıklaması

6.- Manisa Milletvekili Selçuk Özdağ'ın Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Gültan Kışanak'ın gözaltına alınmasının Komisyondaki açıklamalarıyla bir ilgisi olmadığı şeklinde demeç verdiğiğine ilişkin açıklaması

IV.- ARAŞTIRMA KOMİSYONLARI

A) GÖRÜŞMELER

1.- Albay Davut Ala'nın 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

2.- Albay Mahmut Pınarbaşı'nın 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

3.- Mine Özer'in 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

4.- Rifat Özer'in 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

5.- Can Cumurcu'nun 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

6.- Metin Doğan'ın 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

7.- Enes Topçu'nun 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

17'inci Toplantı

23 Kasım 2016 Çarşamba

I.- GÖRÜŞÜLEN KONULAR

TBMM Fetullahçı Terör Örgütünün (FETÖ/PDY) 15 Temmuz 2016 Tarihli Darbe Girişimi ile Bu Terör Örgütünün Faaliyetlerinin Tüm Yönleriyle Araştırılarak Alınması Gereken Önlemlerin Belirlenmesi Amacıyla Kurulan Meclis Araştırması Komisyonu saat 11.05'te açıldı.

Komisyon Başkanı Reşat Petek, Komisyonun yaptığı yazışmalara,

İstanbul Milletvekili Mihrimah Belma Satır, 22/11/2016 tarihli 24'üncü Birleşimde Genel Kurulda Ankara Milletvekili Sırrı Süreyya Önder ile aralarında geçen konuşmalara,

İstanbul Milletvekili Mustafa Sezgin Tanrıkulu, Türkiye Büyük Millet Meclisi Basın ve Yayın Mensuplarının Çalışmaları Hakkındaki Yönetmelik gereği milletvekillerinin çalışmalarını yayınlamasına yasak getirilemeyeceğine, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ile Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ın Komisyona gelip gelmeyeceklerini öğrenmek istediğine,

Mardin Milletvekili Mithat Sancar, İstanbul Milletvekili Mihrimah Belma Satır'ın yaptığı açıklamasındaki bazı ifadelerine,

Bursa Milletvekili Zekeriya Birkan, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Gültan Kışanak'ın tutuklanmasının Komisyonla alakası olmadığına,

Muğla Milletvekili Mehmet Erdoğan, Komisyona davet edilen bazı konukların gelip gelmeyeceğiyle ilgili ortada somut bir bilgi olmadığına ve gelecek haftanın çalışma takviminin belirlenmesi gerektiğine,

Manisa Milletvekili Selçuk Özdağ, Mardin Milletvekili Mithat Sancar'ın yaptığı açıklamasındaki bazı ifadelerine,

İlişkin birer açıklamada bulundular.

Albay Davut Ala,

Albay Mahmut Pınarbaşı,

Mine Özer,

Rıfat Özer ,

Can Cumurcu,

Metin Doğan,

Enes Topçu,

Tarafından, 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi verildi.

Komisyon gündeminde görüşülecek başka konu bulunmadığından saat 15.10'da toplantıya son verildi.

23 Kasım 2016 Çarşamba

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 11.05

BAŞKAN: Reşat PETEK (Burdur)

BAŞKAN VEKİLİ: Selçuk ÖZDAĞ (Manisa)

SÖZCÜ: Mihrimah Belma SATIR (İstanbul)

KÂTİP: Serkan BAYRAM (Erzincan)

BAŞKAN – Çok değerli Komisyon üyesi arkadaşlar, bugün 23/11/2016 Komisyonumuzun 17’nci toplantısını açıyorum.

II.- OTURUM BAŞKANLARININ KONUŞMALARI

1.- Komisyon Başkanı Reşat Petek’in Komisyonun yaptığı yazışmalara ilişkin açıklaması

BAŞKAN - Bugün davet ettiğimiz konukları dinlemeden önce Komisyonumuzun yazışmalarıyla ilgili bilgilendirme yapmak istiyorum değerli arkadaşlar.

İçişleri Bakanlığımıza yazdığımız yazıyla Komisyonumuzda daha önce dinlenen Sayın Yavuz Selim Demirağ tarafından yapılan sunumda mürted üstünde 970 adet ceset torbası ve 13 bin adet plastik kelepçe bulunduğu dair beyanda bulunmuştu. Arkadaşlarımız da bu bilginin doğruluğunun araştırılmasını talep etmeleri üzerine bu konuda yazışma yaptık arkadaşlar. Gelen cevabi yazıda farklı birimlerden de derlenmek suretiyle iddia edilen bu konuyla ilgili herhangi bir tutanağa, bilgiye, belgeye ve bahsedildiği gibi ceset torbasına rastlanmadığına dair bilgi geldi Komisyonumuza. Bunu ifade etmek istiyorum ilk olarak.

İkinci olarak, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına yazdığımız yazıda Sayın Galip Mendi burada dinlenmesinde yine şöyle ifade etti: Akıncı Üssüne götürülürken içinde sivil takım elbiseli iki kişinin bulunduğu bir VİP minibüs gördüğünü, bu minibüsün Konya Jandarma Bölge Komutanına ait olduğunu belirterek söz konusu minibüste Adil Öksüz’ün ya da darbe girişiminin diğer sivil planlayıcılarının olabileceği ihtimalini gündeme getirmişti. Bununla ilgili olarak “Ankara Cumhuriyet Başsavcılığından yapılan soruşturma sırasında bu iddia veyahut bu anlatıma göre konuyu açıklayıcı bir durum tespit edilmiş midir?” diye sorduk. Gelen cevabi yazıda Ankara Batı Cumhuriyet Başsavcılığından, o gün yapılan adli işlemlerle ilgili olarak bir tutanakta geniş olarak bahsediliyor. “Şüpheli araç bulunduğu, Ford Tourneo Custom marka minibüsün şüpheli ve terk edilmiş hâlde orada bulunduğu tespit edilmiştir.” deniyor. Bu araçla ilgili tutanakta neler bulunduğu dair ifadeler var, kısaca birkaçını ifade edeyim: “Şüpheli aracın sağ ön paspas üzerinde fişek atım yatağında 1 adet, şarjöründe 29 adet fişek MKE, MP5 ibareli şu seri numaralı, siyah renkli akrep tabir edilen tabanca, yanında 30 adet fişek, yedek şarjör; sağ ön koltuk altında karton kutu içerisinde nostaljik radyo ibareli küçük bir radyo; torpido gözündeki 6 adet büyüklü küçük olmak üzere Konya Bölge Jandarma Komutanlığı ibareli etiketler, yanında yine seri numaralı 3 adet yakış fişi...” Daha sonra devam ediyor. Birtakım yiyecek, bisküvi benzeri şeylerin bulunduğu, artık adli soruşturmaya konu olacak şekilde arkadaşlar. Bunlar ifade ediliyor ama sonuç bölümünde bizim sorduğumuz hususla ilgili olarak “Söz konusu araç içerisindeki uygun yüzeylerden 17 ayrı yerden biyolojik süründü alındığı, yine araç üzerinde uygun yüzeylerden geliştirilen parmak izlerinin alındığı, alınan sürüntüler ve parmak izleri üzerindeki incelemenin devam ettiği...” Burası

adli boyutu. “Araç içindeki şahıslarla ilgili olarak ise şu ana kadar herhangi bir tespitin yapılmadığı, soruşturmanın devam ettiği” cevabi yazıda ifade ediliyor. Biz zaten “Beyanda geçen araç içinde başka sivil kişiler var mı, yok mu?” Bunu sormuştuk, bununla ilgili de bir cevabi yazı geldi arkadaşlar.

Diğer taraftan, bu hafta sonu grup sözcümüz Belma Satır Hanımefendi'nin gazetelerdeki açıklamalarına da istinaden basında çokça yer aldığı “Adil Öksüz son bir yılda 100 defa yurt dışına çıkıyor, bunu gören yok mu?” şeklinde gerek konuklarımızdan gerek Komisyon üyelerimizden değerlendirmeler olması üzerine, bu konu netliğe kavuşsun diye Sakarya Üniversitesi Rektörlüğüne bir yazı yazdık. Sizin öğretim görevliniz olduğuna göre üniversitedeki görevi sırasında yurt dışına hangi dönemlerde kaç defa çıktığı; çıkışlarda üniversitede izin alıp almadığı; izin almamışsa hakkında herhangi bir işlem yapılıp yapılmadığı hususları, bu konuda eğer rektörlüğünüzce yapılmışsa Emniyet Genel Müdürlüğünden alınan bilgilerin de Komisyonumuza gönderilmesini talep ettik. Gelen cevabi yazıda “Komisyon çalışmalarında kullanılmak üzere istemiş olduğunuz, Adil Öksüz'ün yurt dışına giriş-çıkış tarihleri hakkında Üniversitemizin İl Emniyet Müdürlüğü Hudut Sınırları Büro Amirliğinden aldığı resmî bilgi, giriş-çıkış tarihleri belirtilmiş olup ve İlahiyat Fakültesi Dekanlığının izin durumu hakkındaki incelemesi neticesinde hazırlanan liste ekte yer almaktadır.” diyerek, 2 sayfa giriş-çıkış, bir sayfa da bilgi notu geldi. Burada giriş-çıkışları incelediğimizde değerli arkadaşlar, emniyetten de gelen yazıda, 5 Eylül 2002 tarihinden 11 Temmuz 2016 tarihine kadar -yaklaşık on beş yıllık bir süre olarak ifade edelim- burada 52 defa yurt dışına gittiği ve geldiği kaydı var, yurt dışı çıkış, tarihi ve süreleri. Bunların kiminde iki gün, beş gün, dokuz gün, on gün gibi gidip gelmeler var. Karşılarında şu izah var: Bazılarını işte, hafta sonu, bazılarını yıllık izin deyken bu yurt dışını yaptığını, günleriyle ilgili yılbaşı tatili, bayram tatili ve benzeri açıklamaları da belirtmişler. Yani şu açıklamadan bir yıl içerisinde 100 defa yurt dışına çıktığına dair bir emniyet kaydının olmadığı yaklaşık 2002'den 2016 Temmuzuna kadar 52 defa yurt dışına çıktığına dair kayıtlar Komisyonumuza gelmiş oldu.

Ayrıca, Sakarya Üniversitesinin bu konudaki notunda da -tamamını okumayayım- genel çerçevede bilgi veriliyor. Efendim, yurt dışına çıkıp tekrar geldiği konuları elbette ki izne bağlı olduğu ve bazılarında izin alarak ama pek çoğunda rektörlükten ve dekanlıktan herhangi bir izin almadan -bu on beş yıldaki- girip çıkmaları devam ettirdiği ifade ediliyor. Yazı suretlerini zaten bütün Komisyon üyesi arkadaşlarımıza bilgi olarak ifade edebiliriz. Orada da şu açıklama yapılmış: “Emniyet yetkililerinden aldığımız listeden Adil Öksüz'ün 2002'den bu yana on beş yıl içinde 52 kere yurt dışına gittiği bilgisine ulaştık. On beş yılda yapılan 52 girişin 4 tanesi yurt dışı izni, diğerleri bilgimiz dışında olup kaçak gidişlerdir. Bunların çoğu yurt içi izni, bayram tatili, hafta sonu veya eğitimin olmadığı zamanlarda olduğu da tespit edilmiştir.” diye Sayın Rektörün cevabi yazısı var.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Hangi yılda yoğunlaşmış Sayın Başkan, çıplak gözle görülüyor mu hangi yılda yoğunlaştığı?

BAŞKAN – Bakalım şöyle, sondan doğru bakayım. Mesela, 2016 yılında 3 defa gittiği, 17 Mart, 20 Haziran, 11 Temmuzda; dört gün, beş gün, iki gün olmak üzere gittiği görülüyor. 2015 yılında 5 defa gittiği görülüyor. Birisinde dikkate değer 26 Mayıs 2015'te yirmi iki gün yıllık izinliken gittiği burada kayıtlarda var. Bunun gibi 4 defa 2014'te, 4 defa 2013'te, 3 defa 2012'de şeklinde devam ediyor.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Sayın Başkan, bir belge var bu MİT angaje formu diye sosyal medyada geziyor. Biz gerçekliği konusunda –umarım gerçek değildir ama- MİT Müsteşarlığına sorabilir miyiz? Bu sosyal medyada gezen belge yani Adil Öksüz'ün...

BAŞKAN – Sorarız efendim.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) –Bir yazıyla soralım çünkü halkın kafası karışmasın, sosyal medyada çok döneüyor.

BAŞKAN – Tamam. Siz onu bir zahmet, yazı ekiyle de bana şey yapın oradan da soralım.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Tamam.

BAŞKAN – Bu konu böyle.

Yine arkadaşlarım...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Angaje formu sahte de olabilir, gerçek de olabilir ama muhatabına soralım ki...

BAŞKAN – Tabii. Soralım doğru bilgiyi alalım.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bir bilgiyi arz edeyim.

BAŞKAN – Bitireyim mi bilgi daha var Aytun Bey?

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Tabii tabii.

Bu söz konusu form çok öncesinde mail atılarak bana gönderilmişti ama ben cumhuriyet başsavcılığına bunu teslim ettim Sayın Başkanım. Ama büyük ihtimalle -bir şey söyleyemeyiz- sahte çıkacaktır.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Halkın kafası karışmasın sosyal medyada.

BAŞKAN – O zaman talep ettiğiniz gibi soralım, durumu netleştirelim efendim.

Şimdi, Adalet Bakanlığına yazdığımız yine bir yazı var. O konuda da Komisyonumuzu bilgilendireyim. Yürütülen soruşturmalar neticesinde düzenlenen iddianamelerin, mahkeme kararlarının dijital ortamda gönderilmesini talep ettik. Hani bunları bekliyorduk, biliyorsunuz arkadaşlar. Şu anda cumhuriyet başsavcılıklarından temin edilen FETÖ/PDY terör örgütüne ilişkin iddianame tensip zaptı ve mevcut mahkeme kararları CD ortamında yazımız ekinde gönderilmiştir. Bunlar alındı, arkadaşlarımız dijital ortamda bunları da alabilir, onu da bilgilerinize sunuyorum.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Sayın Başkan, bir de bu çatı iddianamesindekileri ekleriyle talep edebilir miyiz Komisyon olarak?

BAŞKAN – Hepsi içinde.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Ekleriyle birlikte. Asıl önemli bilgiler eklerinde galiba.

BAŞKAN – Şimdi, fiziki ortamda gönderilmesinin oldukça güç olduğunu daha önce de paylaşmıştık.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Dijital gönderilsin.

BAŞKAN – Dijital ortamda şu gönderilenlerin içinde olduğunu ben düşünüyorum çünkü biz burada “Türkiye genelinde cumhuriyet başsavcılıklarıyla yürütülen soruşturmalar neticesinde düzenlenen iddianamelerin, şayet karar varsa mahkeme kararlarının, derhâl; ayrıca Komisyonumuzun görev süresinin azlığı da dikkate alınarak iddianamelerin, ilgili mahkeme kararlarının bilgi notuna bağlanarak ve dijital birer suretini Komisyonumuza gönderilmesi” demişiz.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Ekleri yoksa çünkü asıl önemli belgeler eklerinde, detay çalışması yapabileceğimiz.

BAŞKAN – Alıp inceleyelim, eğer talebiniz olursa eksik olan hususları da isteyelim.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Özellikle bu çatı iddianamesindekiler çok önemli, çok faydalı bilgiler içerebilir.

BAŞKAN – Evet, dün başladı, bugün de devam ediyor galiba o çatı iddianamesiyle ilgili duruşma. Onları da isteyelim.

Ayrıca, biliyorsunuz Komisyon üyelerimizin talepleri üzerine Radyo Televizyon Üst Kurulundan 15-16 Temmuz tarihli televizyon yayınlarında Fetullahçı terör örgütünün darbe girişimi sırasında gerçekleştirilen televizyon yayınlarında telefon bağlantıları, açıklamalar, bildirimler dâhil olmak üzere darbe girişiminin seyriyle ilgili önemli yayınların görüntü bant ve çözümlerinin bildirilmesini, gönderilmesini istedik. Radyo Televizyon Üst Kurulu bu konuda gönderdi. Sayısal kayıt, arşiv ve analiz sisteminin kapasitesinin imkân verdiği ölçüde ulusal düzeyde yayın yapan medya hizmet sağlayıcılarından 15-16 Temmuz 2016 tarihlerinde yapmış oldukları yayınlara ilişkin kayıtlar ekte sunulmaktadır. Bunu da dileyen Komisyon üyesi arkadaşlarımız alabilirler. Teknik olarak biraz geniş yer tutuyormuş ama imkânsız değil, dileyen arkadaşlar daha geniş Flash bellek veya CD'yle bunları alabilirler.

Ben özellikle bunları ifade etmek istedim.

MİHRİMAH BELMA SATIR (İstanbul) – Sayın Başkan, bir açıklama yapacağım.

BAŞKAN – Bitiriyorum Başkanım.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Son bir şey, bitirmeden önce onu da... Burada Maliyeden, polis okulundan bir yetkili gelmişti. Çok önemli bir belgeden bahsetmişti, bize gönderecekti, geldi mi o belge?

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Polis okulu başkan yardımcısı.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Polis Akademisi...

BAŞKAN – Polis Akademisi Başkan Yardımcısı. Ayrıca geciktiği için işi sözlü olarak tekit ve takibini yaptık, cumaya kadar gönderileceğini beyan ettiler, onu da bekliyoruz. Yazdığımız yazıların da takipçisiyiz.

Belma Hanım, buyurun.

III.- AÇIKLAMALAR

1.- İstanbul Milletvekili Mihrimah Belma Satır'ın 22/11/2016 tarihli 24'üncü Birleşimde Genel Kurulda Ankara Milletvekili Sırrı Süreyya Önder ile aralarında geçen konuşmalara ilişkin açıklaması

MİHRİMAH BELMA SATIR (İstanbul) – Sayın Başkan, dün Genel Kuruldaki bir tartışmayla ilgili bir açıklama yapmak ve bir soruyla ilgili de açıklama yapmak istiyorum. Genel Kurulda dün Sırrı Süreyya Önder Sayın Gülten Kışanak'a burada sorduğum sorudan dolayı üzgün olup olmadığını sordu. Burada biz görev yapıyoruz, hiçbir sorudan dolayı üzgün değilim. Orada hangi sorudan bahsettiğini anlamamıştım ama daha sonraki tartışmadan ortaya çıktı. 15 Temmuz gecesi Gülten Kışanak'ın seçilmiş bir Belediye Başkanı olarak neden meydanlarda olmadığı, darbeye tepkiyi neden koymadığını sormuştum. Kendisi de Diyarbakır'da bir hareketlilik olmadığını, askerın dışarıya çıkmadığını ve halkın da dışarıya çıkmadığını söylemişti. Ben tatmin olmadığım bu cevap üzerine görüntülerden ve Diyarbakır halkından, Diyarbakır'daki teşkilat mensuplarımızdan ve vatandaşlarımızdan aldığım bilgiye göre o gece Diyarbakır'da insanların sokakta olduğunu ve darbeye bütün Türkiye'de olduğu gibi dik durduklarını ama bir Belediye Başkanı olarak kendisinin de onlarla birlikte meydanlarda olması gerektiği kanaatimi belirtmiştim.

Şunu söylemek istiyorum: Sorduğum hiçbir sorudan pişman değilim, üzgün değilim. Sayın Kışanak'ın verdiği cevaptan da tatmin olmadığımı o gün de söyledim, bugün de söyledim. Diyarbakır halkı 7'den 70'e darbenin karşısında durdu. Daha sonra söylenen "Orada sokağa çıkma yasağı vardı,

o nedenle Diyarbakır halkı sokakta değildi.” Bu doğru bir tespit değil. “Diyarbakır halkı sokaktaydı, darbeye karşı durdular. Keşke Belediye Başkanı da halkının yanında olsaydı.” diye söylemişim. Bunu açıklamak istedim.

İkincisi de, geçen hafta yine YÖK’le ilgili bir dinlediğimiz uzman arkadaşımız, akademisyen bir misafirimiz yabancı dil sınavlarındaki değişiklikten sonra yardımcı doçent olma konusunda birtakım imkânlar sağlandığı, özellikle FETÖ’nun vakıf üniversitelerinde bu imkânın sağlandığı birçok akademisyenin de bu nedenle dil sınavını geçtiği ve ilerleme kaydettiğini söylemişti. Bununla ilgili YÖK’e de bir yazılı soru soralım izninizle gerekirse ben soruyu hazırlayayım. Hangi üniversitelerden kaç kişi, hangi tarihler arasında özellikle 2012’den sonra akademik ilerleme kaydettiler ve şu anda neredeler? Bunların da pozisyonlarını da soralım.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum Belma Hanım.

MİTHAT SANCAR (Mardin) – Sayın Başkanım...

BAŞKAN – Söz vereceğim.

YÖK deyince bu Sakarya Üniversitesi ve Adil Öksüz’le ilgili yayınlar nedeniyle YÖK Başkanı da Başkanlığımızı telefonla arayarak 2547 sayılı Kanun hatırlatmasıyla üniversitemizi bakanlık ve bağlı il müdürlükleri gibi değerlendirmek doğru değil; yani üniversitelerin kendi içinde özerk bu faaliyetlerini yaptığı YÖK’ün üst kurum olarak pek az konuyu takip ettiği ifade edildi. Bu durumu da dikkate alarak sizin yazınızı ilgili birimlere yazalım Belma Hanım, onu da yazalım.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Benim de bir söz talebim vardı Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Buyurun Sezgin Bey.

Misafirlerimiz geldi, tabii ben bu açıklamaları yaptım. Mademki söz aldınız buyurun.

2.- İstanbul Milletvekili Mustafa Sezgin Tanrikuolu'nun Türkiye Büyük Millet Meclisi Basın ve Yayın Mensuplarının Çalışmaları Hakkındaki Yönetmelik gereği milletvekillerinin çalışmaları yayınlamasına yasak getirilemeyeceğine, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ile Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ın Komisyona gelip gelmeyeceklerini öğrenmek istediğine ilişkin açıklaması

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Başkanım bir iki şey söyleyeceğim sadece.

Birinci olarak, bu yayın meselesi için yine gazilerimizin önünde tartışmak istemiyorum. Ben yokken geçen perşembe günü şunu getirmişsiniz: Türkiye Büyük Millet Meclisi Basın ve Yayın Mensuplarının Çalışmaları Hakkında Yönetmelik. Biz basın mensubu değiliz, milletvekiliyiz. Dolayısıyla, bu konuda İç Tüzük’te yasaklayıcı bir hüküm yok. Komisyon kararı da doğru değil. Bununla bir milletvekilinin çalışmasının yasaklanmış olması da yani Parlatentonun, milletvekillerinin çalışma düzeni bakımından doğru değil. Bunu gerekçe gösterdiniz, siz de bunu takdir edersiniz. Şeyin başında bile “Basın ve Yayın Mensuplarının Çalışmaları Hakkında Yönetmelik” diye yazıyor. Dolayısıyla, bununla bu çalışmayı yasaklayamazsınız ama ben şimdi yeniden bir tartışma olmasın diye, gazilerin önünde bir tartışma olmasın diye bu çalışmayı yapmayacağım.

BAŞKAN – Tutanaklara geçmiştir. Teşekkür ederiz.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Ama bununla bizi yasaklayamazsınız, bunu bilmenizi isterim.

İkinci olarak efendim, bizim önerdiğimiz şeylerle ilgili olarak, danışmanlarımızla ilgili olarak henüz uzman olarak karar alınmadı, bu kararı almanızı bekliyoruz. Eğer almayacaksanız da oylama yapalım, oylamayla “Hayır.” deyin.

Üçüncü olarak da, darbeyle ilgili çok önemli bilgileri olan ve darbe günüyle ilgili olarak henüz kendilerinden bilgi almadığımız iki büyük kamu görevlisi var. Birisi MİT Müsteşarı, birisi Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar. Onlarla ilgili hangi gelişme var? Gelecekler mi gelmeyecekler mi? Eğer sizin gelmeme konusunda bir eğiliminiz varsa burada oylama yapalım, karar alın gelmesinler.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sezgin Bey, o notu da aldım.

Mithat Bey, herhâlde siz de bir...

3.- Mardin Milletvekili Mithat Sancar'ın İstanbul Milletvekili Mihrimah Belma Satır'ın yaptığı açıklamasındaki bazı ifadelerine ilişkin açıklaması

MİTHAT SANCAR (Mardin) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Belman Hanımın açıklaması üzerine birkaç cümle de benim söylemem gerekiyor. Sonuçta, Sırrı Süreyya Önder parti grubu adına söz aldı ve konuştu. Orada asıl vurgulamak istediği konulardan bir tanesi Belma Hanımın sorusunun manipülatif olduğu yönündeydi. Yani “Sokağa çıkmadıysanız darbeden yanasınız.” anlamına gelecek bir soru sorulduğunu söyledi. Bunun bir yönlendirme, bir manipülasyon gibi bir işlevi olduğunu belirtti. Bununla bağlantılı söylediği şey de şu: Eğer burada ifade veren, daha doğrusu burada açıklama yapan bir davetli buradan çıktıktan hemen sonra gözaltına alınıyorsa, ardından da tutuklanıyorsa burada Komisyon üyelerinin de başka türlü bir açıklama, bir tepki göstermeleri beklenir. Bu gözaltının Komisyondaki ifadelerle, anlatımlarla, açıklamalarla bağlantılı olduğu yönünde yine kamuoyunda belli bir algı oluşmuştu. Buna ilişkin hiçbir açıklama yapılmadı.

İkincisi: Sokağa çıkma meselesi soruluyor. Oysa Diyarbakır’ın üçte 2’sinde sokağa çıkma yasağı vardı o gün. Sokağa çıkma yasağına herhangi bir şekilde değinmeden “Neden sokağa çıkmadınız?” sorusunun yöneltilmesinin de Türkiye’de bu tabloyu eksik görmek ve göstermek anlamında geldiğini belirtti.

Ben de tekrar söyleyeyim, Diyarbakır’da sokağa çıkanlar olmuştur. “Diyarbakır halkı 7’den 70’e sokağa çıkmıştır.” gibi bir açıklamayı herhâlde yapabilmek için elde somut veri var. Ben de isterim her türlü darbeye, her türlü demokrasi dışı müdahaleye Türkiye’de 7’den 70’e sokağa çıkma imkânı olsun ve bu konuda bir engelleme olmasın. Bu 15 Temmuz olduğu gibi 4 Kasım ile ilgili de olsun ve sokağa çıkma bu çerçevede olduğu sürece herkes tarafından meşru, demokratik bir hak olarak kabul edilebilsin.

BAŞKAN – Maksat hasıl oldu. Teşekkür ederim Mithat Bey.

Aytun Bey, galiba siz...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sonra...

BAŞKAN – Sonra, peki.

Zekeriya Bey, bir şey...

4.- Bursa Milletvekili Zekeriya Birkan'ın Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Gülten Kışanak'ın tutuklanmasının Komisyonla alakası olmadığına ilişkin açıklaması

ZEKERİYA BİRKAN (Bursa) – Değerli Başkanım, değerli Komisyon üyeleri; tabii 11.00 dedik gazilerimiz yarım saattir bekliyor ama ben bir cümleyle de hani bu komisyonda işte, sorulan sorular şu anlama geliyor ya da bu anlama geliyor diye bir anlamlandırmanın doğru olmadığı kanaatindeyim. Hepimiz bir şeylerin ortaya çıkması için sorular soruyoruz. Bunlar değişik anlamlar şeklinde de yorumlanabilir. Ama ben şuna eminim ki Gülten Kışanak’la ilgili tutuklamanın bu Komisyonla bir

alakası olmadığını düşünüyorum. Yani bu zaten buradan, hemen kapıdan da tutuklanmış değil. Sadece bir rastlantı olduğu kanaatindeyim. Ben gazilerimizi yeterince beklettiğimiz kanaatindeyim. Müsaade ederseniz ben gazilerimizi çağırayım efendim.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Yani böyle çok önemli bir şeyi tartışıyoruz. Komisyon konuşmasın anlamına geliyor. Bence doğru olmaz bu.

BAŞKAN - Teşekkür ediyorum.

Mehmet Bey buyurun.

5.- *Muğla Milletvekili Mehmet Erdoğan'ın Komisyona davet edilen bazı konukların gelip gelmeyeceğiyle ilgili ortada somut bir bilgi olmadığına ve gelecek haftanın çalışma takviminin belirlenmesi gerektiğine ilişkin açıklaması*

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Arkadaşlar, tabii ki geçtiğimiz haftalarda hep bir sonraki haftanın programını burada birlikte konuşarak, tartışarak karar verdik. Şimdi, bu hafta ve geçen haftaki gündemi Başkanlık kendi programına göre belirledi. Önümüzdeki hafta ne yapacağız? Zaman çok daralıyor. Bununla ilgili ya bugün dinlemelerimiz bittikten sonra ya da yarın sabah ya biraz erken başlayarak ya da misafirlerimizi biraz geç çağırarak bunu şekillendirmemiz lazım. Çünkü çok önemli birtakım konuklarımızın hâlâ gelip gelmeyeceğiyle ilgili ortada somut bir bilgi yok. Bunları ne zaman uygun gördünüz ve şimdi bir cevap verirsiniz mutlu olurum.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ediyorum.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Ben konuşayım Sayın Başkanım, bir saniye lütfen.

BAŞKAN – Selçuk Bey, buyurun.

6.- *Manisa Milletvekili Selçuk Özdağ'ın Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Gülten Kışanak'ın gözüaltına alınmasının Komisyondaki açıklamalarıyla bir ilgisi olmadığı şeklinde demec verdiği ilişkin açıklaması*

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; kusura bakmayınız, Sayın Mithat Sancar Bey'e şöyle bir ekleme yapmak isterim: Sayın Sancar, Gülten Kışanak buradan çıktıktan sonra, Diyarbakır'a gittikten sonra gözüaltına alındı, daha sonra tutuklandı kendisi. Bunun üzerine ben bir demec verdim: “Gülten Kışanak'ın gözüaltına alınması ve tutuklanmasıyla ilgili Komisyonumuzun hiçbir alakası yoktur. Sordüğümüz sorular ortadadır, tam tutanak tutulmaktadır. Kendisiyle ilgili Diyarbakır'daki faaliyetleri veya Diyarbakır'daki belediyenin faaliyetleriyle ilgili oradaki savcılığın bir tasarrufudur, hukuka aittir, Komisyonumuzla alakası yoktur.” diyerek bir demec hemen verdim.

İkinciyi söyleyeyim, o gün Diyarbakır'da 15 Temmuz akşamı sokağa çıkma yasağının olduğu yer sadece Sur'daki 4 mahalledir. Bu 4 mahalle sadece ve sadece güvenlik nedeniyle... Orada insan bulunmamaktadır, insanların oraya girmesi istenmemektedir çünkü orada her an bir patlayıcı olabilir, evler yıkılabilir diyerek, yoksa Diyarbakır merkezde hiçbir mahallede sokağa çıkma yasağı yoktu, en azından kayıtlara geçsin diye söyleme lüzumunu hissediyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ediyorum.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sayın Başkan, bir söz alabilir miyim? Söylemeyecektim ama kısa bir şey söyleyeceğim.

BAŞKAN – Öyle mi? Peki, Aytun Bey, buyurun.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Şimdi, değerli arkadaşlar, Türkiye’de 2 bine yakın belediye başkanı var. Bunların hangisinin sokağa çıkıp çıkmadığına göre onlar hakkında bir kanaat ortaya koymaya kalkarsak, bu “McCarthycilik” olur.

BAŞKAN – Böyle bir şey yok zaten.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bu yanlış.

MİHRİMAH BELMA SATIR (İstanbul) – Komisyonumuza Gülten Hanım geldi.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Yani bu tür tartışmaları açarsak bence bu işi de hafifletmiş oluruz; ben onu kayıtlara geçirmek istedim.

BAŞKAN – Tamam, teşekkür ediyorum.

MİHRİMAH BELMA SATIR (İstanbul) – Gülten Hanım zamanıydı, biz de onu soruyoruz.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Ben genel olarak söylüyorum, onunla ilgili değil.

MİHRİMAH BELMA SATIR (İstanbul) – Genel olarak katılıyorum ama buradaki başka bir şey.

BAŞKAN – Arkadaşlar, çağırılım misafirimizi.

Gazilerimiz kendileri takdim edecek; özgeçmişlerini getirmedik Belma Hanım.

İlk olarak, Gazi Albay Davut Ala.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Sayın Başkan, bu yasaklama kararını vermeseydiniz, şimdi buradan bütün Türkiye dinleseydi çok daha iyi olurdu, çok daha amaca uygun olurdu.

BAŞKAN – Şimdi, teşekkür ediyorum.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Çok daha amaca uygun olurdu yani.

BAŞKAN – Bir görüştür, teşekkür ediyorum. Zaten televizyonlarımızda da...

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Buradan verilmiş olsaydı, bütün Türkiye dinleseydi buradan daha sık olurdu.

IV.- ARAŞTIRMA KOMİSYONLARI

A) GÖRÜŞMELER

1.- Albay Davut Ala'nın 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN – Hoş geldiniz efendim.

Evet, Gazi Albay Davut Ala. Bey, davetimize icabet ettiniz, Darbeleri Araştırma Komisyonumuza geldiniz. Ben Komisyonumuz adına size hoş geldiniz derken 15 Temmuz 2016 kanlı darbe girişiminin önlenmesinde gerçekten çok büyük fedakârlık gösteren, canla başla mücadele eden kahraman askerlerimiz, polislerimiz, sivil vatandaşlarımızla birlikte fedai can eden şehitlerimizi rahmetle anıyorum, gazilerimize şükranlarımızı şahsımızda bütün gazilerimize ifade ediyorum. Son derece tarihî bir görevle, cesaretle, kahramanlıkla demokrasimize, milletimize sahip çıkma noktasında hayatınızı ortaya koydunuz.

Tarihe not düşme bakımından, biz sizleri unutmadığımızı, şehit ve gazilerimizi her an bu Komisyonunda da andığımızı, minnet ve şükran duygularımızı ifade bakımından bugün gazilerimizden elbette ki her biri kıymetli ve değerli, buraya davet edilmeye layık ama vaktimizi de dikkate alarak bugün için 6 gazimizi davet ettik ve ilk olarak da sizi aldık.

Sizden talebimiz, kendinizi önce çok kısa tanıttıktan sonra sizin ağzınızdan 15 Temmuz gecesinde darbenin önlenmesi için yaptıklarımızı, daha sonra da efendim, bu Fetullahçı terör örgütüyle ilgili özel bilgileriniz varsa onları dinlemek istiyoruz. Eğer arkadaşlarımız Komisyonla henüz istişare etmedim ama bununla iktifa ederse, gazilerimizin anlatımlarıyla iktifa etmeyi yeterli görmeyi düşünüyoruz ama buna rağmen “Çok önemli bir sorumuz var.” derse arkadaşlarımız bunu da değerlendirelim.

Şimdi, görüntü aldı kameraman arkadaşlarımız, çok teşekkür ediyoruz.

Arkadaşlar, çok teşekkür ediyorum.

Evet, Gazi Albay Davut Ala. Bey’i biraz sonra dinleyeceğiz.

Davut Bey, söz sizin; buyurun.

ALBAY DAVUT ALA – Sayın Başkanım, sayın milletvekilleri; öncelikle davetiniz için çok teşekkür ediyorum.

Az önce belirttiğiniz duygulara bilmukabele katılıyorum, bütün şehitlerimize Allah’tan rahmet, bütün gazilerimize de acil şifalar dileyerek sözlerime başlamak istiyorum.

Olay gecesi 66. Mekanize Piyade Tugay Topçu Kışlası’nda olaya iştirak ettim. Müsaade ederseniz kısaca, vaktinizin darlığını da dikkate alarak olayı arz edeyim.

BAŞKAN – Evet, buyurun.

ALBAY DAVUT ALA – Ramazan Bayramı’ndan önce, esas benim görevim Tugay Komutanlığında Disiplin Kurulu Başkanlığı ve emniyet kaza önleme subaylığı idi. Tugay Komutanıyla yaptığım görüşmede, Tugay Komutanı beni yanına davet ederek -Bizim tugayımızın normalde 3 kışlası var Sayın Başkanım, 3 ayrı yerde konuşlanmış durumda büyük bir kışla. İSTOC’un üzerinde 66. Mekanize Tugay Komutanlığı 3 kışlada konuşlanmış durumda- beni şu anda kaçak pozisyonda olan Tuğgeneral Mehmet Nail Yiğit yanına çağırarak, başka bir kışlaya görevlendirildiğimi Kışla Komutanı olarak tebliğ etti. Ben de kendisine bu görevlendirmenin sebebini sordum Ramazan Bayramı’ndan önce. Kendisi “Kışlada disiplin sorunu olduğunu, oradaki disiplinsiz askerlerin işte, disipline edilmesi bakımından benim oraya gitmemi uygun olarak değerlendirdiğini.” söyledi. Ben de kendisine “Gideceğim kışlada bir tümgeneral olduğunu, -Tümgeneral Yavuz Türkgeneci şu anda Genelkurmayda Plan Prensipler Daire Başkanı, korgeneral rütbesine yükseltildi- ayrıca, oradaki tabur komutanının altı aydır Tugay Karargâhında görev yaptığını” belirttim. Böyle bir olayın neden gerçekleştiğini sorduğumda kendisi “Askerlikte emir verilir yapılır; oraya gideceksin.” diye ısrarcı tutumlarını sürdürdü. Ben de verilen emir üzerine, şu anda tarihini tam net hatırlamıyorum, bayramdan sonra Kışla Komutanlığını deruhte etmek üzere Kartaltepe Kışlası’na başladım. Kartaltepe Kışlası’nda yaklaşık 15 Temmuzdan bir hafta önce görevime başladıktan sonra o zaman Tümgeneral olan Tümen Komutanımızla görüşmelerimi yaptım.

Malum gün de Sayın Başkanım, Silahlı Kuvvetlerde olmayan olaylar yaşandı; şöyle anlatayım:

BAŞKAN – 15 Temmuz gününü diyorsunuz.

ALBAY DAVUT ALA – Evet “Malum günle” 15 Temmuzdan bahsediyorum.

Sabah mesaiye geldikten sonra, normalde Kışla Komutanı olarak nizamiyeden girip Kışla Komutanının görevleri kapsamında işte, emniyetle ilgili hususları denetliyorum, daha sonra odama çıkıyordum ve sonra da Tümen Komutanımızın emrini alıyordum. O gün, cuma günü çok değişik olaylar tezahür etti. Normalde Tugay Komutanı yani şu anda kaçak pozisyonda olan Mehmet Nail Yiğit izinli gözüküyor. Tümen Komutanımızla da bunu istişare etmiştik zaten izinli olduğunu. Ben odama döndükten sonra “Telsiz çevrimi yapılacak.” diye Tugaydan bilgi geldi.

Sayın Başkanım, bunlar askerî tabirler, anlamayan olursa açıklayabilirim. Normalde telsiz çevrimi Tugay Komutanı olmadan yani birliğin birlik komutanı olmadan yapılmaz ama o gün garip bir şekilde “Telsiz çevrimi yapılacak.” diye emir verildi. Telsiz çevrimine de bütün telsizlerin çıkacağı söylendi. Bu olayı araştırdığımızda kimse dönüş yapmadı yani sebebini söylemedi.

BAŞKAN – Saat itibarıyla...

ALBAY DAVUT ALA – Sabah saatlerinde Sayın Başkanım.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – “Telsiz çevrimi” teknik bir terim. Bu terim ne demek açıklar mısınız?

ALBAY DAVUT ALA – Telsiz çevrimi şöyle, her komutanın elinde, her bölük komutanı, takım komutanı seviyesinde telsizler vardır efendim. İrtibat arazide telsizle sağlanır yani bir komutan bir astına emir vereceği zaman telsizle verilir. Telsizlerin daha önceden, göreve çıkmadan önce kontrolünü yapmak amacıyla telsiz çevirme kurulumu.

ZEKERİYA BİRKAN (Bursa) – Tatbikat gibi yani.

ALBAY DAVUT ALA – Yani olay akşamı olan, öncesindeki tatbikat gibi evet.

Daha sonra, cuma günleri normalde Silahlı Kuvvetlerin bakım günüdür yani bakım yapılır, diğer faaliyetler minimum seviyeye indirilir. Atış yapılacağı emri geldi efendim. Normalde cuma günü atış yapılmaz, çok zaruri hâllerde atış yapılır. Ben Kışla Komutanlığına devraldıktan sonra yazılı ve sözlü olarak oradaki astların emir vermiştim “Benim emrim olmadan kesinlikle 1 tane mermi bile ne silahlıktan ne depodan çıkacak, kimse de atış yapmayacak.” diye. Topçu Taburuna vekâlet eden yüzbaşı arkadaşımız “Komutanım, atış yapacağız.” deyince “Benim haberim olmadığını, kimin emir verdiğini.” sorduğumda da, aşağıda malum darbe girişimi olayına katılan “Tugay Komutanı Yardımcısının emir verdiğini.” söyledi. Kendisini aradım ama ulaşamadım. “Atış yapmasının uygun olmadığını, ben emir vermediğimi, tasvip etmediğimi.” söyledim. Yalnız şöyle, Tugay Komutanı özellikle beni pas geçerek -öyle diyeyim Sayın Başkanım- kendi birliklerine emir vermiş “Atış yapılacak.” diye. Atışın şöyle bir özelliği var: Normalde, dediğim gibi cuma günü atış yapılmaz.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – İzinli olan Tugay Komutanı mı veriyor bu emri?

ALBAY DAVUT ALA – Hayır, o Tugay Komutanının Tugay Komutanı Yardımcısı var bir de efendim. Dedim ya, 3 kışla var, her kışlada da birer tane komutan yardımcısı var.

Atış yapılmasında şöyle bir durum var: Aynı zamanda bizim kışlamızda astsubay öğrencileri var. Astsubaylık öğrencileri var ve daha yani bu çocuklar ellerine silah tam almış değiller. Öğrencilerin daha şeyleri tam onaylanmamış, stajdalar. Kandırıyolar çocukları işte “Atış yapılacak.” diye. Mermi dağıtılmasında işte, “Kara Harp Akademisinden öğrenci subaylar gelecek, onlarla da atış yaptıracağız, akşam da tatbikat yapacağız.” diye kandırıyolar.

Onun haricinde efendim, aynı gün cep telefonlarımıza bizim bağlı olduğumuz Kolordudan çok ilginç bir mesaj geldi, müsaade ederseniz onu okuyayım: “

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Onun da saatini söyleyin lütfen.

ALBAY DAVUT ALA – Saat beş gibi efendim.

Mesajda aynen şöyle deniliyor ve 17.04 diye not almışım, yanlışlık da olabilir. “15, 16, 17 Temmuz 2016 Taksim, Ayasofya, Sultanahmet, tarihi ve turistik yerler, metro, Marmaray, vapur seferleri, kalabalık bölgeler, Gaziosmanpaşa, Sultangazi, Sancaktepe, Fatih, Kartal, Kâğıthane eylem ikazı.” Neredeyse İstanbul’ın her yere eylem ikazı hâline dönmüştü efendi.

Tabii, biz bu mesajı okuduğumuz zaman...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Komutanım, bu eylem ikazı arada bir gelir mi yoksa...

ALBAY DAVUT ALA – Yani, normalde gelir ama bu kadar çok gelmez. Yani neredeyse İstanbul'un her yerini eylem ikazı hâline getirmişler. Yani normal, spesifik, belli bir bölge gelebilir, belli bir semt gelebilir ama alışılmış bir eylem ikazı değil ve üç gün boyunca, 15, 16, 17 Temmuz çok önemli bir tarih. Yani, bir hazırlık süreci olduğu buradan belli; benim şahsi düşüncem bu.

Bu olaydan önce saat 3 civarında yine aynı şekilde “Silah kayboldu.” diye bir şayia yayıldı görev yaptığım Tugayda. Ben yıllardır Silahlı Kuvvetlerde çalışıyorum, gündüzleri Silahlı Kuvvetlerde silah kaybolmaz efendim, çalınır çünkü silahın kaybolması için birinin gündüz elinden bırakması lazım veya çalması lazım; ya çalınır ya başka bir şey olur. Yani bunu da bir sebep olarak ortaya sürmüşler.

Yine, Komutanlık karargâhından kimseye ulaşamadım. Ulaşabildiğim, 1 tane vatandaşımızı şehit eden bir Tabur Komutanına ulaştım. Kendisi hızlı hızlı –Kurmay, Tabur Komutanı- işte “Silahın kaybolduğunu, ikinci bir emre kadar mesainin uzadığını, kimsenin kışlayı terk etmeyeceğini.” söyledi; bu da çok alışılmadık bir durum. Belli bir süre geçtikten sonra, ben tabii, kendi emrimdeki kışladaki birliklere silahın kaybolduğunu, tekrar silah sayımı, mühimmat sayımı gibi idari konularda emir verdikten sonra servis saati geldiği zaman “Tümen Karargâhı hariç diğer personelin kışlada kalacağını, Tümen Karargâhının gideceğini, kışladan çıkan servis araçlarının tek tek kontrol edilerek Tugay personelinden kimsenin çıkıp çıkmayacağını kontrol edilmesi.” emrini vermiş Tugay Komutanı Yardımcısı ve Tugay Kurmay Başkanı. Biz de beklemeye başladık doğal olarak, kendi emniyet tedbirlerimizi aldık. Belli bir süre geçti efendim, belli bir süre geçtikten sonra bize normalde silahın kaybolduğuyla ilgili emir gelmesi lazım. Türk Silahlı Kuvvetlerinde şöyle bir teamül vardır: Silah kaybolduktan sonra silah bulunana kadar genellikle o kışlanın personeli kışlayı terk etmez; bu doğrudur ama gidişat hakkında da bilgi verilir. İdari tahkikat heyeti kurulur, soruşturma yapılır, arama yapılır ama ne arama yapılıyordu ne başka bir şey yapılıyordu. Yapılan hiçbir şey yoktu efendim.

Ben saatini tam hatırlamıyorum, başka bir kışlada, çatışmaya girdiğim kışladaki bir üsteğmen arkadaşımı aradım. Üsteğmen arkadaşım “Evdе olduğunu, silahın bulunduğunu, kendilerinin mesaiyi bitirdiklerini.” söylediler. Tabii, biz şok olduk çünkü bizim haberimiz yok. Tekrar o Kurmay Tabur Komutanını aradım, Kurmay Tabur Komutanı “Komutanım, silah bulundu, mesaiyi terk edebilirsiniz.” dedi. Tugay Karargâhından yani komuta heyetinden ama kimseye ulaşamadık Sayın Başkanım. Bu görüşmelerimiz hep tali insanlarla oldu. Ben de kendi emir komuta ettiğim kışladaki bütün personelime mesaiyi terk etmelerini, normal nöbet şeylerini bırakarak mesaiyi terk etmelerini söyledim. Şunu arada ifade edeyim efendim: Bu darbe girişimine benim emir komuta ettiğim kışladan hiçbir katılan olmamıştır, araç, silah hiçbir şekilde çıkmamıştır; tamamen bütünlüğümüzü muhafaza ettik onu da arz edeyim.

Yolda, lojmanlara giderken -Zeytinburnu Lojmanlarında oturuyorum- Gülhane Askeri Tıp Akademisine gönderdiğimiz bir hastanın başında refakatçi olan Yusuf Astsubayımız vardı; o bizi telefonla aradı. “Komutanım, ben kışlaya dönemiyorum.” dedi. “Neden?” diye sorduğumda “İşte, Kuleli Askeri Lisesinden bir yüzbaşı beni köprünün başında durdurdu ‘Darbe olduğunu’ söyledi.” dedi. Biz de başladık gülmeye açıkçası Sayın Başkanım.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Saat kaç o zaman?

BAŞKAN – “Saat kaç?” diyor.

ALBAY DAVUT ALA – Saat dokuz buçuk on civarı; tam saatini hatırlamıyorum.

BAŞKAN – Akşam, 21.30 yani.

ALBAY DAVUT ALA – Evet, gibi yani tabii, biz inanmıyoruz Sayın Başkanım ve o arkadaşımızı da Gülhane Psikiyatri bölümüne refakatçi olarak göndermiştik hatta şöyle düşündük: Psikiyatri bölümüne gitti orada kafayı yedi bize farklı şeyler söylüyor. İnanmıyoruz çünkü biz, mümkün değil bu yüz yılda, bu ortamda böyle bir şey beklemiyoruz yani, inanmadık tabii. “Tamam” dedik ve baktık dirotiyor ve ağlamaklı konuşuyor “GATA’ya dön.” dedik.

İstanbul’da malumlarınız bilirlir Anıtmezarın orada, oraya gelmeden önce Bayrampaşa sapağında askerî araçları gördüm. Askerî araçları görünce ben bir şeylerin ters gittiğini, farklılaştığını hissettim efendim. Tanıdığım üstteğmenleri, bölük komutanlarını aradım. Bölük komutanlarından bir tanesi işte “Çevik Kuvvet, Gaziosmanpaşa, AK PARTİ binası, havaalanı gibi yerlere dağıldıklarını, emir beklediklerini.” söylediler. Dedim “Bizim niye haberimiz yok? Bu nasıl bir şey? Yani farklı bir şey, olay mı oluyor, tatbikat mı oluyor? Başka bir şey, valiliğin emriyle koordineli bir şey mi var?” diye. “Komutanım, hiçbir şey bilmiyoruz, bize emir verdiler çıktık.” dediler. Ben eve gittim. Eve gittikten sonra televizyonu bir açtım Sayın Başkanım, ortalık karışmış, her taraf, köprüler tutulmuş, havaalanına girilmiş. Dikkatlice bir baktım Sayın Başkanım, bütün oralara giden zırhlı araçlar ve tanklar benim kendi birliğime yani bizim tugaya ait, kendi kışlama değil ama tugaya ait.

Tabii, başımızdan aşağıya kaynar sular döküldü. Böyle bir şeyler olabileceğini tahmin ediyorduk ama bu kadar adımı siz deyin, örgütlü bir şekilde yapabileceklerini tahmin etmiyorduk.

Fazla uzatmayayım Sayın Başkanım. Şehit olan Kurmay Albay Sait Ertürk, onunla beraber... O beni aradı “Kendisinin Kolordu Karargâhına gitmek için araç istediğini fakat aracın Zeytinburnu’na gelirken polisler tarafından durdurulduğunu ve askerleriyle beraber Emniyete götürüldüğünü.” söyledi “Ne yapacağımızı görüşebilir miyiz?” diye yanına çağırıldı. Yanına gittim Sayın Başkanım. Kendisiyle konuştuk. Dışarıya çıkamıyoruz çünkü dışarıya çıktığımız zaman araçla intikalimiz mümkün değil.

BAŞKAN – Sivil misiniz o anda?

ALBAY DAVUT ALA – Siviliz, televizyonlardan takip ediyoruz.

Benim aklıma İstanbul Valiliğinde Emniyetten sorumlu Vali Yardımcısı olan akrabam var efendim, Nurullah Kalkancı o geldi, hemen onu aradım. “Nurullah ağabey, böyle böyle bizim oraya gitmemiz lazım. Bizim gittiğimiz yerde büyük olaylar olmuş; lütfen, bizi oraya ulaştır. Senin şu anda elinde güç vardır, bizi bir şekilde oraya ulaştırman lazım.” dedim. Benim bu konuşmamı şehit olan albayımızı duyunca “Ben de geleyim.” dedi. “Tamam Komutanım, beraber gideriz.” dedim.

Biz bu olayları takip ederken benim bulunduğum kışlaya Ulusoy firmasıyla –yoldan çevirmişler Sayın Başkanım- 23 kişilik bir bu askerî ve sivil personel, 23 kişilik bir personel geldi. Oradaki nöbetçi amir olan yüzbaşımız, şu anda Özel Kalem Müdür Kara Kuvvetlerimizin, Müdür Yardımcısı beni aradı “Komutanım, bir otobüsle kışlaya girmeye çalışıyorlar, ne yapalım?” dedi. Tabii, biz bu hareketlerin hepsini şu anda Korgeneral Yavuz Türkgenci o zaman Tümen Komutanımızın emri dâhilinde yapıyoruz ama bunu şöyle anlatayım, hani onun darbeci olmadığını teyit ettikten sonra. Mesela, bizim kendi Tugay Komutanımız şu anda kaçak Mehmet Nail Yiğit, onunla ilgili zaten irtibat da kuramadık. Nizamiyeden çıkarken, daha sonra nizamiyeden çıkarken nizamiyedeki personelimize de emir verdik efendim, dedik ki: “Tümgeneralimiz, biz hariç nizamiyeden kimse girip çıkmasın.” Biz nizamiyeden çıktuktan sonra bu kaçak olan Tuğgeneral evine giriyor, eşyalarını toplayıp çoluk çocuğunu alıp kaçıyor efendim.

Otobüs olayı şöyle önemli: Darbeye iştirak etmeyen tek kışla benim emir komuta ettiğim kışla. Oraya da nüfuz edip oradaki silahları da kullanmak istediklerini değerlendirdik yani oraya girebilselerdi oradaki insanları da kullanacaklardı. Orayı almayınca bu sefer aşağı tarafa, Topkule Kışlası, İSTOC’a yakın olan Topkule Kışlası’na giriyorlar efendim.

Biz bu olayları aynı zamanda amirlerimizle paylaştık. Zeytinburnu İlçe Emniyet Müdürünün gönderdiği 3 kişilik polis ekibiyle biz rahmetli Sait Albayımızla beraber kışlamıza gitmek üzere yola çıktık efendim. Yoldan giderken, malumunuz bütün tanklar araçların üzerinden geçmiş, insanlar feryat figan, bunları da gördük. Biz siviliz, benim yanımda yalnızca kendi beylik silahım var, beylik silahım hariç hiçbir silahım yok. Telsizimiz yok, hiçbir şeyimiz yok, kendi inisiyatifimizle kışlamıza gidip olaya müdahale etmeye çalışıyoruz. Kışlamıza gittikten sonra, güvendiğimiz birkaç tane adamı alıp benim emir komuta ettiğim kışladan bir zırhlı personel taşıyıcı ve Land Rover ve 2-3 tane güvendiğimiz insanı alıp Tugay Karargâhının olduğu Topkule Kışlası'na gidip o kaçak generali deruhte edip olaylardan sıyrıp olaya müdahale edeceğimiz diye silahlı gittik. Kışlaya girerken hemen kışlanın girişinde bir helikopter pisti var Sayın Başkanım, ben ömrü hayatımda bir kışlaya 4 tane helikopterin indiğini hiç görmedim yani gece uçuşu yaptığını da kışlanın üzerinde -gece uçuşu yaparken ışıktandırmalarını söndürürler öyle söyleyeyim sivil tabirle- hiç görmedim ama o gün orada 4 tane helikopter gördüm hatta bu helikopterlerden birisi de malumunuz Yunanistan'a kaçırılan helikopterlerden birisiydi.

Tugay Karargâhının oraya giderken meşedin orada bir tank gördük Sayın Başkanım. Tanktaki personeli aşağıya indirip, işte "Darbe olduğunu, kimin tarafından olduklarını." sorduk. Oradaki çocuklar ilk başta "Komutanım, biz sizin tarafımızdayız. Biz bu adamlarla savaşaacağız." deseler de mecburen inanmak zorunda kaldık çünkü aşağıya gittiğimiz zaman Sayın Başkanım, personel sayımız çok azdı. Meğer o tank da daha önceden dışarıya çıkmış, faaliyete katılmış geri dönmüş ama bizi orada kandırdılar açıkçası.

Biz hemen bir durum değerlendirmesi yaptık. Bu kadar az kişiyle aşağıdaki personele müdahale edemeyeceğimizi, nasıl bir hareket tarzı belirleyeceğimizi düşündük. Ben yine Vali Yardımcımızı, Sait Albay da, rahmetli de Kolordu Komutanlığımı aradı. Polisi istedik, Başakşehir Polis Merkezinden bize arkadaşlarımız geldi Asayiş Şube Amirî dâhil olmak üzere. Dediğim üzere, gidip Tugay Komutanını tutuklamak, diğer askerleri de kontrol altına almak maksadıyla ikiye ayırdık; Sait Albayımız ve Asayiş Şube Amirimiz bir koldan, ben diğer bir koldan. Ben tankla beraber hareket ettim, onlar da zırhlı personel taşıyıcımız vardı efendim, o zırhlı personel taşıyıcıyla beraber hareket etme kararı aldık. Adamlarımızı çoğaltıp müdahaleyi daha objektif ve pozitif yapabilmek için beklerken ilginç bir şey oldu, bir helikopter futbol sahası var Sayın Başkanım, oraya indi. Oraya inen helikopter -daha sonradan öğrendim ben bunu- Kanal D ve CNN Türk'e baskına gidip orada yaralanan bu FETÖ'cü subayları getiren helikopter. Biz uzaktan görüyoruz yani mesafemiz 150 metre ama kim olduklarını anlayamıyoruz. Yaklaşık bir on beş dakika sonra bir askerî ambulans çok hızlı bir şekilde bizim bulunduğumuz istikamete geldi, "Dur" diye emir verip bağırmamıza rağmen durmadı. Önüne atladım, durdurdum. Daha sonra askerî ambulansın içindeki şoför ermiş onu öğrendik, eri yere yatırdık, arabayı durdurduk hatta erin bir tanesini tekerin önüne yatırdım ki kaçmasınlar diye arabadan. Arka kapıyı bir açtım Sayın Başkanım, gözlerime inanmadım. 2 tane yaralı subay sedyede yatıyor, ne yazık ki yaralı subaylardan bir tanesi, çok acı bu o tugayın istihbarat subayı ve kurmay subay. Yani o tugayın istihbarat subayı demek efendim, her türlü nöbet yerini, yolunu, her şeyini benden daha iyi bilen bir adam. Diğer akademiden yine aynı şekilde bir kurmay subay ve bir tane de yanlarında sağlam subay vardı. Ben bunlara "Yazıklar olsun, bu vatan size her şeyi verdi, kurmay da olmuşsunuz. Yaptığınız bu vatani bölme, bu vatanın vatandaşlarını incitmekten başka bir şey değil." dememe rağmen bu insanlar bana "Siz göreceksiniz, iki sene sonra sizi yargılayacağız, asacağız." dediler efendim hem yaralı olarak ambulansın içinde yattıkları hâlde.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Rütbeleri ne bunların?

ALBAY DAVUT ALA – Yüzbaşı, yüzbaşılar.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Silahla mı yaralanmışlar?

ALBAY DAVUT ALA – Evet, silahla yaralanmışlar yani sivilde yaralanmışlar, kışlanın içinde değil.

Ben bunları enterne edip orada bir uzman çavuşumuza teslim ettim gelen polis arkadaşlara teslim edilmek üzere. Daha sonra şunu öğrendim Başkanım: Biz çatışmaya girince bunlardan bir ikisi kaçmış yani çatışmadan yararlanıp kaçmışlar, sonra tekrar yakalandıklarını da duydum.

Aşağıya indik, Tugay Komutanını yakalamak üzere Tugay Karargâh binasına girdik polis arkadaşlarla beraber iki koldan giderken arz ettiğim üzere. Maksudumuz, oradaki darbecilerin hepsini enterne etmek ve tutuklamaktı yani. Tugay Komutanlığı Karargâhı binasındaiken polis telsizinden bir anons geldi “Bir polis vuruldu nizamiyede” diye, yanımdaki polis arkadaşlar “Komutanım, arkadaşımız vuruldu, lütfen yukarı çıkalm.” dediler; yoksa ben farklı bir aksiyon düşünüyordum, planım farklıydı. Mecburen yukarıya çıktık. Yukarı çıkarken Sayın Başkanım, benim daha önce o kışlada hiç görmediğim, açıkçası Silahlı Kuvvetlerde de görmediğim askerî üniformalı ama saç ve sakalı farklı 2 kişi gördüm, 2 veya 3 kişi tam hatırlamıyorum. -Sağlık sorunlarımı daha sonra, en son arz edeceğim- Bunlar askerî üniformalı olduğu için biz bunları tanımiyorduk Sayın Başkanım, sayın milletvekilleri.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Askerî rütbeli miydiler?

ALBAY DAVUT ALA – Yani rütbelerini falan göremedik, alacakaranlıkta oluyor bu olay yani saat 4 gibi öyle söyleyeyim, 4 civarında falan oluyor.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Sabah 4 mü?

ALBAY DAVUT ALA – Sabah, sabah 4.

Bunlara ben 3 defa “Teslim olun.” diye bağırdım Sayın Başkan hatta yanımdaki polis arkadaşlara da bağırtırdım. İlk mermiyi orada bize, bana sıktılar Sayın Başkanım. İlk mermi -sol bacağımda cüzdanımı taşıyordum- cüzdanıma denk geldi. “Nasıl anladınız?” diyeceksiniz. Ben hastaneye gittikten sonra polis memuru arkadaşlarımız evraklarımızı aldıktan sonra, şöyle mermi izlerinin kartlarımda olduğunu gördüm. Daha sonra hastane polisini çağırıp sordum, dedim ki “Benim kartlarımı kim yırttı? Niye kırdınız? Yani neden kırdınız?” Kendisi “Kartlarınıza hiçbir şey yapmadık, yalnızca biz teslim aldık.” deyince merminin buradan girip arka taraftan çıktığını tespit ettik Sayın Başkanım. Biz bu adamların peşinden giderken...

BAŞKAN – Yaralandın mı o mermiyle, ilk mermiyle?

ALBAY DAVUT ALA – Evet, sol bacağımdan, ilk mermiyi sol bacağımdan aldım efendim ama işte, önce Allah sonra cüzdan sayesinde bacağıma sıyrıp geçti.

Biz tankla beraber, şehit olan bir arkadaşımızı... Polis memurunun şehit olduğunu zannediyorduk, ben tankla giderken albayımızın da yerde yattığını gördüm. Yerde yattığını gördükten sonra...

BAŞKAN – Sait Albayın mı?

ALBAY DAVUT ALA – Sait Albayımızın... Tankı durdurduk ama bu esnada pusuya düştüğümüzü anladık Sayın Başkanım. Çok aşırı şekilde, sağdan soldan, işte o bizim gördüğümüz insanlar dâhil. Ben onların açıkçası yalnızca Türk subayı olduğunu değil başka milliyetten, cinsten veya sivilden gelen insanlar olduğunu düşünüyorum. Çünkü ben yani çok aşırı tepki vermiş olmayayım ama Sayın Başkanım.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Sizden başka da gören var mı Komutanım, yani askerî personelinizden böyle adamlar gördük diyen var mı?

ALBAY DAVUT ALA – Var, var.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Niye ateş etmediniz o zaman onlara?

ALBAY DAVUT ALA – Sakallı değil. Yani sakallı veya bıyıklı demedim. Şekli şemali asker ama tanımadığımız insanlar. Tanımıyoruz yani o kışlardan değiller. O kışlada da asker olmaya bir yani o kışlanın...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Daha sonra anlaşıldı mı Komutanım bunların kim olduğu?

ALBAY DAVUT ALA – Hayır, şu ana kadar benim bildiğim kadarıyla kim olduğu belli değil yani bize ateş edenlerin kim olduğu belli değil. Bilmiyorum Emniyette herhangi bir bilgi var mı yok mu diye.

Ben Sait Albayımızın düştüğünü görünce “Komutanım!” diye bağırdım, bağıırken benim arkamda olan, şu anda Ankara’da rehabilitasyon merkezinde yatan polis memuru arkadaşımız sırtından vuruldu, ilk mermiyi orada yedi. Yani o anı anlatamıyorum, heyecanlanıyorum, kusura bakmayın. O kadar çok mermi geliyordu ki ben bu insanlarla silah arkadaşlığı yapmışım, ekmeğimi bölüşmüşüm ama bize nasıl -yani dilim dönmüyor- bu kadar hainlik yapabildiklerini hâlen daha anlayamıyorum.

Polis memuru düştükten sonra ben polis memurunu tankın kenarına çekmek için elimi uzattığımda sağ parmağımı kaybettim Sayın Başkanım. Aynı şekilde yan tarafımdaki diğer polis memurları da çeşitli yerlerinden yaralandılar. Sait Albayımıza tekrar bağırdım “Komutanım, komutanım!” diye. Ses gelmeyince kendisinin şehadete eriştiğini düşünerek bağırmayı kestim. Tanka kendimizi siper yaparak bu adamlara son mermileri dahi atmaya düşünürken helikoptere -az önce bahsetmiştim- binebileceklerini düşünerek ben oradaki polis memuru arkadaşlarımıza “Ben helikopterin oraya gidiyorum, bunlar nasıl olsa bizi öldürecekler, şehit olurken bari helikoptere binenlerden bir iki tanesini alının çatımdan vurayım da öyle şehit olayım.” dedim. Sıçrarken Sayın Başkanım karaciğerimden vuruldum. Kurbanı kestiğiniz zaman kan kokusu çıkar ya Sayın Başkanım, ben o kan kokusunu hissettim. Oraya gidene kadar, Allah şahidimdir, hiçbir acı hissetmedim, hatta parmağımı avucumun içine alıp öyle çatışarak gittim. Yanımda beylik silahım, HK 33 silahıyla oraya kadar gittim ama orada artık, karaciğerimden de vurulduktan sonra -3 tane kaburgam kırık Sayın Başkanım, ayağımdan da aynı şekilde yaralıyım, yürümede zorluk çekiyorum- şehit olacağımı düşünerek Vali Yardımcımız akrabamı aradım “Abicim ben ölüyorum, şehit oluyorum herhâlde, inşallah, -şehadet kelimesini getirdim- çocuklarım önce Allah’a emanet, sonra da sana emanet Sayın Vali Yardımcım, hakkınızı helal edin. Ben milletim için gerekli şeyleri yaptığıma inanıyorum.” dedim, ondan sonra bayılmışım Sayın Başkanım. Gözümü 17-18 Temmuzda -tam tarihini de hatırlamıyorum- Bağcılar Medipol Hastanesinde açtım Sayın Başkanım. Ailemin çektiği acının haddi hesabı yok. Kusura bakmayın biraz duygulandım. İlk hastaneye gittiğim zaman “öldü” diye beni kenara atmışlar, “Mümkün değil bunun kurtulması.” demişler. Tabii, eşim, çoluk çocuk, bütün akrabalarım farklı duygular içindeydi. Yani kusura bakmayın, karşınızda böyle bir pozisyonda bulunmak da istemiyorum ama...

BAŞKAN – İnanız, tabii ki duygularımız...

ALBAY DAVUT ALA – Daha sonra... Müsaade ederseniz kısaca onu da anlatayım.

BAŞKAN – Evet, evet.

ALBAY DAVUT ALA – On gün yoğun bakımda kaldıktan sonra servise çıktım, servise çıktıktan sonra kararname yayımlandığını, kararnamede de bazı işte, bu hainlerden atılanlar olduğunu söylediler. Ben merak ettim bir bakayım, kimler atılmış, kimler atılmamış diye. Bir baktım Sayın Başkanım, benim o akşam yakaladığım 3 tane adamdan 2 tanesi, özellikle o istihbarat şubede çalışan adam kararnamede

yok. Yani o zaman siz deliye dönüyorsunuz yani siz vücudunuzdan organlarınızı kaybetmişsiniz, bilmem ne olmuş, o kadar eziyet çekmişsiniz, deliye dönüyorsunuz. Hemen söyledim ilgili yerlere, bunlar bunlar, işte şöyle şöyle oldu diye.

Sayın Cumhurbaşkanımız aradı, tevaccüh ettiler sağ olsunlar, Allah razı olsun. Halimizi hatırmızı sordu, ilgilendiler. Ondan sonra şu anda hâlihazırda tedavi sürecim de devam ediyor Sayın Başkanım.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Atıldılar mı Komutanım bu yakaladığımız subaylar, sonraki kararnamede mi atıldılar?

ALBAY DAVUT ALA – Atıldılar diye biliyorum ama hangi kararnameyle atıldığını bilmiyorum Sayın Vekilim.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Kararname çıkıncaya kadar o sizin yakaladığımız yaralı subaylar görevde mi kalmış?

ALBAY DAVUT ALA – Görevde... Az önce bahsettiğim gibi, çatışma çıkınca 1-2 tanesi kaçmış, daha sonra yakalanmışlar.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Ama hukuken görevde kalmışlar.

ALBAY DAVUT ALA – Evet.

Hastaneden çıkana kadar sağlık görevlileri, vesaire herkes çok ilgilendi; hepsinden Allah razı olsun Sayın Başkanım. Şu anda bir parmağım yok, karaciğerim iyileşmek üzere.

BAŞKAN – Sağ parmağınızı kaybettiniz.

ALBAY DAVUT ALA – Evet, sağ parmağımı kaybettim.

BAŞKAN – Karaciğer...

ALBAY DAVUT ALA – Karaciğerimde sıkıntı vardı, diyaframın delindi diktiler Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Kaburgalarınız kırık.

ALBAY DAVUT ALA – 3 tane kaburgam kırık, sol dizimde, sol ayağımda 3 mermi var, parmaklarımda eğrilik var, parmaklarımdan mermi aldım. Bunların hiçbirisi önemli değil Sayın Başkanım, müsaade ederseniz... Yani bir Rum ordusunu getirsek koysaydık oraya -ben o yoldan geçerken gördüğüm manzarayı anlatıyorum- ben şuna inanıyorum: Rum ordusundaki Rum askerleri bile o halka o eziyeti etmezdi Sayın Başkanım. Yani, bu nasıl bir zihniyettir, nasıl bir anlayıştır biz tahayyül edemedik yani açıkçası. Rum ordusu veya başka bir ordu “Şu sizin düşmanınız.” dese, o sivil insanlara, o silahlarla, o sivil insanların silahlarıyla bu kadar eziyet edilemezdi yani.

Sayın Başkanım, müsaade ederseniz bir iki tane de çok kısa benim kendi fikrim var, Silahlı Kuvvetlerin değil.

BAŞKAN – Tamam.

ALBAY DAVUT ALA – Şöyle: 1999 yılı, malumunuz, ülkemiz için önemli bir yıl, deprem oldu vesaire, başka olaylar oldu ama orada -bana bir büyüğümün hatırlatması, onu da baştan söyleyeyim- bu FETÖ terör örgütü başı bir cümle kullandı, bu Silahlı Kuvvetler için çok önemli bir cümleydi: “Başörtüsü teferruattır.” diye.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Ne zaman?

ALBAY DAVUT ALA – 1999’da.

Bu “teferruat” kelimesinden sonra Silahlı Kuvvetlerde bazı subaylar atıldı, bazı subaylar kaldı. Eşlerinin başı kapalı olanlardan bahsediyorum. Ben bu örgütün bu söz üzerine işte bu kullandığı insanların, eşlerinin kapalı olanlarının başlarını açtığını düşünüyorum yani bunun incelenmesi gerektiğini düşünüyorum Sayın Başkanım. Yani, kim başını açtırdı, kim kapandı, kim atıldı, neden atıldı?

BAŞKAN – Yani, “Kamufleji ortaya çıksın.” diye diyorsunuz.

ALBAY DAVUT ALA – Evet Sayın Başkanım, aynı şekilde.

O tarihten sonra da bu insanların işte artık daha çift taraflı oynamaya başladıklarını düşünüyorum. Bir olay daha gerçekleşti 1999 yılında. Ben 1991 mezunuyum Sayın Başkan.

BAŞKAN – Harp okulu 1991 mezunu.

ALBAY DAVUT ALA – Evet, Kara Harp Okulu 1991 mezunuyum, piyadayım.

1994 devresi var Silahlı Kuvvetlerde Sayın Başkanım. Bu devreye kadar normalde kurmaylık sınavı yüzbaşyken yapılıyor ama -bu devreye has olduğunu düşünüyorum çünkü- bu devre sınava girebilsin diye kurmaylık sınavı üsteğmenliğe alındı 1999’da ve Silahlı Kuvvetlerde -yanlış biliyor olabilirim ama- en çok kurmay olan devre bu devre, 1994 devresi. Eğer bu devrenin, bu darbe girişimi olmasaydı şu anda çoğunluğu tuğgeneral olacaktı. Bu kurmaylık sınavında, kendileri de zaten itiraf ettiler, 1994 devresinin sınavlarının sorularının verildiği, vesairenin yapıldığını. Ve özellikle darbe girişiminde de Sayın Başkanım -ben yazılı olarak veya resmî olarak herhangi bir kurumdan bilgi almadım ama- en çok bu devrenin subaylarının, kurmay subaylarının kullanıldığını biliyorum. Aynı şekilde Silahlı Kuvvetlerin personel temin merkezlerine, bir tanesi benim akrabam olmak üzere -onu da anlatacağım- bu FETÖ’cü subayların yerleştirildiğini bizzat biliyoruz. Benim akrabam -ismini söylemeyeyim- Gülhane Tıp Akademisini yüksek bir puanla kazandı ama çocuğu mülakatta elediler. Hiçbir şeyi yok, hiçbir bağlantısı, hiçbir cemaat, tarikat, hiç kimseyle hiçbir bağlantısı olmadı.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Memleketiniz neresi Komutanım?

ALBAY DAVUT ALA – Rize Hemşinliyim.

Aynı şekilde iki sene önce askerî lise sınavına benim oğlum da girdi, sınavdan hava lisesi değil de diğer liseleri kazanacak şekilde puan almasına rağmen, ben kendi çocuğumu göndermedim ama diğer gönderen albaylarımızın çocuklarını almadılar askerî liselere. Yani, bir kuruma yıllarca hizmet etmiş bir personelin çocuğunu almamak büyük soru işaretleri yaratır diye düşünüyorum.

Sayın Başkanım, son olarak, 1999’dan sonra beş yıl, altı yıl üst üste erken terfi alan subaylar oldu. Yani “Bu subaylar nasıl beş yıl, altı yıl üst üste erken terfi aldı?” diye hepimiz sorguladık. Savaş çıktı da hani mareşal mı oldular...

BAŞKAN – Yani yasal süreyi tamamlamadan terfi almış oluyorlar değil mi?

ALBAY DAVUT ALA – Yok, yasal süre efendim, yasal süre ama üst üste alıyorlar yani; altı sene üst üste nasıl bir insan, beş sene üst üste nasıl erken terfi alır? Bunların da incelenmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bu insanlar OBİ’ci, Amerika’ya PG’ye giren yani yüksek lisansa, kurmay, yurt dışı görevler, erken terfiler hatta sınıf subaylarının girdikleri KOMKARSU sınavlarını suistimal ettiklerini, kendi adamlarını bu yolla yükselttiklerini düşünüyorum Sayın Başkan. Örnek verebilirim isim vermeden.

BAŞKAN – Yani, sözünüzü kesiyorum özür dilerim.

Orada erken terfi alanların yani ismen tespit edilip bunların bir incelenmesi gerektiğini düşünüyorsunuz siz. Yani bunlar örgüt tarafından, FETÖ tarafından yapılabileceğini düşünerek bunu söylüyorsunuz.

ALBAY DAVUT ALA – Evet, öyle değerlendiriyorum Sayın Başkanım. Çünkü bir tane ben size örnek vereyim: Şu anda görevde olan bir arkadaşımızın notu 93, kendisi 2 bin küsur 1 yani 1’inci ama hiçbir yere gidemedi. Akademi sınavına giriyor, sürekli “Başarılı.” diyor, yani ben bu çocuğu tanıyorum, yani mümkün değil o sınavı kazanamaması. Kendi elemanlarını kazandırıyorlar, yurt dışına gönderiyorlar işte PG vesaire şu şeyle yani general yapmak ve Silahlı Kuvvetlerinin Üst kademesini ele geçirmek için 1999’dan sonra daha etkili olduklarını değerlendiriyorum.

Son olarak da Sayın Başkanım, Silahlı Kuvvetlerimizin yeniden yapılandırılması kapsamında son yıllarda pek çok olumlu kanun geçti; mesela -albay olmama rağmen söylüyorum- albayların sayısının fazlalığından dolayı işte azaltılması, ordunun gençleştirilmesi, disiplin kurullarının devreye sokulması, YAŞ kararlarıyla değil de atılacak subay, astsubaylarının disiplin kurullarıyla oradan ilişkilerinin kesilmesi gibi. Bu kanunları ve kuralları da bu insanların kullanarak kendilerine muhalif olan... Ben şunu açıkça söyleyeyim Sayın Başkanım, özellikle inançlı insanları ve ülkesini seven, vatansever insanları bu kanunları kullanarak sistemin dışına ittiklerini düşünüyorum.

Söyleyeceklerim bunlardan ibaret. Beni dinlediğiniz için teşekkür ediyorum. Sağ olun Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Biz Komisyon olarak teşekkür ediyoruz. Tabii duygulandınız, bizi de duygulandırdınız, yani orada bu kadar yara almanıza rağmen kahramanca bu darbecilere karşı durmanızdan dolayı yine şükranlarımızı ifade ediyoruz.

ALBAY DAVUT ALA – Sağ olun.

BAŞKAN – Arkadaşlar, soru genelde sormayalım diye düşünüyorum ama buna rağmen...

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Birkaç şey...

BAŞKAN – Mehmet Bey bir şey sormak istiyor.

Buyurun.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Öncelikle bu isim benzerliği mi, önceki İçişleri Bakanımızla bir akrabalık var mı onu merak ettim?

ALBAY DAVUT ALA – Herhangi bir akrabalığım yok, bunu ilk soran siz değilsiniz.

BAŞKAN – Gündeme gelir, sorulduğu da iyi oldu.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Herhâlde Nurullah Bey’le de eş durumundan akrabalığınız var, eşinden dolayı herhâlde?

ALBAY DAVUT ALA – Evet, eşi, dayımın kızı olur.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Onu da bu arada açıklığa kavuşturalım.

Şimdi, tabii bu terfi konusu sadece orduda değil, aslında bütün kamuda masaya yatırılması gereken bir husus; ben bunun tutanaklara geçmesini istiyorum çünkü bunu geçen gün YÖK’le ilgili de söyledim. YÖK’ten de bu manada özellikle son on, on beş yılda kamuda çalışan askerler de dâhil olmak üzere, kimler akademik unvan almış, bu akademik unvanların gerçekten... Bir kamu görevlisi bakıyorsunuz A şehrinde oturuyor, ondan çok uzaktaki bir şehirde master yapıyor, doktora yapıyor, bu aldığı akademik unvan da onu kendi devrelerinin önüne geçiriyor. Bu, ordu da diğer kurumlarda da var.

ALBAY DAVUT ALA – Kesinlikle öyle.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Ama bu unvanlar verilirken adam hem görevinin başında hem de bu eğitimi yapmış yani bunun ikisi birlikte olamayacak şeyler var. Yani gerek askerlerle ilgili gerek diğer sivil görevlerle ilgili. Bunların da masaya yatırılması lazım. Albayım burada çok özel bir noktaya bence temas etti.

İkincisi, tabii ben -sözlerimin başında unuttum- albayıma ve onun gibi o gece gerçekten Türk devletinin bekasının yanında yer alıp canı pahasına mücadele eden herkese ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Eğer onlar olmasaydı belki bugün biz bu toplantıyı yapamıyor olabilirdik.

Gene, bu ordudaki yapılanmayla ilgili yani siz birçok şeyi bir albay olarak, bir kıta komutanı olarak, bir kışlanın komutanı olarak hissettiniz. Sizin yukarıdaki kimse bunu hissetmedi mi ya da hissedilenlerle ilgili gerekli tedbirler alınmadı mı? Ayrıca, biraz önce son yıllarda ordunun yeniden yapılandırılmasıyla ilgili çıkan kanunlardan bahsettiniz, şimdi bu kanunlar gerçekten ordunun içindeki bu yapılanmanın zorlamasıyla mı çıktı yoksa sivil iradenin inisiyatifıyla mı çıktı? İşte askerlerin sivil mahkemede yargılanması, disiplin meselesi, askerî şûra meselesi, bunların hepsinin sonuçta örgüt tarafından kullanıldığı artık bugün açıkça ortada. Böyle bir yapı ordunun içinde varsa bu yapının bu tip yasal taleplerini engellemek konusunda ordu yönetiminin hiçbir dahli olmadı mı? Bir de bu sınav konusunu inceleme ihtiyacını ordunun içinde hiç kimse duymadı mı?

Bunlarla ilgili de bildiğiniz birkaç cümle söyleyebileceğiniz varsa... Çünkü bu sınav konusu orduda da var, sivilde de var ama orduda daha belirgin çünkü hiç kimse, hani ordunun içindeki işleyişe dışarıdan çok fazla müdahale edemiyor ama ordunun da kendi içerisinde birtakım tedbirler alması lazım. Kendisini korumayan bir ordunun, bu devleti, bu milleti koruması da mümkün olmadığına göre, bununla ilgili birkaç cümle bir değerlendirmede bulunabilir misiniz?

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkürler Mehmet Bey.

Davut Bey, buyurun.

ALBAY DAVUT ALA – Sayın Başkanım, sayın vekiller; sizin sorduğunuz sorular açıkçası Genelkurmay Başkanımızın cevaplayabileceği türde sorular Sayın Başkanım. Benim rütbemde bu sorulara verebileceğim bir cevap yok. Kendi şahsi fikrimi sorarsanız kurmaylık sınavıyla ilgili; mesela, kurmaylık sınavında sınav sonuçlarını “başarılı” veya “başarısız” diye yazar ama kaç puan aldınız, sıralamanız nedir -en son uygulamayı söylüyorum- bu bilinir ama kim nasıl okur, ne şekilde okur bu soruların cevabı bende yok Sayın Vekilim. Sınav sistemiyle ilgili konuşuyorum.

Diğer, yüksek lisansla ilgili konuyu da söyleyeyim: Ben de yüksek lisans yaptım Selçuk Üniversitesinde. Yüksek lisansınızı görevinizi yaparken, mesaiden ayrılarak yapmıyorsunuz, hafta sonları tahsis edilen günlerde, cumartesi pazar eğer göreviniz yoksa o şekilde yapıyorsunuz. Benim bahsettiğim bu değil Sayın Vekilim. Yüksek lisansla veya doktorayla alınan bir şeyi sonuçta devletin kurumu veriyor ama onun haricinde “erken terfi sistemi” diye bir sistem var, her kurumda var. Aynı kişilerin 5-6 kez, yani sürekli üst üste erken terfi almaları ve aynı kişilerin yurt dışında farklı, ayrıcalıklı görevlere gitmeleri, aynı kişilerin yabancı dil notlarının yeterli olmamasına rağmen veyahut da yüksek olan kişilere rağmen başka görevlere seçilmesinin uygun olmadığı kanaatindeyim.

BAŞKAN – Teşekkür ederiz.

Komisyonumuza katıldınız...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sayın Başkan...

BAŞKAN – Ben bu arkadaşlarımıza soru sormayı şey yapmadığım için...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Ama kendisi bazı konuları verince biz onu incitmeyecek şekilde sorarız.

BAŞKAN – Açtım mikrofonunuzu, buyurun.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Öncelikle bir vatan evladı olarak size teşekkür ediyorum.

ALBAY DAVUT ALA – Sağ olun, Allah razı olsun.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Esasen o sırada hiç ortaya çıkmayıp, göz arkasında kendinizi saklayabilirdiniz fakat bu vatan ve millet için, bizim için, hepimiz için hayatımızı tehlikeye attınız. Bugün bu Meclis açıksa siz ve sizin gibiler sayesinde, Türk ordusunun kahraman evlatları ve Türk milleti sayesinde açıktır; onun için size tekrar teşekkür ediyorum.

Sizi dikkatle dinledim. Çok erken saatlerde farklılığı hissetmeye başlamışsınız. Tabii, her zaman bu istihbaratın alınmasında dikkatlerimiz MİT üzerindeyse de aynı zamanda sizin bu fark ettiğiniz hareketlilik muhtemelen birçok, ordunun başka alanlarında oldu.

ALBAY DAVUT ALA – Tabii tabii efendim.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Ben eminim ki böyle bir mekanizma aşağıdan yukarıya kadar, siz ulaşamamış olabilirsiniz, ulaşılmış olan yerler olabileceğini düşünüyorum yani komutanlara ve muhtemelen, Genelkurmay Başkanına kadar bu işin istihbaratının o gün gitmiş olması gerektiğini bu sözlerinizden ben çıkarıyorum; bu yargı bana ait çünkü aksini düşünmek ordu için büyük bir basiretsizlik anlamına gelecektir. Yani bu kadar büyük bir hareketlilik olacak, olağandışı emirler, hareketler olacak ve bunun istihbaratı içeriden yukarıya doğru gitmeyecek? Buna bir soru işareti koyalım.

Şimdi siz tüm bu acılarımıza... Biz burada oturduk arkadaşlarla konuştuk, siz Türk milletinin ruhunu sembolize ediyorsunuz burada. Sıradan bir şeyi anlatmaya değil, bir millî ruhu sembolize etmeye geldiniz ve bizi şerefliydiniz, Türkiye Büyük Millet Meclisini.

Şimdi, değerli milletvekili arkadaşım size bir soru sorduğunda “Bu soruların muhatabı Genelkurmay Başkanıdır.” dediniz. Sizin gibi, bana sorarsanız şehitlikten sonraki en yüksek mevkiye gelmiş, “gazi” unvanını almış bir insanın geldiği Meclise, Komisyona, Genelkurmay Başkanı gelmeli mi, gelmemeli mi?

ALBAY DAVUT ALA – Kendi takdirleridir Sayın Vekilim.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Vatan için soruyorum.

ALBAY DAVUT ALA – Kendi takdirleridir. Ben şu anda hâlen daha subayım, görevdeyim. Benim amirim pozisyonundadır kendisi, kendi takdirleridir.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Peki, teşekkür ederim.

ALBAY DAVUT ALA – Son müsaade ederseniz Sayın Başkanım, Vekilimin sözlerine ilave...

BAŞKAN – Bir saniye...

Aytun Bey, sorunuz var mı?

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Yok hayır.

Tabii görevde olunca saygı duyuyorum böyle bir cevap vermesine. Ben kendisinin emekli edilmiş olabileceğini, sivil olabileceğini düşündüm.

BAŞKAN – Göreve devam ediyor.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Ama ben kendi görüşümü söyleyeyim: Hayatını feda etme pahasına Türk milleti ve devletini korumak için gazi ve şehit olanların hatırına Genelkurmay Başkanının gelip burada konuşması lazım.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum Aytun Bey.

ALBAY DAVUT ALA – Sayın Başkanım, müsaade ederseniz son bir iki...

BAŞKAN – Bir saniye efendim.

Biz diğer gazilerimizi de alıp kameralara bir görüntü vermek, ondan sonra devam etmek istiyoruz.

ZEKERİYA BİRKAN (Bursa) – Sayın Başkanım, ben soru sormayacağım da basit bir şey söyleyeceğim.

BAŞKAN – O zaman Zekeriya Bey, siz buyurun. Daha sonra gazimize teşekkür edeceğiz.

ZEKERİYA BİRKAN (Bursa) – Çok Değerli Başkanım, değerli Komisyon üyeleri, değerli basın mensupları; ben de hepinizi tekrar saygıyla selamlıyorum.

Çok değerli Komutanımıza hoş geldiniz diyorum, geçmiş olsun diyorum. Hem şahsım adına hem milletim adına hem de temsil ettiğim seçmenlerim adına şükranlarımı arz ediyorum. Gerçekten önemli cümleler söylediler ve az önce, Aytun Bey'in de söylediği gibi, bir yerlere çekilip, telefonunu kapatıp bekleyebilirdi ama diğer şehit kurmay albayımızla beraber kendisi de gazilik mertebesine erişti, şükranlarımızı arz ediyorum. Tabii bir cümlenin altının çizilmesi lazım, “Bunlar inançlı ve vatanseverleri bir şekilde tasfiye ettiler.” dedi yani bu gerçekten bizim ordumuza yakışmayan, teröristler bu darbe girişimini yaptı. Ben tekrar şükranlarımı arz ediyorum. Geldiğiniz için sağ olun.

Biz Meclis olarak da bundan sonraki hem gaziliğinizle ilgili hem devam eden askerliğinizle ilgili hem sağlığınızla ilgili her zaman yanınızdayız, ne talebiniz olursa da biz buradayız.

Tekrar teşekkür ediyorum.

ALBAY DAVUT ALA – Sağ olun, Allah razı olsun.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bir şey söyleyecektiniz.

BAŞKAN – Buyurun Davut Bey, siz hem toparlayıp...

ALBAY DAVUT ALA – Son cümlemi...

BAŞKAN – Evet, buyurun lütfen.

ALBAY DAVUT ALA – Benim bulunduğum lojmandan o akşam, 15 Temmuz akşamı 3 tane yüksek rütbeli subay dışarı çıktı Sayın Başkanım, sayın milletvekilleri; ben bunu övünç olarak değil yanlış anlamayın, kendimi yüceltmek veya alçaltmak olarak değil, bilin diye söylüyorum. O lojmanda toplam 550 daire var, yani 550 tane insan, subay, astsubay oturuyor. 3 kişi çıktı dışarıda, 1'i şehit oldu, 1'i karşınızda oturuyor, 1'i de şu anda hain, kaçak bir general.

Takdirlerinize sunuyorum.

BAŞKAN – Herhâlde zaten adli soruşturmada diğerlerinin tespitleri yapılmıştır, adli ve idari işlemlerde.

Efendim tekrar Komisyonumuz adına şükranlarımızı...

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Ben de bir şey söylemek istiyorum.

BAŞKAN – Selçuk Bey, buyurun.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Sayın Komutanım, hoş geldiniz.

O gün demokrasiyi kurtardık, millî birlik ve beraberliğimizi kurtardık. Bir yandan siyasiler dik durdu, bir yandan sizin gibi demokrasiyi içselleştirmiş, millet iradesine inanmış şerefli subaylarımız, askerlerimiz, Emniyet mensuplarımız ve de milletimiz dik durdular; sizlere teşekkür ediyorum. Gaziliğiniz kutlu olsun. İnşallah, bir daha böyle durumlara karşılaşmaz Türk milleti. Bizim gibi tarihe not düşmüş milletin çocukları demokrasiyle, cumhuriyetle yönetilirler, bir daha “darbe” kelimesi bu ülkede anılmaz diye düşünüyorum. Hiç kimsenin Türkiye’yi, böyle şerefli bir milletin çocuklarını, muz cumhuriyeti devletin içerisinde yaşamaya mahkûm etmeyeceğini tahmin ediyorum.

Benim sorum şu: “Başka milliyetten olabilirler.” dediniz, bazı insanları. Bu bir tahmin miydi yoksa daha sonra basında yazan yazılmalardan, çizilmelerden, konuşmalardan mı etkilenecek bunu söylediniz çünkü çok önemli bir kelime bu. “Başka milliyetten insan olabilir.” kelimesi veya cümlesi çok önemli, bunu sormak istiyorum.

İkincisi, böyle bir yapı... O gün diyorsunuz ki “Arabayı açtık bazı kişiler vardı, subaylar vardı içerisinde, darbeci subaylar vardı, hâlâ orada, sizi iki sene sonra yargılayacağız ve göreceksiniz sizi asacağız.” dediler. Sormadınız mı siz kimsiniz, tahmin mi ettiniz? Bunların darbeci oldukları belli de FETÖ’cü olduklarını tahmin ettiniz mi? Bunu sormak istiyorum ve “Siz kimsiniz, niye bize böyle bir düşmanlık besliyorsunuz, aynı ülkenin çocuklarıyız, aynı ülkenin askerleriyiz, bu kin, bu nefret niye?” diye sormadınız mı?

Üçüncü bir sorum: Darbe teşebbüsünde bulduklarında FETÖ’cülerin veya Fetullah Gülen cemaatinin yaptığını tahmin ettiniz mi, böyle bir tahmininiz oldu mu, böyle bir tahmininiz olduysa öğrencilik yıllarınızdan itibaren böyle bir yapının varlığını biliyor muydunuz ve bu yapının, bu insanların darbe yapacağını tahmin ediyor muydunuz ve bu yapı, niçin darbe yapma teşebbüsünde bulundu?

Teşekkür ediyorum Komutanım. Bir kez daha gaziliğinizi kutluyorum, gaziliğiniz mübarek olsun inşallah.

Teşekkür ederim.

ALBAY DAVUT ALA – Sağ olun, Allah razı olsun.

BAŞKAN – Davut Bey, buyurun.

ALBAY DAVUT ALA – İkinci sorunuzdan başlayayım müsaade ederseniz.

Yani o akşam malum bir söz var yanlış anlamayın, “Anlatılmaz yaşanır.” diye bir söz. O adamların o sözü aklında kaldı, affedersiniz ama hakaret bile etmiş olabilirim yani çok karışık bir ortamdı. Bize kimin doğru kimin yalan söylediği dahi tespit edemedik Sayın Vekilim. Çünkü orada bana bizzat “Biz sizin tarafınızdayız.” diyen bir subayın daha önceden çıkıp ateş ettiğini -bu tespit edildi ve şu anda atıldı ordudan- biliyoruz. O insanların yani bu örgütle irtibatlı olduklarını tahmin ettik tabii yani o zamana kadar -saat dörtten, sabahdan bahsediyorum- bu olay açığa çıkmıştı zaten.

Diğer bir husus, üçüncü sorunuzdan müsaade ederseniz devam edeyim. Az önce de bahsettiğim gibi... Anlatmadığım bir olayı anlatayım size: 1993 yılında ben görev yaparken, malumunuz, o zaman dijital kayıtlar yoktu Sayın Başkan, klasik teypler vardı bir yüzü A, bir yüzü B idi. Ben görev yaparken bir subayın yatağında -yakın devrelerdeniz- o walkman’i gördüm, uzanıp, görev dönüşünde o walkman’den çıkan müzikle rahatlamak için kulağıma takıp dinlerken bir vaaz duydum Sayın Vekilim ama o zaman ben bu FETÖ terör örgütünün başındaki adamı tanıımıyordum açıkçası, hani kim olduğunu da bilmiyordum. Dinî bir vaaz olduğu belliydi. Kasetçalara bastığımız zaman öbür tarafında da pop müzik vardı Sayın Vekilim. Yani bu bahsettiğim olay 1993 yılına ait. Yani bu olay öyle hemen

küt pat iki senede olmuş veya bir ayda olmuş bir olay değil, çok sistemli, kapsamlı bir olay. Bizim gibi -o zamandan bahsediyorum- genç rütbelilerin bunu tahmin etmesi zor. Şimdi yaşadıklarımız ve tecrübelerimizden dolayı biz bunları tahmin edebiliyoruz veya fikir yürütüyoruz.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – “Başka milliyetten olabilirler.” dediniz.

ALBAY DAVUT ALA – Başka milliyetle ilgili şöyle düşünüyorum: Yani Silahlı Kuvvetlerde insanları parmağından vurabilecek Sayın Vekilim... Sol elimde iki parmağımdan, sağ elimde işaret parmağımdan ve öyle bir yerimden vuruldum ki hemen kalbin 2 santimetre altından. Bu kadar iyi silah kullanan insanlar ya özel kuvvetçidir dedim ya başka bir şeydir dedim Sayın Vekilim.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Tahmin ediyorsunuz.

ALBAY DAVUT ALA – Özel Kuvvetlerin de oraya gelebileceğini açıkçası tahmin edemedim. Ama maalesef, Özel Kuvvetlerin içinden, esas hainler oradan çıktı biliyorsunuz Sayın Vekilim. Ben onların Özel Kuvvetçi değil de farklı yerlerden, işte, milliyetten kastım, aklım oraya erdi, öyle söyleyeyim size, farklı yerlerden gelmiş insanlar olabileceğini değerlendirdim.

BAŞKAN – Evet.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Bir de Başkanım şu var: “Bunlar eğer darbeye teşebbüs etmeseydiler 1994 yılında askeriye girenlerin çoğunluğu tümgeneral olacaktı.” dediniz.

ALBAY DAVUT ALA – General olacaktı.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – General olacaktı. Darbeyi niye öne aldılar, neden sonra da... Veyahut da bu şekilde Türkiye’yi ele geçirmeyi niye düşünmediler, neden darbe? Normal yürüseydiler belki de on yıl sonra Fetullah Gülen İstanbul’a incek, 10-15 milyon kişi karşılayacak, bir bilge adam olarak karşılanacaktı. Niye darbe yapma lüzum hissettiler?

ALBAY DAVUT ALA – Efendim, ben şerefli bir Türk subayı olarak vatanımın, milletimin verdiği maaşın buradan helal lokma olarak geçmesi için beynimi, bütün gücümü, vücudumun hepsini milletimin emrine vererek çalıştım. Onlar gibi beynimin bir kısmını hainlik, bir kısmını da kendi menfaatlerim için kullanmadığımdan sorunuza açıkçası cevaplayamayacağım. O hainlere sorursanız daha iyi olur diye değerlendiriyorum.

BAŞKAN – Peki teşekkür ediyorum.

ALBAY DAVUT ALA – Sağ olun.

BAŞKAN - Sizin biraz beklemenizi rica edelim. Diğer gazilerimizi alalım arkadaşlar.

Gazilerimizin hepsini karşı tarafa alalım.

Gazi Albay Mahmut Pınarbaşı, burada; Rıfat Özer ve Mine Özer sivil gazilerimiz burada. Hoş geldiniz Rıfat Bey, Mine Hanım. Can Cumurcu Çengelköy Muhtarı burada, hoş geldiniz. Metin Doğan Bey burada, yani görüyorum, tanıyorum ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Enes Topçu, sivil gazimiz burada. Hoş geldiniz hepiniz.

Şimdi, biz diğer dinlemelerimizden farklı olarak gazilerimizi birlikte basınıımız bir görüntü olmak istedi, bu nedenle toplu aldık. Arkadaşlar, ben hepinize Komisyonumuz adına davetimize icabet edip geldiğiniz için şükranlarımızı arz ediyoruz, sağ olun var olun, bu bir.

Az önce Davut Ala Gazi Albay’ımızı dinledik. O da konuşmakta zorlandı, boğazına düğümlendi, yaşadığı geceyi anlatırken; gözünün önünde şehit kıdemli Kurmay Albay Sait Aktürk ve diğer çatışmaları anlatırken. Biz tabii, gazilerimizin 15 Temmuz darbe girişiminin önlenmesindeki hikâyelerini belki birer birer ekranlarda duyuyoruz, daha işte yüzlerce gazimiz var, bunun farkındayız. Ama Komisyonumuzun bu kısa süreli çalışma döneminde o geceyi, direnişi, kahramanlıkları tutanaklara geçirmek istedik.

Komisyonumuz olarak Türkiye Büyük Millet Meclisi adına bütün partilerimizin temsilcileri olarak tarihi bir görev ifa ediyoruz. Bu kayıtlara geçecek, çocuklarımız, torunlarımız, gelecek nesiller bunu anacak. O bakımdan tabii ki bütün gazilerimize şükranlarımızı arz ediyoruz, minnetle anıyoruz, şehitlerimizi aynı şekilde rahmetle minnetle, anıyoruz. Biz hepsini davet edemediğimiz için diğer gazilerimiz lütfen bize güvenmesinler, burada biz sembolik olarak bazı isimleri davet ettik. Hepinize çok çok teşekkür ediyoruz.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) - Sayın Başkanım, büyük bir şeref onlarla bir fotoğraf vermek. Biz arkalarına geçsek Komisyonun gazilerle anı fotoğrafı olsa olmaz mı?

BAŞKAN – Çok güzel bir teklif yerine getirelim Aytun Bey.

Tamam siz buyurun oturun, Komisyon üyesi arkadaşlar arka tarafa geçelim birlikte bir resim alalım.

Gerçekten tarihe not düşüyoruz. Çok güzel de sağ olsun teşekkür ediyoruz Aytun Bey'e böyle bir birlikte hatıra resim olarak da geçmiş oldu kameraların da önünde de.

Şimdi, değerli gazilerimiz tabii ilk gazi albayımız Davut Ala Bey'i dinledik. Usulümüz şöyle: Burada sınırlı zaman içinde 15 Temmuz gecesi özellikle her biriniz kendi yaşadığı, gördüğü ve bizzat fiilen, fiziken içinde bulunduğu anı burada anlattığında... Bizde tam tutanak tutuluyor. Konuştuğunuz her kelime kayda alınıyor ve daha sonra Türkiye Büyük Millet Meclisinin web sitesindeki Komisyonumuzun tutanaklar bölümünde de yayınlanıyor, tarihe bu şekilde bir not düşmüş oluyoruz, o bilgiyi sizlerle paylaşmış olayım. Şimdi, buradaki sırayla biz Davut Ala Gazi Albay'ımıza teşekkür ederek -dilerse burada takip edebilir, dilerse gidebilir onu kendisine bırakıyoruz- diğer arkadaşlarımıza söz vereceğiz ve onları da dinlemiş olacağız.

2.- Albay Mahmut Pınarbaşı'nın 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN - Şu anda, Gazi Albay Sayın Mahmut Pınarbaşı... Hoş geldiniz tekrar. Bildiğim kadarıyla da göreve devam ediyorsunuz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Evet.

BAŞKAN - Biz bir öz geçmiş okumuyoruz. O bakımdan kendinizi kısaca takdimi de size bırakarak... Araştırma Komisyonumuzun konusunu biliyorsunuz. 15 Temmuz darbe girişiminin tüm yönleriyle, bir de bu girişimi gerçekleştiren Fetullahçı terör örgütü yapılanışının da tüm yönleriyle araştırılıp alınması gereken önlemleri Komisyonumuz ortaya koymaya çalışıyor. Üç aylık bir kanuni süremiz içinde bunu yapmaya gayret gösteriyoruz.

Mahmut Bey, söz sizin.

Buyurun efendim.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Sayın Başkanım, değerli milletvekilleri; hepinize saygılar sunuyorum. Ben Sivas Koyulhisarlıyım 1995 Harp Okulu mezunuyum. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde görev yaptım. Bir yıl önce de İstanbul'a 3'üncü Kolordu Komutanlığına atanmışım.

Ben o gün Ankara'dan İstanbul'a kardeşimin düğünü için gitmiştim. Hâlâ iznim devam ediyordu 23'ne kadar izinliydim. Gece saat 21.30 gibi sivil kaynaklardan birleri aramaya başladı, bazı askerî hareketlilikler olduğuna dair. Ben ilk başta...

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Saat kaç gibi dediniz?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Saat dokuz buçuk on gibi, tam saatini hatırlamıyorum. O zaman ilk başta -o gün bize çok fazla miktarda eylem ikazı gelmişti yani bazı yerde eylem ikazı olacağına dair- ben ona yönelik, askerî polise yardım etmesi şeklinde değerlendirdim. Fakat birkaç defa daha telefon

gelince hemen birliği aradım. 3'üncü Kolordu Karargâhından tüm birliklerin dışarı çıktığını, kontrol edemediklerini öğrendim. Bunun üzerine 6'ncı Alay Komutanını –yakalandı, darbeye teşebbüs eden- ve Yusuf Sarı diye başka bir albay vardı -o da yakalandı- bunları aradım. Bunları aradığımda bunlardan net bir cevap alamadım. Biri telefona cevap vermedi, diğeri telefonu açtı kapattı ama ben arka tarafta zırlı aracın sesini duydum. Bunun üzerine bunun bir FETÖ darbesi olduğunu değerlendirdim, anında. Yani aslında çok fazla elimde de bir done yoktu fakat ben daha önceden de mutlaka bunların bir şeyler yapacağını düşünüyordum. Bunun üzerine ne yapabilirim diye değerlendirdim. İlk başta birliğe gitmeyi düşündüm.

BAŞKAN – Lojmanda mısınız efendim buraya kadar?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Hayır, ben o arada Ümraniye'deyim, görev yerim Ayazağa'da, karşı tarafta.

BAŞKAN – Evet.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Bu olay olunca hemen birliğe gitmeyi düşündüm fakat tabii, ben de biraz dengeyi kaybettim. Nasıl gideceğim, ne yapacağım, köprüler kapatılmış. Ondan sonra eşime anahtarı filan verdim, gideceğimi söyledim fakat yönümü de tamamen kaybetmiştim. Ondan sonra eşim gidemeyeceğimi falan söyleyince, yolların da kapandığını öğrenince hatta deniz kenarına inip bulduğum bir gemiyle, sandalla karşıya gitmeyi düşündüm. Fakat bunun mümkün olmadığını görünce, bir de birliğe gittiğimde de tabii, birliğin ne durumda olduğunu da bilmiyorum. Bir de ben denetleme üyesiyim yani benim emir vereceğim hiçbir askerim dahi yok, çalışmamda sadece bir masa bir sandalyem var.

BAŞKAN – Sınıfınız nedir?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Ben piyadeyim.

BAŞKAN – Piyade albay.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Evet, piyade albayım.

BAŞKAN – Göreviniz ne tam olarak?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Denetleme üyesiyim.

Farklı değerlendirmelerde bulundum. Bu arada Bünyamin Tekatlı diye beraber çalıştığımız arkadaşımız vardı. Ben onu aradım, onun da yeni haberi olmuştu. Birliğe gidemediğimi kendisinin birliğe gitmesini söyledim. O, kısa süre içinde birliğe ulaştı. Bu arada başka ne yapabiliriz diye düşünürken Elâzığ'daki eski birliğimi aradım, eski birliğim cevap vermedi. Akçakiraz Belediye Başkanı vardı, onu aradım “Orada durum ne?” diye. Onun da yeni haberi olmuştu. Derhâl tepki koymalarını, belediyeye haber vermesini, millet olarak yola çıkmasını söyledim.

Daha sonra benim yanımda ağabeyim, kardeşim, eniştem ve yeğenim vardı. Hep beraber 1'inci Orduya gitmeyi düşündük. Yani orduya gidelim, bu işin, darbenin başında kim varsa ölene kadar öldürmeyi düşündük. Fakat eşim ve çocuklarımız hepsi düğün evinde olduğu için onları bir yere bırakma ihtiyacı hissettik. Yakın bir yerde bir akrabamızın bir evi vardı, onları ilk önce oraya götürdük, eşleri orada bıraktık. Hatta onlar da gelmek istediler fakat dedik ki: “Biz gideceğiz, siz burada çıkın.” Biz 5 kişi beraber abdestimizi aldık, yola çıktık. Aslında 1'inci Orduyu düşünmüştük ama nasıl bir kuvvet, bizi ne ilettiler bilmiyoruz, kendimizi köprü yolunda bulduk. Bir yere kadar arabayla gittik, ondan sonra arabadan indik. Bu arada her taraf dolmuştu ama bu arada ben televizyona, haberlere filan hiç bakmadım. Köprüye doğru ilerledik. Yolda ben hızlı ilerledim, hatta eniştem, ağabeyim falan yoruldular, tartıştık, en sonunda kardeşim Fatih Pınarbaşı'yla -o da Sivas'tan gelmişti- bir an önce

hızlı bir şekilde ilerledik, köprüye doğru gittik. Saat 02.00 gibi ben köprüye ulaştım. İlk başta yolda bazı polisleri gördüm, orada kendimi tanıttım, devletin tarafında olduğumu söyledim. Urfa Emniyet Müdürünün kardeşi olduğumu söyledim. “Nasıl yardım edebilirim?” dedim. Onlar da Çengelköy’de çok sıkıntı olduğunu Çengelköy’e gitmemi söylediler. Fakat Çengelköy’e oradan gitmeyi bilmiyordum. Ben köprüye inerim oradan sağa dönerek Çengelköy’e giderim diye düşündüm. Bu arada köprü açıldı diye bir haber geldi. Whatsapp görüşmelerimde ben bunu arkadaşlarla paylaştım. Tabii, o arada gelen haber 2’nci köprünün açılmasıymış. Ben kardeşimle beraber köprüye dönerken bu arada kardeşimi de kaybettim çünkü çok yoğun halk kitlesi vardı. Ben ilk başta yanaştığımda atış yapılıyordu ama namlu alev ağzını, merminin nereye atıldığını falan gözlemeye çalıştım fakat üzerimize mermi gelmiyordu, mermi sesi geliyordu, sadece, namlu alev ağzı da gözüküyordu köprüdeki atışlardan. Ben en öne doğru ilerledim. Tabii, darbecilerle aramızda bir 100-150 metre mesafe vardı. Gişelerin oraya gittim. Bu arada ateş edildi, yaralıları falan vardı, onları gördük, onları çekiyorlardı ama ben o zamana kadar bir şey görmedim. O arada bir tane motosikletli -televizyonlarda falan bu çıkıyor- sağ taraftan çok süratli bir şekilde darbecilerin üzerine gitti. Onu makineli tüfek ateşiyle şehit ettiler. O arada ben fırsat bularak sol tarafta kara yolları binası vardı, onun arkasında geçip oradan darbecilere biraz daha yaklaşmayı düşündüm. Fakat o arada makineli tüfek ateşine maruz kaldım ben. Büyük kısmı hepsi üstümden gitti mermilerin fakat bir 10 metre gittiğimde sağ taraftan gelen bir mermiyle ben vuruldum, her iki bacağımı da delip geçmiş mermi. Bu arada beni tekrar vurmaya devam ediyordu fakat mermilerin hiçbiri bana değmedi. Ben tabii asker olduğum için ilk yardımı da biliyorum. Eğer atardamara geldiğinde iki üç dakikalık bir ömrüm olduğunu da bildiğim için tişörtü çıkartarak hemen kendime turnike yaptım. Yanıma gelmeye çalışan çocuklar oldu, onlara da ateş ettiler. Daha sonra sürünerek ateş bölgesinin dışına çıktım. O çocuklar geldiler, bana yardım ettiler, turnike yaptılar, diğer bacağıma turnike yaptılar ve sırtlarında -zaten o televizyon görüntülerinde falan da var, sırtta taşınan birisi var, işte, o bendim-polis aracına götürdüler ve ben oradan polis aracıyla beraber hastaneye götürdüler.

Polisler bana sordular, asker olduğumu ben orada belirttim. Tabancam, yedek şarjörüm yanımdaydı. Ben doğudayken bile çoğu zaman silah taşımadım. Ağrı’da görev yaptım, bir hafta, on gün taşıdım, çoğu zaman silah taşımadım fakat İstanbul’a geldikten sonra demek ki bir hismiş, şarjörümü, yedek şarjörümü, silahımı hiç yanımdan ayırmamıştım. O gün de yanımdaydı. Hastaneye gittim, hastane polisini çağırdım –zaten hastane polisi oradaydı- asker olduğumu, silahımın olduğunu, silahımın tam dolu olduğunu ve mermi sayısını söyleyerek hastane polisine teslim ettim.

Bir gün sonra gözaltına alındığımız haberi geldi. İşin manidar kısmı da burası. O polis benim nasıl geldiğimi, polis aracıyla geldiğimi, hepsini biliyordu. Bunu tabii, ilk başta normal karşıladık, savcılığın genel bir şeyidir diye. Fakat daha sonra ben Urfa Emniyet Müdürünün kardeşi olduğumu polise söylediğimde bir anda hastane polisinin, o polislerin bana bakışı değişti. İlk başta telefonuma el koydular, televizyonu kapattılar, ondan sonra hastane polisi dışarıda darbeci albay yani her türlü hakareti filan yaptı halkı kışkırtmak için. Refakatçi olarak kalan yeğenim vardı, onu dışarı çıkarttılar, darp ettiler. Tabii, ben sesleri duyuyorum. Müthiş bir baskıya maruz kaldık. Bu arada Urfa Emniyet Müdürü olan Eyüp Pınarbaşı’na ulaştık. O İstanbul Üsküdar İlçe Emniyet Müdürünü aradı. Biz bazı yerleri verdik İstanbul Emniyet Müdürünü aradı, her arama bana baskı olarak döndü. Hatta çay içmemi bile yasakladılar.

BAŞKAN – Hangi hastanedeydiniz o zaman?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Haydarpaşa Numune Hastanesi’nde. Pazartesi günü ben ikinci bir ameliyat oldum. Ayaklarım uyuşukken -daha sonra öğrendiğim kadarıyla- hastane polisi “Bu FETÖ’cü her türlü bilgi bunda var, bunu mutlaka almamız lazım.” diye hastaneye de çok büyük baskı

yaparak ameliyat masasından beni alarak Üsküdar'a götürdüler. Tabii, çeşitli baskılara maruz kaldım. Ben her türlü belgeyi daha sonra –şu anda gözaltına alınmış- Nazım Okyay denilen hastane polisine -o gün gönderilmiş normalde hastane polisi değil- göstermişim. Benim cep telefonumda Whatsapp görüşmelerim var arkadaşlarımla, ağabeyime attığım mesaj var, fotoğraflar var. Bunları gördüğü hâlde büyük bir baskıya maruz kaldık. Tabii, daha sonra Üsküdar İlçe Emniyette açık olan yarama müdahale yapmaya çalıştılar, o yüzden mikrop da kaptım, tekrar hastaneye yatmak zorunda kaldım. Üç gün de Vatan Caddesi'nde gözaltında kaldım. Daha sonra biz bu işin farklı boyutlara gideceğini, bir kumpas olduğunu değerlendirerek ağabeyim avukat falan tuttu, tüm görüntüleri -daha önce göstermiştik- savcılığa vererek serbest bırakılmam sağlandı.

Biz orada hâlâ bu örgütün mağdur yaratmaya çalıştığı ve “Urfa Emniyet Müdürünün kardeşi darbeci albay çıktı.” diye medyaya vererek bir kumpas oluşturmaya çalıştığını değerlendirdik. Gerçekten de daha sonra öğrendiğim kadarıyla Esin Ocak, bayan komiser, tüm bu baskıları yaptırmış. Üsküdar İlçe Emniyette buna her şey söylenmesine rağmen buna fırsat tanımış. Esin Ocak daha sonra tutuklandı, şu anda hâlâ açıkta ya da tutuklu diye biliyorum. Üç gün ben Vatan Caddesi'nde gözaltında kaldım. Yemek imkânım yoktu çünkü lavaboya gidemiyordum. Her iki bacağım da yaralı olduğu için ayaklarıma basamıyordum. Üç gün sonra çıktık. Tabii, her şey belgeli çünkü görüntülerim var, çok yerde ben görüntüde geçiyorum. En son zaten beni kurtaran iki tane çocuk da Çankırı Kurşunlulu. Daha sonra televizyonda görünce tanışılar hastanede yanıma geldiler.

Yani bu kumpas olayıyla FETÖ örgütü mağdur yaratıp bu mağdur edebiyatından kendilerini kurtarmaya çalışıyor. Buna kesinlikle hiçbir kimsenin alet olmaması lazım. Ben bunu dillendirme sebebim...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Onu tam açar mısınız?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Şöyle: FETÖ örgütü kendisi bazı insanları “FETÖ'cü” diye suçluyor, mağdur yaratıyor. Bu mağdurlar üzerinden kendilerini aklama peşine gidiyorlar, kendilerini masum olarak, mağdur olarak göstermeye çalışıyorlar. Bu konuda çok dikkatli olmak lazım. Bunu anlatma sebebim de bu. Ben bununla ilgili gerekli şikâyeti yaptım. Savcılık zaten bu konuyu araştırıyor.

Tabii, bu darbe girişimini geniş bir şekilde değerlendirmek lazım. Orta seviyede bir zekâyâ sahip, eğitim seviyesi düşük bir adamın böyle bir örgüt kurması, kırk yıl bunu planlaması, devletin tüm kurumlarına sızması mümkün değil.

Tabii, biz bazı şeyleri yıllar sonra fark edebildik. Ben 1985-1986 Işıklar Askerî Lisesi'ndeyken bizde “FETÖ örgütü” diye bir örgüt olarak çok fazla kimse atıldı, yaklaşık 16 ya da 18 kişi. O atılanların birçoğu şu an Amerika'da malum şahsın etrafında güçlü bir şekilde duruyorlar. Diğer okullarda, Kuleli Askerî Lisesinde, Maltepe Askerî Lisesinde ve diğer sınıflarda bizde olduğu kadar bir temizlik olmadı, onlardan da atılan oldu 2-3 kişi ama bizde oran çok yüksekti. Daha sonra 1987 yılında normalde askerî liseleri bitiren herkes Hava Harp Okuluna sağlık raporu olarak gidebilmesine rağmen bizde askerî liseler tarihinde ilk kez bir uygulama yapıldı, Hava Harp Okuluna gidişimiz yasaklandı. Dilekçelerimiz falan hepsi geri çevrildi, hiçbir hak iddia edemedik ve biz gidemedik. Tabii, bunu darbeden sonra öğrendi, Hava Kuvvetleri FETÖ örgütü için çok önemliymiş.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Kaç yılındaydı?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – 1987. Biz 1987 Işıklar Askerî Lisesinde çıktığımızda giremedik. Tabii, biz bunu yeni öğrendik. Hava Kuvvetleri onlar için çok önemli olduğu için bizim devre de temizlendiğinden, Hava Kuvvetlerine kendilerinden, olmayan birileri gideceğinden bizi engellediler. Tabii, bu emri veren dönemin anlı şanlı Genelkurmayı, Kara Kuvvetleri Komutanıydı.

O yüzden biz hiç bir hak iddia edemedik ve şu an incelediğimizde görüyoruz ki, darbeye etkin rol oynanan filo komutanları, üs komutanları bizim gitmemiz gerekirken gidemeyip de bizim yerimize giden örgüt mensupları. Bunu ancak biz yıllar sonra çözebildik. Yani burada demek istediğim anlamlı şanlı 12 Eylülcülerin de bir yolla FETÖ örgütüne yol açtığını görüyoruz. Üst aklın kimlere emir komuta ettiğini de görmek lazım buradan.

Tabii, bir de ben askerî liseye girdim, ondan sonra, tabii, bir inanca baskı vardı. İnancı kesime yapılan bu baskıyı FETÖ örgütü gizlemek, kendi adamlarını bir arada tutmak için çok usta bir silah olarak kullandı. Silahlı kuvvetlerdeki inanca baskı; namaz kılan, oruç tutana, baş örtülüye karşı yapılan baskı, bunların kendilerini gizlemesi, bir örgüt olarak bir arada tutması için bir silah olarak kullanıldı.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bu baskı ne kaç yıllarında oldu?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – En çok 28 şubat sürecinde 1996 yılından sonra yaşadık. Yani ben 1996 yılından 2012 yılına kadar askerî birliklerde hiçbir cuma namazına gidemedim çünkü gittiğimde göreceğim manzarayı biliyordum, baskıyı biliyorduk ve mutlaka Silahlı Kuvvetlerin içerisinde bir gün lazım olur diye kalmamız gerektiğine inandık. Ben o yüzden kaldım. 2012 yılından sonra da cuma namazına gittiğimde çevremdeki bakış açısının bana karşı çok farklı olduğunu gördüm.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Çevrenizden kastınız nedir?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Yani kimse bir şey demiyor ama cuma namazına gittiğimiz için askerlerle beraber...

MEHMET ERDOĞDU (Muğla) - Ne zaman?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – 2012 yılından sonra.

Kimse bir şey demiyor fakat bir işiniz olduğunuz zaman hemen bir şube müdürü, başka birisi her yerde bir engel çıkıyor, gerekçesi yok. Yani eline gelen evrakı farklı bir şekilde değerlendiriyor. Bunu çok iyi hissettik.

Tabii, biz buraya nereden geldik, nasıl geldik? Bazı şeyler yıllar sonra görülüyor. Mesela, 1994 mezunları için Silahlı Kuvvetlerde farklı olaylar gerçekleşti. Mesela kıdemli yüzbaşı olurken, akademiye girilmesi gerekirken bir anda üsteğmenlerin, kıdemli üsteğmenlerin sınavlara girmesi sağlandı. Tabii, en çokta bundan faydalanan 1994'lüler oldu. Her devrenin akademiye kazanan personeli belirli bir orandayken bunlar tüm zamanların rekorunu kırdılar.

BAŞKAN – Kurmay olmakta.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Evet, 1994'lüler yaklaşık 200'e yakın kurmay çıkarttılar. Ki şunu da iyi biliyoruz: 1989, 1990, 1991 ve 1992 devreleri 12 Eylülün etkisiyle askerliğe olan bir rağbetten dolayı çok daha üstün bir şekilde girdiler. Üniversite sınavlarında da biz bunu gördük. Yani bizde üniversite sınavına katılanların hepsi ilk bine girdi. Daha sonra hocalarla görüştüğümüzde ben şunu çok iyi biliyorum: Sizin 10 üzerinden 8,5 ortalama aldığımız sınavı 1994'lü devreleriniz –şu an 1994'lü olan devreler- 3,5-2 almışlar. Yani aslında bizden çok daha zeki, çok daha üstün değiller ama akademi konusunda, akademi sınavı konusunda bunlar rekor kırdılar. Tabii, onları gördüğümüzde şunu görüyoruz: Bu darbenin esas omurgasını oluşturan 1994 devresi kurmay subaylar.

BAŞKAN – Şu andaki rütbeleri nedir onların?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Albay. Onların her biri bu 30 Ağustosta normalde şurâyaya gireceklerdi, bir çoğu da general olacaktı. Yani olaya bu açıdan bakmak lazım.

Bir de Silahlı Kuvvetlerin son yıllarda yeniden yapılanması için çıkartılan kanunlar var; 1986, 1987, 1988 mezunları albayların emekli edilmesi, yüksek disiplin kurulu gibi. Bunlar iyi niyetle çıkarılmış fakat örgüt tarafından art niyetli olarak kullanılmış kanunlar, kurumlar. Bunların da çok iyi değerlendirilmesi lazım.

Bunlar çıktıktan sonra bir de şunu görüyoruz: Silahlı Kuvvetlerde herkes birbirini tanıyor ya okuldan ya şuradan ya buradan ya da çalışma yerinden veyahut ortak tanıdıklardan herkesin birbiri hakkında fikri var. Bir bakıyorsunuz, bazı arkadaşlar hiçbir zekâ emaresi göstermediği hâlde bir anda erken terfiler, yurt dışı gezileri gibi ödüllere maruz kalıyorlar. Bunların da çok iyi değerlendirilmesi lazım. Yani yabancı dilden 94 alan yurt dışına gidemiyor çok daha düşük seviyede olanlar yurt dışına gidiyor. Yani bunlar kendilerini hep bir şekilde kolladılar. Aslında o makamları hiç elde edemeyecekken birileri tarafından hep itildiler. Yani diğer sınavların falan verilmesi gibi orada da bu şekilde bir uygulama, Silahlı Kuvvetlerde uygulama yapılarak onlar çok daha önemli yerlere getirildi. Mesela bir yere göreve atanacağı zaman işte, şu kursu gördün mü, şuraya gittin mi gibi belgelere bakıyorlar. Zaten personel şubeyi de ele geçirdikleri için istedikleri gibi at oynatarak kritik noktalara nüfuz etmeyi sağladılar. Bu yüzden özellikle 1999 yılından sonra yapılan erken terfiler, yükselmeler... Bir bakıyorsunuz arkadaşta, hiçbir şey yok, sanki adam meydan muharebeleri kazanmış gibi beş yıl erken terfi alıyor.

BAŞKAN – Beş yıl...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Evet, beş yıl. Yani bir bakıyorsun her yıl almış. Yani alabileceği, kullanabileceği her türlü hakkı kullanmış. Mesela benim bir tek erken terfim var. O da gittim yüksek lisans yaptım, tezimi hazırladım, iki yıl çalıştım öyle alabildim ama onlar sicilden, şuradan buradan aldılar. Ki bunların bir çoğuna bakıyoruz, adam güneydoğuyu dahi görmemiş. Yani Erzurum'un doğusuna geçmemiş, bu yüzden bunlara da çok iyi bakmak lazım.

Bir de şunu söylemek istiyorum: Darbeye karşı olanların hepsi FETÖ'cü değildi.

BAŞKAN – Bir daha söyley misiniz?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI - Darbeye karşı olanların hepsi FETÖ'cü değil, hepsi örgütün elemanı değildi. Bunların birçoğu, bunlarda ikbal gören, gelecek gören, kendi geleceğini vatanın, milletin geleceğinden üstün gören ve bunlarla beraber olarak kazanacağına inanan tipler de darbeye destek verdi.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bu konuda somut bir şeyiniz var mı Albayım? Yani elinizde somut bir şey var mı?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI - Ya, tanıdığımız arkadaşlar var, onların FETÖ'yle alakalarının olmadığını biliyoruz ama adam kurmay ama yukarıya gidecek gücü yok, biliyor ki kendi etkisi, çapı, yaptığı görevler gereği yukarıya gidemeyecek ve şunu da iyi biliyorlar ki yani onlardan olduğu zaman yukarıya gidecek. Mesela ben denetleme heyetindeyim, denetlemeye gidiyorum, birliği o kadar kötü ki koşu yaptırıyoruz, rütbeli 10 kişi koşuyor, 9 tanesi koşmıyor; başarısız. Geliyoruz Kolordu Komutanına söylüyoruz, Kolordu Komutanı da tutuklandı. Normalde onun bir hesap çekmesi lazım, hesaba alıp çekmesi lazım “Sen nasıl bir alay komutanısın?” diye, adama bir tek üstün hizmet belgesi vermediği kalıyor. Denetlemeyi yapan biziz, gören biziz, adam bir de “Arabaya bin.” diyor, her türlü üçkâğıdı da yapıyor. Yani daha 100 metre koşmadan adam arabaya biniyor yani kandırmaya çalışıyor; onu da belirtiyoruz. Normalde bunu mahkemeye bile vermek lazım. Hiçbir şey yapılmadığı gibi, bunu gördük biz yani bunların... Konya'da yakalandı o arkadaş, şurada bu kesinlikle generaldi. Zaten benim ilk darbe anında aradığım ilk kimse de buydu.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Oo, bayağı bağlantılıymış kendinizle...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI - Yani hayır, bunu zaten görmemek için biraz gözlerin fazla kapalı olması lazımdı. Biz bunu gördük. Zaten daha önce de belirttiğim gibi, ben mutlaka bunlardan bir hareket bekliyordum fakat darbeyi beklemiyordum çünkü darbenin başarısız olacağı, halkın buna tepki koyacağı, kan akmaya başladığı zaman bir darbeye kanın nerede duracağını kimsenin kestiremeyeceğini aklı olan her subay bilir. Yani kazandıkları sırca köşkleri riske atmayacaklarını düşünüyorduk fakat ben bunların çok etkili bombaları bir araca koyarak köprüde dahi patlatıp ülkede çok büyük infiale sebep olabilecek planlamalar yapabileceğini dahi değerlendirmiyordum, gerektiğinde bunların her birinin canlı bomba olabileceğini değerlendirmiyordum ama darbeyi, Emniyet müdürü olan ağabeyimle de “Bize böyle ihbarlar geliyor.” falan dediğinde pek olasılık içerisinde değerlendirmemiştim. Zaten darbe olduğunu duyunca, benim şuurumu kaybetmem, yönümü dahi kaybetmem, her gün kullandığım Yandex’i dahi açamamam yani bir saat ben kendime geledim. Tabii, benim olaya müdahil olma, etrafi arama saatim saat ta onda başlıyor saat 02.20 civarında vurulana kadar da mücadelem devam etti. Zaten ben vurulduktan sonra da hâlâ birilerini bir yerlere sevk etmeye çalıştım, etkilemeye çalıştık. Tabii, orada da köprüde de -mutlaka bunu diğer gazilerimizden de duymuşsunuzdur, şehit yakınlarından duymuşsunuzdur- orada insani bir hareket yoktu. Yani insan olanın, can taşıyanın -ben köprüdeydim- öyle bir mücadele yapması benim yani aklımdan dahi geçmez. Öyle bir film çevirseler ve 15 Temmuz saat 21.00’e kadar, 22.00’ye kadar bana gösterelelerdi, ne kadar uçuk, ne kadar absürt ne kadar gerçek dışı bir film diye görürdüm. Oradaki mücadele insani bir mücadele değildi yani insanların ölüme gitmesi, ölen insanlar, parçalanan insanlar çevresinde varken, üzerine mermiler gelirken insanların o umursamazlığını yani akılla, cesaretle veya başka bir şeyle açıklamak mümkün değil. Ben orada şunu dahi düşündüm, oraya giderken “Bunları nasıl ele geçirebiliriz?” Tabii, korkunç bir hırsım da vardı. Oradaki milleti koordine edip hep beraber “Allah Allah” diyerek yürüyerek onlara saldırıp vurulan düşecekti. Ölüm, şu kapıdan çıkmak kadar basit bir şeydi o an için. Ölene kadar gidip ölenlerin o tankı dahi kaldırıp denize atacağını düşündüm. Öyle bir güç vardı. Yani bunu akılla, mantıkla, cesaretle, başka bir şeyle açıklamak mümkün değil. Ben daha önce de çatışmaya girdim, böyle bir şeyi ne gördüm ne duydum. Tarihe bunun da not olarak düşmesini istiyorum çünkü o bir istiklal mücadelesiydi, zaten ben şuna da inanıyorum: Bu, bir tek Türkiye’nin, Türk halkının, Türk demokrasisinin kavgası değil; bu, haç ile hilalin savaşı. Ben öyle değerlendiriyorum, bunu çok iyi idrak etmek lazım. Bu savaşların anası haç ile hilalin savaşı.

Benim söyleyeceklerim bunlar, dinlediğiniz için hepinize teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederiz Sayın Pınarbaşı, o gece yaşadıklarınızı anlattınız.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI - Sağ olun.

BAŞKAN – Arkadaşlarımızdan sorusu olan?

Aytun Bey, buyurun.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Şimdi bu anlattıklarınız hakikaten çok önemli. Öncelikle, vatansever tutumunuz için size teşekkür ediyoruz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Sağ olun.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Her ne kadar bazı kişiler “Askerlik zaten bu işi yapma görevidir.” diyorsa da, bunu yapmayan, asker kıyafetine girmiş hainler olabileceğini de canlı olarak yaşamış olduk. Demek ki ister asker olun ister sivil olun, vatan sevgisi olmazsa hiçbir şey yapamazsınız. Bu anlamda hepinize müteşekkirimiz, Albayım, size de teşekkür ederiz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI - Sağ olun.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bu haç-hilal meselesinde çok kuşukumuz yok çünkü Libya'ya girilirken Putin “Bu, Haçlı Savaşıdır.” demişti, Bush da Haçlı Savaşı olduğunu ilan etmişti o dönemde.

28 Şubatla ilgili bir tespitte bulunmak istiyorum, bizi doğrulayan bir şey oldu. Belki hatırlarsınız, bir emekli hava albayı 28 Şubat sürecinde -sizinle sohbet ederken gelmişti- Sayın Albayın anlattığı gibi Cuma namazında nasıl sıkıntı çektiğini anlatmıştı. Buradan şöyle bir çıkarımsama yapıyorum, bunu, kayıtlara geçsin diye söylüyorum: Albayım, bu örgüt Türk ordusu ile Türk milletinin arasını açmak için 28 Şubat sürecinde bütün bu baskıları inançlı insanlara yapmış. Bu, büyük bir plan. Türk milletinin ordusunu dinsiz göstermek, Türk milletinin ordusuyla milletinin arasını açmak için aynı 12 Eylül rejiminden sonra olduğu gibi 28 Şubat sürecinde de böyle bir büyük psikolojik operasyonla karşı karşıya kaldığımızı görüyoruz.

Bu anlattığınız vahşet ki konvansiyonel savaşların ahlakı vardır, iç savaşlar ahlaksızdır, onların sınırı yoktur. Yugoslavya'da bir sabah, bir gün önce birbirlerine yumurta, tuz verenler, ertesi sabah birbirini kör testere ile kesti; böyledir iç savaş. Allah korusun milletimizi.

Şimdi, size iki sormak istiyorum deneyiminize dayanarak. Işıklar Askerî Lisesi mezunu olduğunuzu söylediniz. Bu tartışılıyor daha, ben Hükümetin de bunu tekrar gözden geçireceği kanaatindeyim şimdi sıcak günlerden geçiyoruz. Sorun, Işıklar Askerî Lisesi gibi liselerin olmasında mı, bunların yanlış yönetilmesinde mi? Açık kalmasında fayda var mıdır? Birinci sorum bu.

İkincisi; bu cemaat tabii, bir alan boşaltıyor. Bu alanı başka cemaatlerin, grupların doldurma tehlikesini görüyor musunuz Türk Silahlı Kuvvetlerinde?

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Aytun Bey, teşekkür.

Mahmut Bey, buyurun.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI - Birinci sorunuza cevap veriyorum: Askerî liseler zaten öğrenci alırken gelecek konusunda karar vermemiş, verememiş çocukları alıyor yani ortaokul mezunu bir çocuk geleceği konusunda karar verecek bilgi ve deneyime sahip değil. Ben askerî liseye girerken öylesine bir sınav vardı, gittim girdim, kazandım ve asker oldum. Ha, ayrılmayı da düşündüm yani Hava Harp Okuluna girişimiz engellendiği zaman, ben o zaman şunu gördüm, dedim ki: Bizim hayatımız bir insanın iki dudağı arasında. Zaten biz Kara Harp Okuluna gittiğimizde, 248 kişinin 83 kişisi ayrıldı. Tabii, ben de ayrılmayı düşündüm ve ağabeyime söylediğimde... Tabii, o zaman askerî okuldan ayrılmaya, askerlikten ayrılmaya çok daha farklı bakılıyor yani hırsız mısın, arsız mısın da ayrıldın? Yani “Ben ayrıldım.” desem de çevreme bunu kabul ettiremezdim yani o yüzden ayrılamadım.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Belli ki sizi ayırmak için böyle bir şey yapılmış yani anlatıyorsunuz ya, haksızlık yapılarak falan sizin gibi temiz insanların ayrılması istenmiş değil mi?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Yani askerî lise...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) - Kişisel değil objektif baktığınızda...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Objektif baktığımda, yani zaten fikri yapısı oluşmamış, geleceği konusunda ne yapması gerektiğine karar verememiş kişilerin askerî üniforması giydirilip daha sonra da tüm hayatı boyunca asker olarak kalması bence uygun bir davranış değildi, zaten bunlar dibine kadar da iyi olarak kullanıldı.

Tabii, farklı yönetimler elinde olsaydı yine ben karşı gelirdim çünkü 13 yaşındaki 14, 15 yaşındaki bir çocuk hayatı konusunda doğru düzgün karar veremez, 18 yaşındaki bir çocuk daha etkin, askerlik konusunda karar verebilir ya ani o yüzden askerî liselerin kapatılmasının uygun olarak değerlendirilmesini istiyorum.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Yalnız bu mantıkla gidersek bütün meslek liselerini kapatabiliriz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Şöyle, meslek liselerine belirli bir seviyede olan çocuklar giriyor, yani meslek lisesi...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – O yaşlarda gidiliyor. Meslek liseleri kaç yaşında...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Ama meslek lisesine giden kişi yer değiştirebilir ama askeriye girdiği zaman yani farklı bir hüviyet alıyor, farklı bir kimlik alıyor. Yani askerî lisenin o elbisesini yani gidip de marangoz veyahut demirci olduğunda bir elbise bir kişide bir kimlik almıyor, sadece bir meslek öğreniyor ama askerî liseye gittiğinde bir hüviyet kazanıyor, bir yere ait oluyor yani onu bırakması, bırakmaması çok farklı şeyler olarak değerlendiriyorum. Yani çünkü biz bir de askerî liselere girdiğimizde hep bizden şunu beklediler ve “Siz geleceğin Genelkurmay Başkanısınız.” dediler.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Farklı cemaatler dolduracak mı?

BAŞKAN – İkinci sorusu Aytun Bey’in.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Başka cemaatler mutlaka doldurmaya çalışabilir ama ondan önce bizde esas darbeciler var. 60’ı ben yapmadım, 80’i bu ordu yaptı.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bunları biz Türkiye’de tartıştık Albayım, şimdi konuyu dağıtmayalım. Biz sizi sorgulamaya gelmedik, gazimizsiniz sizi üzecek bir şey...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Hayır, hayır onun için söylemiyorum.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – 60’a karşıyız, 12 Eylül’e; burada bu heyet, gördüğümüz bu konuda mutabık ve Türkiye, bu konuda komisyon kurdu o işi Komisyonunda raporlaştırdı. Şimdi darbeleri tartışmıyoruz. Ben size somut bir soru sordum: Gruplaşmaların devlet kurumlarında... Bakın, her türlü inançtan ve inancsızlıktan laik bir ülkede olmaya herkes hak sahibidir o ayrı ama bazı inanç grupları devleti yönetmeye kalkmış ve ne olduğunu biliyoruz yönetmeye kalkmasında. Bunun acı bedelini ödedik çünkü bu inandırılan insanlar, beyni yıkanan insanlar haşa bu işi onlara Allah adına, Mehdi adına yaptığını inandırılmış ve buna inandığımız zaman herkesin kafasını kesersiniz. Vahşeti siz anlattınız.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Evet.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Ben diyorum ki Türkiye bir daha böyle bir şeyle karşılaşmasın. Bu grubun boşalttığı yeri başka bir fanatik, radikal bir grubun dolduracağı konusunda ne düşünüyorsunuz? Bu konuda bir bilgi...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Bu konuda bazı şeyler söyleniyor ama ben bundan önce eski darbecilerin bu boşluğu doldurduğunu görüyorum. Yani bu gruplardan önce, öyle bir grup yok şu an, etkin bir grup yok şu an yani bununla ilgili bazı şey...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Hayır, somut, çok önemli bir şey söylediniz.

ZEYNEL EMRE (İstanbul) – Eski darbeciler kim?

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Suç duyurusu olacak kadar önemli bir şey bu. Hangi eski darbeciler yerlerini doldurdu?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Yani, 60’ı, 80’i, 28 Şubatı yapan, destekleyen gruplar hâlâ etkin.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Çok subjektif bir şey. Somut bir şey söyleyin, bana deyin ki şu kadar bölüğe...

BAŞKAN – Aytun Bey, isterseniz, hani görüşünü beyan ediyor, görevde bir komutan...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Herhâlde bu soruya cevap vermek istemiyorsunuz ben öyle anlıyorum.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Hayır, yani ben isim de vermek istemiyorum çünkü elimde bir belge olması lazım.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Hayır, hayır, ben size belgeli bir şey değil görüş soruyorum. Albayım, etrafında dolaşmayın. Diyorum ki bakın, radikal bir grup... Cevap vermeme hakkına sahipsiniz. Sayın Başkan söylüyor, burası araştırma komisyonu, “vermeyeceğim” deyin ama diyorum ki radikal bir başka grubun bu, hadi adı “60’cı” olsun ona da razıyım, radikal bir cemaatin burayı tekrar doldurma riskini görüyor musunuz, böyle bir çaba görüyor musunuz?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Yani radikal, öyle bir grubun çabasını görmüyorum, yalnızca ben eski darbecilerin...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Allah rahmet eylesin onların çoğu ölmüştür de, 60’dakilerin...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Hayır, onların yetiştirdikleri ölmedi yani onlar buharlaşmadı bu Silahlı Kuvvetlerde. O darbeci damar hâlâ duruyor.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bu önemli yalnız.

BAŞKAN – Teşekkür ederiz.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Teşekkür ederiz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Yani az önce siz bir şey söylediniz, ben bir şey ekleyebilir miyim?

BAŞKAN – Tabii, buyurun.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Ben onu atladım. Bu 28 Şubat sürecinde atılanlar gerçekten sadece ve sadece inancını yaşayanlardı. Yani bizim atılmamız, Davut’un atılmaması, benim atılmamam veya benim gibi düşüncede olanın atılmaması tamamen şans, biraz da kendimizi koruma içgüdümüzü; atanlar da, imzayı atanlar da sonradan gördük ki Kemalistler, Atatürkçüler değil onları kullanan FETÖ’cüler. Yani onlar inançlı grupları atılar çünkü onlar için en tehlikeli grup gerçekten inananlardı.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Arkadaşlar, bak, şimdi, kavram karıştırıyorsun Albayım, lütfen onları...

BAŞKAN – Aytun Bey, isterseniz bu tartışmaya girmeyelim.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bakın, hepimiz Allah’a çok şükür inançlıyız ama inanmayana da saygımız var. Ben Elhamdulillah Müslümanım. Bir insan hem Müslüman hem Atatürkçü hem şucu bucu olabilir, hem Müslüman hem sosyalist bile olabilir, her şey olabilir. Buralara böyle girmeyelim, hep hukukun dışında ve hukukun içinde diye tanımlayalım olayları; yoksa biz de bu işin siyasetini yapmaya başlarsak...

Şimdi, bakınız “Türk ordusundan inançlılar atıldı.” dediğiniz zaman, kim atarsa atsın FETÖ atsın, ATO atsın, kim atsın geri kalanların tamamını inançsız ilan edersiniz; bu bizim...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – “İnancını yaşayanlar” diyelim o zaman, değiştiriyim.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Hayır, hayır.

BAŞKAN – Peki.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – İnancımı, namaz kılan...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Albayım katılıyor musunuz siz? Bir albayımız daha var burada.

ALBAY DAVUT ALA – Olayın boyutu değişti Sayın Vekilim.

BAŞKAN – Efendim, o boyuta girmiyoruz.

Çok teşekkür ederim.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Yani benim demek istediğim şey şu: Bu atılanlara imzayı atanlar daha sonra gördük ki FETÖ’cüler yani demek istediğim şey bu.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ediyorum.

Gazilerimize soru sormak isteyen var mı?

Selçuk Bey, buyurun.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Sayın Komutanım, hoş geldiniz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Sağ olun.

BAŞKAN- Soru sormak zorunda değiliz üyelerimize ben ifade edeyim çünkü genelde dinlemek için ama buna rağmen...

ZEKERİYA BİRKAN (Bursa) – Soru sormak için değil de Başkanım, gazilerimizi bir dinleyelim sırayla.

BAŞKAN – Onun için diyorum zaten, yani diğerleri gibi davranmadık gazilerimize ama buna rağmen Selçuk Bey bir katkıda bulunacak galiba.

Buyurun.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Bütün sivil vatandaşlarımıza da hoş geldiniz diyorum.

Gaziliğiniz, kahramanlığınız kutlu olsun.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Sağ olun efendim.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – O gün Türkiye yüz yılını kazandı. Yüz yıllık birikimimizi çalmak istediler siz engellediniz. Engelleyenler arasında sizler vardınız. Milletler kahramanlarıyla yaşarlar ve kahramanlar hep önde giderler, gazi de olsalar önde giderler çünkü birilerinin sokağa çıkamadığı... Çıkamayanları da “korkak” olarak değerlendirmiyorum onlar da dua etmişlerdir. İnsanlar zaman zaman cesaret örneği gösterirler, en cesur ve en korkak anlar gösterebilirler. Tarihte vardır, insan fitratı da böyle bir şeydir ama sizler genellikle o gün sokağa çıkarak önde yürüdünüz. Şehitler de böyledir, onlar da önde yürürler, son görevleri yapılırken naaşları önde gider. Sizlere bir milletvekili olarak Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir vatandaşı olarak şükranlarımı arz ediyorum, çok teşekkür ederim.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Sağ olun efendim.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Bir sorum olacak Sayın Komutanım size. Dediniz ki “Orduda genellikle terfilerde FETÖ’cüler etkiliydi.”

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Evet.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Fakat “Bu nedenle bu darbe içerisinde FETÖ’cü olmayanlar da bunların yanında yer aldılar çünkü terfi etmek istiyorlardı, yükselmek istiyorlardı. Yeteneklerine, zekalarına, “background”larına güvenemiyorlardı, bir yerlere tutunmak istiyorlardı.” dediniz. Doğru olabilir; insanlar genellikle güce inanırlar. Cervantes’in bir sözü var: “Balı olanların sinekleri çok olur.” diyerek söyler, tenzih ediyorum bu Fetullahçı terör örgütünü. Genelde güce inanır insanlar, hakikatten önce güce inanırlar, iyileri ve hakikate inananları yine tenzih ediyorum.

Geçmişten bugüne terfilerde biraz önce 60'a da atıfta bulundunuz. Türk Silahlı Kuvvetleri bizim şerefli bir ordumuz, bu topraklarda güçlü ordularla kalacağız ama aynı zamanda Mustafa Kemal Atatürk'ün "Siyaset yapmak isteyenler üniformalarını çıkartsınlar ve öyle gitsinler." dediğini de biliyoruz ama buna rağmen üniformalarını giyerek siyaset yapanların da olduğunu biliyoruz biz. 60'ı, 62'yi, 1971'i, 1997 28 Şubat post modern darbesini, 27 Nisan 2007 e-muhurasını da yaşadık ve en sonunda bu trajik olayı, 15 Temmuz'u yaşadık.

Türk Silahlı Kuvvetleri içerisinde terfi etmek için insanlar başka yapılara tutunuyorlar mıydı; sizin kanaatiniz nedir? Birinci sorum bu.

Bir de Askerî Şûra geliyordu, 30 Ağustos geliyordu, ardından Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kuruluyula ilgili bir düzenleme yapıyorduk biz iktidar muhalefet beraber bir düzenleme yapmıştık. Burada da insanlar tasfiye olacaktı; bu FETÖ'cü yapı, Fetullahçı terör örgütünün elemanları tasfiye olacaktı, olmaya başlamışlardı; bu ve bir de Fetullah Gülen'in iadesiyle ilgili çalışmalar yapıyorduk. Bunlar, bu nedenle darbeye teşebbüs etmiş olabilirler mi sizce?

İkinci bir husus, dediniz ki "Bu bir iktidar mücadelesidir." cümlesini kullandınız. "Haç ile hilalin kavgasıdır." dediniz; onda hepimiz hemfikiriz. Çünkü bu topraklarda bizim büyümemizi istemiyorlar. Biz domino tesiri yapıyoruz Türk dünyasına, Arap dünyasına, Kürtlere, mazlum ve masumlara karşı. Yıllardır devam ediyor bu kavgamız egemen güçlerle, bizim mücadelemiz devam ediyor sömürgeci emperyalistlerle. Buradaki bu mücadelede 17-25 Aralıkta ve sonra devletin, Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın, iktidarın veyahut da Türkiye Büyük Millet Meclisinin yapmış olduğu mücadele olmasaydı, bu tasfiyeleri yapmasaydı 15 Temmuz nasıl olurdu?

Teşekkür ederim ve bir kez daha kahramanlığınız ve gaziliğiniz kutlu olsun.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkürler Selçuk Bey.

Buyurun, bu konuda...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Önce hemen şunu belirtmek istiyorum: Esas kahramanlar, asker olarak bu bizim görevimizdi, o gün görevi olmayan sivil yaşlı, kadın, bunlar.

Şimdi, başka bir yapı var mıydı yükselmek için bilmiyorum çünkü ben askeriyeye girdim ve sadece görevimi yapmaya çalıştım. İyi bir sporcuydum yani millî takıma kadar yükseldim krosçu, atlet olarak, atış olarak, kayak olarak yani iyi bir asker olduğumu düşünüyorum atış ve eğitim olarak.

Tabii, hep görevimi yaptım başka bir şeyi düşünmedim ben. Başka bir yapı var mıydı yok muydu bunu çoğu zaman da çözemedim. Tabii, mutlaka kendini üst tarafa beğendirmek olumlu sicil almayı sağlar. Ben hiçbir zaman bunu başka yolla denemedim; eğitimle, atışla, sporla yapmaya çalıştım. Zaman zaman çok iyi siciller aldığım gibi çok kötü siciller de aldım ama genel olarak yukarıya beğendirmenin yani başka bir yolu olduğunu ben düşünmüyordum. Yani son yıllara kadar da FETÖ'nün bu kadar etkin olduğunu da düşünmemiştim.

Bunların darbe girişimini ben Türkiye'nin terör sorununu çözmemeye yönelik olduğunu düşünüyorum. Yani Türkiye, terör sorununu çözseydi Türkiye'nin ayaklarını tutacak, elini tutacak hiçbir gücü olmayacaktı ve Türkiye, bunu çözmek için çeşitli girişimlerde bulundu bunu baltalamak için çok çalıştılar. Ben zaten onların gerçek yüzünü o zaman gördüm; o KCK davlarında MİT elemanlarının açık edilmesinde bunların gerçek niyetini gördüm.

Tabii, eğer ilk başta polisteki bir temizlik, diğer kurumlarda bazı temizlikler olmasaydı darbe çok farklıya giderdi. Şunu da söylüyorum, eğer gece saat üçte olsaydı darbe çok daha farklı olurdu. Yani katılım farklı olurdu hem halkın bir araya gelmesi farklı olurdu. Yani ilahi bir güç onları korkuttu, gece saat üçten akşam saat dokuza, Ankara, İstanbul gibi trafiğin en yoğun olduğu saate, halkın dışarıda olduğu bir saate denk getirdi; onu bizim ilahi bir yardımcımız olarak değerlendiriyorum. Yani darbenin de akşam olması bunların başarısız olmasını, kendi güvenlerini kaybetmesine sebep oldu.

BAŞKAN – Peki, teşekkür ediyorum Albayım.

Burhanettin Bey, bir şey soracak mısınız?

BURHANETTİN UYSAL (Karabük) – Evet.

BAŞKAN – Buyurun, açtım mikrofonunuzu.

BURHANETTİN UYSAL (Karabük) –Komutanım, ben de hoş geldiniz diyorum.

O akşam göstermiş olduğunuz duyarlılıktan ve yararlılıktan dolayı da kutluyorum. Gaziliğiniz hayırlı uğurlu olsun.

Tabii, 15 Temmuz akşamını anlattınız. İşte, dokuz buçuk sularında sivil kaynaklardan telefonlar geldiğini, askeriyede bir hareketliliğin olduğunu belirttiniz. Siz de birkaç telefon görüşmesi yaptınız. İsim vermediniz ama bir telefonu açtığınızda işte, palet seslerini duydunuz ve dediniz ki “Fetullahçılar bu hareketi yapıyor.” dediniz ve “Zaten böyle bir şeyi de bekliyordum.” diye kendi ifadeniz.

Şimdi, sizden önce dönemin Jandarma Genel Komutanı Galip Mendi Komutanımızı dinledik, o da olayları bu şekilde anlattı. O şöyle bir ifade kullandı: “O gün ben bir düğündeydim. İşte, Genelkurmay kavşağından silah sesleri geldiği bana iletildi. Ben de olay yerine gitmek, işte, karargâha gitmek üzere aşağıya inip arabaya bindiğim an yanıma -sizin de tanıdığınız diyeyim- Tuğgeneral Timurcan Ermiş bindiği an –aynen sizin söylediğiniz gibi- ben bunun bir Fetullahçı hareket olduğuna karar verdim çünkü bunun hakkında yeterli bir istihbarat bilgisi vardı. YAŞ kararları geliyordu ve bunu terfi ettirmeyecektik.” dedi. Sizin de bu anlattıklarınızı Galip Mendi Paşa’mız gibi bir ete kemiğe büründürmeniz mümkün mü; değilse, çok afaki kalıyor. “Zaten böyle bir şey bekliyordum.” dediğinize göre, bir sınıf arkadaşınızı, komutanlarınızı, arkadaşlarınızı gördünüz ki bu kaniya eriştiniz. Takdir sizin, yani ete kemiğe büründürseniz biz de Komisyon olarak görevimizi en iyi şekilde ifade etmiş oluruz.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ediyorum.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Affedersiniz Sayın Başkanım...

94 girişliler mi 94 mezunları mı?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – 94 mezunları, Harp Okulu 94 mezunları.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Tutanaklara girsin diye söylüyorum, 94 mezunları.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Evet.

BAŞKAN – Evet, buyurun.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Şöyle, ben az önce belirtmiştim. Denetlemede alayını çok kötü görmemize rağmen, koşuda üçkâğıt yapmasına rağmen, bunu da tespit edip komutana arz etmemize, 3. Kolordu Komutanına arz etmemize rağmen adama hiçbir şey yapılmadı. Zaten FETÖ’cü olduğunu duyuyorduk, görüyorduk ve bir de bu olay olunca dedik ki “Bu adam prens.”

BAŞKAN – Himaye ediliyor onu fark ettiniz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Himaye ediliyor; alaydan ilk kişi oydu, 6. Alay Komutanı. Evet, İstanbul Hasdal 6. Alay Komutanı, ilk olarak onu aradım. İlk başta başkası çıktı, ikinci kez aradığımda, onun nerede olduğunu sorduğurdum, ikinci kez aradığımda daha iyi dinledim, dedim “Palet sesleri var.” Tabii, onun karıştığı bir darbenin FETÖ’cü bir darbe olacağını düşündüm ama tabii, o zaman ne kadar bir kısmı karıştı, olay nedir, ülkenin neresinde var bilmiyordum. O yüzden ben Elâziğ’ı falan aradım. Orada da durum nedir, onun için öğrenmeye çalıştım.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Komutanım, sizin bu bildiğinizi, FETÖ’cü diyerek tahmin ettiğinizi askerî şûraya giren komutanlar ve genelkurmay başkanları bilmiyor muydu?

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Bilemiyorum.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Bilemiyorsunuz.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Yani bizim yani böyle bir fikir beyan etme hakkımız da yok.

BAŞKAN – Peki, teşekkür ediyoruz.

Mehmet Bey, bir şey diyecek misiniz?

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Teşekkür ediyorum.

Öncelikle, hepinize ayrı ayrı teşekkür ediyoruz. Gerçekten o gece önemli fonksiyonlar üstlendiniz. Tabii, benim bu dinlediğimiz özellikle askerî personelden bugüne kadar en çok aslında belki sevinmemiz gereken ama beni en çok üzen konu şu: Herkes darbe haberini aldığıında darbenin nereden geldiğini biliyor ama o güne kadar kimse bu işin detayı konusunda bir şey bilmiyor. 94’lülere bugün burada ismen zikrediyorsunuz. Şimdi, sizin ordunun içinde bir albay olarak 94’lülerle ilgili bildiğinizi Türkiye Cumhuriyeti’nin istihbaratı, Genelkurmayı, Emniyeti, Jandarması hiç kimse bilmiyorsa bu da hakikaten devletimiz açısından üzerinde durulması gereken ayrı bir konu ya da şöyle de bir şey mi var yani ben daha önce özelde tartıştığımız bir askerî personelle geçmiş yıllar, uzun yıllar önce, o zaman dedim ki “Ya, bu, bildiğinizi saklamak.” Hani, biz bütün askerlerimizi vatansever, bu ülke için gerektiğinde canını vermeye hazır insanlar olarak gördük doğduğumuz günden bu yana, benim geldiğim gelenek böyle görüyor ama bildiğini saklamak da bununla biraz çelişiyor. Yani burada bir bilgi saklama var mı askerler içerisinde? Bu, gerçekten benim bu Komisyonunda göreve başladığımdan bu yana kafamı karıştırır bir hâle geldi.

Yani işte, bildiğini saklamak, bildiğini söylememek... Biz bulunduğumuz görevlerde bazen bizim için iyi olmasa da bildiğimizi söylemekten hiç çekinmedik. Ben de yirmi beş sene kamu görevlisi olarak görev yaptım. Ha, bunun için biz bazen çok sevildik, bazen de çok ötelendik, çok dışlandık ama ben bundan kendi adıma hiç rahatsız olmadım.

Şimdi, burada söylediğiniz çok özel bir konu var kendi yaşadığınızdan hareketle 15 Temmuz gecesi. Efendim, bir kısım insanların mağdur edilerek mağdur sayısının çoğaltılması ve o mağdur edebiyatının arkasından kendilerini gizleme gayreti. Bu, çok önemli bir tespit.

Şimdi, basından takip ettiğimiz ve Komisyonumuza gelen bilgilerden de şöyle bir şey var: Gerek askerler içerisinde gerek diğer kamu kurumları içerisinde çok sayıda itirafçı var. Bu sayılar için değişik şeyler söyleniyor ama kesin sayıyı burada şimdi söylememiz mümkün değil hiçbirimizin çünkü her gün değişiyor bu sayı.

BAŞKAN – Devam ediyor çünkü, evet.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Ama sayı çok. Geçtiğimiz günlerde yine üst düzey bir kamu görevlisinin itiraflarıyla işte yüksek yargıdaki yapılanmanın çözüldüğü... Burada ortaya söylenen isimler var. Aynı benzer olaylar Emniyet için ve Ordu için de geçerli. Orada da itirafçı olan, hâlâ tutukluluğu devam eden veya serbest bırakılanlar var.

BAŞKAN – Evet.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Şimdi, bu bilgilerin bir kısmı kamuoyuna düştü ama siz de ister istemez kendi çevrenizdekilerle ilgili birtakım olayları yakından takip ediyorsunuz. Şu anda itirafçıların verdiği listeler içerisinde yeni mağdur yaratma gayreti var mı? Çünkü en azından kendi çalıştığımız birliklerde kendinizin bizzat tanıdığınız insanlar içerisinde bu yapıyla irtibatı olmayan ancak itirafçıların verdiği isimler dolayısıyla mağdur olan kimse var mı? Bunlarla ilgili siz herhangi bir kişiye fikrinizi söylediniz mi komutanlarınıza? Bunu çok merak ediyorum.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Bu şekilde mağdur olan birisini bilmiyorum ama şunu da söyleyeyim, bazıları darbe gecesi içeri alındı. Darbe girişiminde bulunanlar var yani olay üstü tutuklananlar var, halk tarafından teslim alınanlar var. Bunların böyle bir darbe girişimini hiç değerlendirmedik, otuz üç yıl tanıdıklarımız var yani biz bunları tamamen farklı bir görüşte biliyorduk yani o yüzden şaşırdığımız çok insan oldu ama ilk gün yakalananlar.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Bunda bir tartışmamız yok Komutanım. Daha sonra itirafçıları tarafından ismi zikredilen...

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Daha sonra çevremizde bu şekilde olan herhangi birisini duymadım yani daha doğrusu en son atılanlar içinde veya itirafta ismi geçen herhangi bir kimse görmedim, duymadım yani itirafçıların dediklerinden tanıdığım yok.

Bir de bilgi saklama konusunda... Tabii bildiğimiz bilgileri bir şekilde yukarıya aktardık ama mesela, benim kolordu komutanım da tutuklandı. Yani aktardığım yer de sağlam değilmiş. Bir de şu var: Bunlar zaten sistemi ele geçirirken ilk önce personel şubeye giriyorlar, sonra istihbarat şubeye giriyorlar. İstihbarat şubeye gidip bilgi verdiğinizde yani verdiğiniz bilgiyi adam eviriyor çeviriyor veya boşa çıkartıyor yani bir de öyle bir şey var. Bir de, askerlik gereği bir şeyi birisine bildirirken elinizde bir done olması lazım, çünkü kişinin hakkıyla hukukuyla oynuyorsunuz; mesela -ben belirtmedim- cezaevi ziyaretine gittim, Hadımköy Cezaevi ziyaretine. Dediler “Gidip ziyaret edeceksiniz.” Ben gittim ziyaret ettim. Tabii sordum cezaevi müdürüne... Elâzığ’da Cezaevi Müdürü olduğum için görevli gittim bir bakıma da, daha doğrusu “Kim gidecek?” diye tartışma çıkınca, tamam tartışma çıkmasın o görevi ben yaparım dedim. Tabii bir baktım tırları durduran tutuklular, bir tane üsteğmen bir tane astsubay... Emir gereği de gittim oraya, birer dakika görüştüm, dönüştü, “Bunlar FETÖ/PDY -hayalî yapılanma-örgütüne üye kimseler, bunları ziyaret etmek örgüt adına farklı değerlendirilebilir, ben rahatsız oldum.” diye sonuç raporu yazdım. Tabii sonuç raporuna bir işlem yapılmadı, daha doğrusu kimse altına bir imza atmadı. Yarın bir gün bir şey olduğunda, “Niye gittin?” diye sorulduğunda elimde bir belge yoktu, herhangi bir kaydı da yoktu sonuç raporunun. Ben bu sefer dilekçeyle başvurduğum. Dilekçeme de o gündür, bugündür cevap gelmedi üç ay boyunca. Soruşturduğum yani yazılı bir emir yokmuş gidip tutukluları ziyaret etme konusunda. Çünkü ben cezaevi müdürüydüm, iki yıl boyunca hiç kimse gelip benim tutuklularımı ziyaret etmemişti bayram seyran haricinde. Bu bilgiyi verdik ama yukarıya zaten belli bir kesim bu bilgiyi biliyormuş, zaten kendileriymiş bunlar.

BAŞKAN – Peki, efendim.

Teşekkür ediyorum.

ALBAY MAHMUT PINARBAŞI – Sağ olun.

BAŞKAN – Şimdi, bugün gazilerimizden tabii ilk iki misafirimiz hem gazi hem de görevine devam eden 2 albayımız olduğu için o gün yaşadıklarını anlatma dışında arkadaşlarımızın birkaç sorusu da oldu ama şu andan sonra diğer davetlilerimiz böyle bir konumda değil, onlar özellikle sivil olarak darbeye karşı duran ve gerçekten kahramanca bir duruş sergileyip gazi olan arkadaşlarımız.

Ben şimdi onlara sözü vermek üzere Sayın Mahmut Pınarbaşı'na çok teşekkür ediyorum.

3.- Mine Özer'in 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN - Rıfat Özer ve Mine Özer, iki sivil gazimiz bir aile olarak... Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığında gazilerimizin bilgileri var. Yanılmıyorsam Rıfat Özer Bey'de 8 mermi, Mine Özer Hanım'da da 20 mi?

MİNE ÖZER – Üzerinde...

BAŞKAN – 20'nin üzerinde şarapnel parçası olmasına rağmen Allah yaşatmak dileyince şu anda gazi olarak aramızda bulunuyorlar.

Biz sizlere ilave soru sormayacağız efendim. Siz tamamen, o günkü yaşadığınız duygular, darbeye karşı yaptığımız eylem konusunda kısa, öz açıklama yaparsanız Komisyonumuz memnun olur.

Geldiğiniz için teşekkür ediyorum.

Rıfat Bey, sözü önce size mi verelim?

RIFAT ÖZER – Takdir sizin.

BAŞKAN – Ben ilk sözü Hanımefendi'ye vermek istiyorum.

Mine Özer Hanım, buyurun efendim.

MİNE ÖZER – Hepinize merhaba.

Ben Mine Özer, 28 Mart 1955 Ankara doğumluyum, lise mezunuyum, 3 tane çocuğum, 4 tane torunum var. 2 kızım var çocuklarımın içinde, 2'si de başörtülüler.

Uzunca bir süreç bizim yaşadıklarımız aslında. Sizler sağ olun, teşekkür ediyorum, bu yaptığımız şeyi “kahramanlık” olarak değerlendiriyorsunuz ama ben asla böyle düşünmüyorum. Bu benim ve tüm Türk milletinin göreviydi diye düşünüyorum. Doğduğumuz, yaşadığımız bu topraklara sahip çıkmak görevimizdi. Biz Gölbaşı'nda ikamet ediyoruz. Orada “Polis Akademisi” diye konuşuyoruz biz halk arasında, “Özel Harekât” deniliyor sanırım. Özel Harekâta bomba atıldığında bizim durum dikkatimizi çekti ve eşim ve ben mutlaka çıkmamız gerektiğini düşündük. Yarın çocuklarımızın bir ülkesi olmalıydı. O çok kötü bir girişimdi. Polisimiz, askerimiz tarafından bombalanıyordu; bu, korkunçtu gerçekten yani Gölbaşı'nda biz bunu çok yakından görebildik ve yarın çocuklarımızın, torunlarımızın bir ülkesi olsun. “Biz 60 yaşını aştık, ölsek de olur bu vatan için, bu çoluk çocuğumuz için.” diye düşünerek, kızımızla helalleşip, abdestimizi aldık ve yola çıktık.

Aslında, gerçekten ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi bilmiyorduk, daha TRT ele geçirilmemişti, daha Cumhurbaşkanımız halkı sokağa davet etmemişti. Biz bunları hiç duymadan çıktık. Yolda TRT'nin ele geçirildiğini duyduk, ne yapacağımızı iyice bilemez hâle geldik, sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini duyduk ama buna uymamız söz konusu değildi bizim en azından sokağa çıkan insanlar olarak. Eskişehir yoluna yöneldik. Genelkurmay, işte Büyük Millet Meclisi, hatta Gölbaşı'nda Özel Kuvvetler Komutanlığı, Özel Harekât, uydu falan gibi yerlerin olabildiğini düşünmeden, bir şekilde kendimizi Jandarma Genel Komutanlığının önünde bulduk. Çok hızlıydık, korku diye hiçbir şey yaşamadık. Ben bir anne olarak, askerleri ikna edebileceğimi düşünüyordum, yani aslında her şeyi göze alarak çıktık ama öldürülmeyeceğimizi ya da üstümüze ateş açılmayacağını düşünüyordum. Orada polisler vardı, TOBB köprüsünün altında polisler vardı. Halk, bizimle beraber hareket eden insanlar, onlara, “Siz de

gelin, bize yardım edin.” diye çağrıda bulundular ama polisler, görev yerlerinin orası olduğunu söyleyip bizimle gelmeyi reddettiler. Biz yukarı doğru çıktık, Jandarma Genel Komutanlığının önündeymişiz, TEM müdürü sanırım içeride olduğu için, orada bir grup insan daha vardı, “insan” diyorum çünkü resmî kıyafetleri yoktu. Yelekler giymişlerdi, yerlere sırtüstü yatmışlardı, ellerinde silahlarla, tabancalarla helikoptere hedef alıyorlardı diyeyim -nasıl söyleyeceğimi de bilemiyorum- hemen oraya gittim ben, “Siz kimsiniz, burada ne geziyorsunuz?” diye sorduğumda, “Biz polisiz teyze, yerimizi belli etme, lütfen hemen git ve çağırabildiğin kadar adam çağır.” dediler. Oradan on metre kadar yürüdüğümde karşımda bir tane tank vardı. Tanktaki asker benim gözümün içine bakıyordu, ben de onun gözünün içine bakıyordum ve ona “Oğlum, sen bizim çocuğumuzsun, ben senin teyzenim, annenim, anneannenim, yapamazsın, beni öldüremezsın, lütfen in aşağıya, suç işleme, biz seni seviyoruz.” diye böyle gülümseyerek sevecen birtakım sözler söylüyordum. O da benim gözüme boş boş bakıyordu ama bakıyordu yani herhangi bir harekette de bulunmuyordu. Birden bire sağ taraftan, oranın sonradan Jandarma Genel Komutanlığının kapısı olduğunu öğrendim, çok affedersiniz “Lan asker, vur bu şerefsizleri, vur emrine uy ve vur bu şerefsizleri.” denildiğini duydum. Ona doğru döndüm -karanlıktı çok- ama aynı anda hem zannedirim içeriden ve hem de helikopterle yukarıdan tarandık. Düştüğüm anı hatırlamıyorum. Yerde kendime geldim, hiç kımıldayamıyordum kolumdan vurulmuşum. Kolum çok kötüydü, çok büyük bir sancım vardı, eşim yanımdaydı, bana dedi ki: “Yardım et bana seni kenara çekeyim, birazcık gayret et.” Ama gayret edemedim, öyle bir şeyim yoktu, beni çekti, uğraştı. Orada uzunca bir zaman yattık biz ya da bize öyle geliyor bilemiyorum. Eşim “112”yi aradı, “155”i aradı, hiç birinden cevap alamadı. Onun üzerine, eşi dostu arayarak gelip bize yardım etmelerini istedi ama başka birisi geldi, bir gepegenç bir çocuk... Biz 30 kişi kadar ilk anda vurulmuşuk, böyle öbek öbek yatıyorduk, kuşlar gibi bizi vurmuşlardı. Bir çocuk, “Murat” diye bir çocuk, 20 yaşında bir çocuk, bize dedi ki: “Ben sizi taşıyacağım, ben size yardım edeceğim.” Taşıyamazsın oğlum beni falan dedim, canım yanar, belin ağrır. O arada birisi geldi “Ben taşırım.” dedi, beni böyle aldı kucağına ve bir araca bindirdi. Bindiğimiz araç bir halı yıkama atölyesinin “Panelvan” dedikleri tipte bir araçtı. Tam 12 kişi bizi o araca sığdırdılar. Arkamdaki genç, “Teyze benim dizlerim kırık haberin olsun, paramparça.” dedi. Önümdeki çocuğun kafatası parçalanmıştı, çok kan kaybı vardı. O Murat dedi ki: “Arkadaşımın çok kan kaybı var teyze, lütfen elini bastırır mısın?” Ama ben bu kolumla koltukların arkasına tutunmuşum, “Bu elimi götürürsem bastırabilirim belki.” dedim. “Tamam, ben hallederim.” dedi ve biz böyle 12 kişi kanımız birbirine karışa karışa, önce o yakınlarda bulunan -zannedirim adı- Turgut Özal Hastanesine götürüldük, onlar bizi almadılar. Bize “Sizi kim sokağa döktüyse gidin o tedavi etsin.” dediler. Oradan Gazi’ye gittik, Gazi bir bariyer kurmuştu, acil hasta almıyordu. Sonrasında bir doktorun annesinden duyduğuma göre, doktorların başlarına silah dayayıp sadece askerlere bakmasını emrediyordu, askerler...

BAŞKAN – Mine Hanım, araya gireyim, özür dilerim. Turgut Özal Hastanesine gittiniz ve orada sizi almadılar, tedavi etmediler, “Sizi sokağa kim döktüyse onlar ilgilenin.” dediler.

MİNE ÖZER – Evet.

BAŞKAN – Bu Turgut Özal Hastanesi darbe girişiminden sonra kapatılan FETÖ’cülerin hastanesiydi değil mi?

MİNE ÖZER – Evet.

BAŞKAN – Evet, kayıtlara geçsin bu cümle.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Doktor muydu acaba yapanlar, kapıda görevliler doktor muydu?

MİNE ÖZER – Hayır kapıda... Belki de doktoru bilemiyorum, biz inemiyorduk ki zaten, biz çok zor durumdaydık.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Yani biz yemin ederken hekim olarak, bırakın kendimizi düşmana bile yardım...

MİNE ÖZER – Evet, ona güvenerek gidilmişti hastaneye büyük ihtimalle.

Oradan Bayındır Hastanesine gittik. Bayındır Hastanesinde bizi çok güzel karşıladılar. Beyefendi'ye de cevap oluyor bu büyük bir ihtimalle. Bayındır Hastanesinde hepimizin tomografileri çekildi, benim midemde 3 tane mermi deliği olduğu söylendi bana, “Ameliyat edileceksiniz.” dediler. Saat bir civarıydı, bizim vurulduğumuz saat bir civarıydı yani bir ya da biri beş geçiyordu, çok erken bir saatti.

Ben sabahleyin ameliyattan sonra uyandığımda “Vatanıma ne oldu?” diye sormakta çok tereddüt ettim. Çünkü iki grup vardı, biz bunu biliyorduk, biz bölünmüştük maalesef. Bu hastane görevlileri hangi tarafın adamlarıydı, ben bu soruyu sorduğumda nasıl tepki alırdım? Uzunca düşündükten sonra “Hemşire hanım ne oldu?” diye sordum. Hemşire hanım da dedi ki: “Bizimkiler direniyor.” “Bu bizimkiler farklı bizimkiler miydi, onun bizimkileri ile benim bizimkileri birbirinden farklı mıydı?” diye uzunca bir zaman düşündükten sonra, bir saat kadar sonra, “Hemşire hanım bizimkiler kim?” diye sordum. Hemşire hanım “Halk” dedi. Dört gün ben o hastanenin yoğun bakımında yattım, dört gün sonra servise aldılar, herhâlde bir dört gün daha öyle orada yattım ve ondan sonra taburcu edildim.

Ben dört aydır, dört ayı aşkın zamandır bir mağduriyet yaşıyorum. Elimi kullanamıyorum, 26 santim ameliyat yaram var karnımda, hiçbir şeyi istediğim gibi yapamıyorum, mağdurum, bundan ben rahatsız değilim aslına bakarsanız yani ben oraya giderken ölümü göze alarak gitmişim, asla geri dönmeyi düşünmedim, vatanım için, Suriye halkı gibi, Boşnaklar gibi, Libyalılar, Mısırlılar gibi, Iraklılar gibi olmamak için gittim ben. “Vatanı olmayanın hiçbir şeyi olmuyor.”un idrakindeydim ve gittim, onun için kendimi kahraman gibi asla addetmiyorum. Ben normal bir Türk vatandaşıyım ama bu son zamanlarda yaşadığımız bazı olaylar bizim aşağılanmamızı gerektiriyormuş gibi davranan bir çevre var maalesef. Bizim mağduriyetimizi görmüyorlar, yaşadıkları hâlde, işten elde el çektirilen insanlar mağdurmuş gibi davranıyorlar. Doğrusunu isterseniz bu beni çok üzüyor. Kimse mağdur olsun gibi bir düşünce içinde değilim ben, hiç kimse mağdur olmasın ama bir kötülük yaptıysanız bir ülkenin bütün insanlarına, 80 milyon insana bir kötülük yaptıysanız bunun karşılığını ödemek zorundasınız. Bu kötülük de, öyle sıradan, tokat atmak gibi, hırsızlık yapmak gibi, yolsuzluk yapmak gibi bir şey değil, ellerinden vatanlarını almaya kalkışıyorsunuz bu 80 milyon insanın. Bir akşam karar veriyorsunuz ve “Bu vatana biz sahip çıkalım.” diyorsunuz.

Ben biliyorum, ordumuzun aleyhinde aslı konuşmaya cüret edemem yani böyle bir şey yok ama maalesef ordumuzun içinde de darbeci bir grup olduğunu hepimiz biliyoruz. Hani demin Beyefendi dedi ki: “Niye bildiklerinizi saklıyorsunuz?” Bildiklerimizi saklamadığımız zaman başımız derde giriyor, bildiklerimizi sakladığımız zaman da başka türlü derde girmeye başladı maalesef başımız. Onun için lütfen... Ben hiçbir partiye de üye değilim, lütfen... Yani birazcık bizim mağduriyetimizi de göz ardı etmeden konuşurlarsa, biraz da bize sahip çıkmak gereği duyarlarsa bizi mutlu ederler. Ben falanca parti için, filanca parti için değil, vatanım için çıktım sokağa o gece. Yine olsa yine çıkarım, asla vatanımı göz ardı edemem, ne gerekiyorsa yaparım.

Ben bunları söyleyeceğim size, başka bilmiyorum sizin öğrenmek istediğiniz için bir şey varsa, buyurun.

BAŞKAN – Çok çok teşekkür ederiz.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Başkanım, Hanımefendi'ye iltifat etmek, duygularımı söylemek istiyorum izin verirseniz?

BAŞKAN – Buyurun lütfen.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Öncelikle hakikaten diğer konuşmacılardan farklı bir konumdasınız. Eşinizle birlikte olması gereken, her Türk vatandaşının aslında yapması gerekeni ama yine de ben kahramanlık kısmını, siz tevazu gösterin, ben “Kahramansınız.” diye söyleyeceğim, bundan vazgeçmeyeceğim.

MİNE ÖZER – Estağfurullah.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sizi kutluyorum, tebrik ediyorum.

Eğer bu ülke ayakta kalmışsa hep çağlar boyunca yani bu topraklarda bin senedir Anadolu’da yaşıyorsak, bu belli insanların sırtında taşınarak yaşıyor bu Türk toplumu. Başında siz ifade ettiğiniz için söylüyorum, “2 kızım da başörtülü” diye. Başörtülü de bizim bacımız, başörtüsüz de bizim bacımız. Kahraman, vatanını seven herkes, kim olursa olsun bizim kardeşimiz. Allah sizden bin kere razı olsun kardeşim.

MİNE ÖZER – Amin.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Biz sizin hakkınızı savunmakta bu Komisyonunda siyasi parti farkı gözetmeksizin ne düşüyorsa hepimizin yapacağı kanaatindeyim. Bunu ifade etmek istedim.

MİNE ÖZER – Sağ olun.

Ben o zaman bir şeyi daha belirtmek istiyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum Aytun Bey.

Mine Hanım, buyurun.

MİNE ÖZER – Ben “başörtülü” diye söylerken, bunu özellikle söyledim yani o kelimeyi seçerek söyledim.

28 Şubat sürecinde iki kızım da benim üniversitede okuyordu, biz çok büyük sıkıntılar çekmiş bir aileyiz. Ben zaman zaman minnet duyuyorum bize bunları yapanlara. Neden? Hakkımızı aramayı öğretiler bize. Bize hakkımızı aramayı öğretiler, biz her cumartesi sokaklarda “Başörtüsü serbest kalsın.” diye eylem yaptık. O zaman -sizi tenzih ediyorum, sizi hedef almış değilim zaten- ne yanımızda Avrupa Birliği vardı, ne herhangi bir parti vardı, zorlayarak başörtüsünü serbest bıraktırmaya uğraşıyorduk. 2012 yılında böylesi bir güzellik elde ettik biz, bütün vatandaşlarla eşit olma şansına kavuştuk. Fakat ondan sonra da, maalesef, işte bu tip şeyler çıktı bizim huzurumuzu, rahatımızı kaçırarak bazı şeyler çıktı. Ben bunu özellikle belirttim, yani ben bu vatanın sıkıntısını yaşamış olmama rağmen ya da o 28 Şubat sürecinin zorlu günlerini yaşamış olmama rağmen hiçbir sakınca görmedim ülkem için dışarı çıkmakta, sokağa çıkmakta. Yine olsa yine çıkmakta da hiçbir sakınca görmüyorum. Bunu ben -dediğim gibi- falanca parti ya da falanca parti ya da falan kişi, filan kişi diye değil vatanıma sahip çıkmak için, dinime imanıma sahip çıkmak için çıktım. Onun için de ben sizler “kahraman” dediğinizde rahatsızlık duyuyorum. Ben çünkü yapmam gerekeni yaptığımı düşünüyorum. Yine gerekirse, Allah izin verirse, inşallah olmaz, ülkemizin başı böyle derde girmez, yine çıkmakta da bir sakınca görmem.

Beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Başkanım bir cümleyle... Çünkü bize de bir atıfta bulunuldu.

BAŞKAN – Mehmet Bey, buyurun.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Ben öncelikle Hanımefendi’ye çok teşekkür ediyorum.

Gerçekten, Türk milleti bin senedir Anadolu’da varsa işte sizin gibi yapması gerekenleri zamanında yaptığı için insanlar var. Bu, önemli bir şey ama benim biraz önce söylediğim şey, özellikle görevli olan arkadaşlarımıza karşı söyledim. Ben yirmi beş sene kamu görevi yapmış bir insanım, aslında bunu bütün vatandaşlarımız için de -siz alınındınız- o şekilde teşmil edebiliriz, eğer herkes bildiğini zamanında söyleseydi, yapması gerekenleri yapsaydı bu toplumda ve bugün bazı şeyler bu olaylar olmadan önlenseydi bugün yaşadığımız birçok dramı yaşamayacaktık. Bu bakımdan, sorumluluk sahibi bütün vatandaşlarımızın yapması gerekenleri yapması gereken zamanda söylemek lazım. Yani biz bugün bu Komisyonunda görev yapan insanlarız, her birimizin dünya görüşü farklı olabilir, siyasi partisi farklı olabilir ama bu farklılıkların ötesinde ortak taraflarımıza baktığımızda hepimizin ortak tarafı farklı olan tarafından daha çok. İşe bu noktadan herkesin bakmasını istiyorum. Yani ben onu kimseyi suçlamak için söylemedim, bir tespit olarak söyledim. Hakikaten bundan da ders çıkartarak bundan sonrası için de yapmamız gerekenleri bu Komisyonun da sonuç olarak bu manada ortaya bir perspektif koyabilmesi lazım ki Türkiye yeniden sizin... Siz yaralanarak, gazi olarak bu işi bu şekilde atlatmışsınız ama biraz önce ilk dinlediğimiz komutanımız beraber lojmandan çıktıkları kurmay albayımızın şu anda şehit olduğunu, aramızda olmadığını söyledi ki, bunun sayısı da az değil. Bu bakımdan önemli olan, sevdiklerimizi, bu memleket için yüreği heyecanla çarpan insanları kaybetmeden yolumuza devam edebilmemiz için görevlerimizi iş buraya kadar gelmeden yapabilmeye dikkat çekmek için söyledim.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Mehmet Erdoğan çok teşekkür ederiz.

4.- Rıfat Özer’in 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN - Rıfat Özer Bey, kendinizi tanıtarak, buyurun efendim.

RIFAT ÖZER – Ben Rıfat Özer, Malatya Darende 1954 doğumluyum. İlköğretimimi Malatya’da yaptım, Maraş imam hatip mezunuyum. Daha sonra liseyi dışarıdan bitirdim, sonra da üniversite sınavlarına girerek Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi İşletme Muhasebe bölümünden 1977 yılında mezun oldum. İş Müfettiş Yardımcısı olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığında işe girdim. 1996 senesinde merhum, rahmetli Necmettin Erbakan’ın Başbakan olduğu dönemde Çalışma Bakanlığında Müsteşar Yardımcılığına getirildim. Sürecin bitiminde Hükümet değişir değişmez görevden alındım, Bakanlık Müşaviri yapıldım, o süre içerisinde senelik izinlerimi kullanarak emekliliğimi istedim ve emekli oldum, yirmi beş yılımı doldurmuşum. Ondan bu yana da özel sektörde bazalt, andezit, granit gibi taşların üretiminde çalışan bir şirketi yönetiyorum.

15 Temmuz hadisesi eşimin anlattığı gibi, tabii bunu ayrıntılandırmak mümkün ama vaktinizi o ayrıntılarla, kişisel düşüncelerimle almak istemiyorum doğrusu. Bizim için o gün sokağa çıkmak hayatımızda verilecek en önemli, en farz görevdi yani “farz” kelimesini özellikle kullanıyorum. Namazı nasıl kılıyorsam, namazın nasıl Allah’ın emri olduğuna inanıyorsam, o gün sokağa çıkıp, bu milletle beraber bu vatani bölünmekten ya da zalimlerin eline geçmekten kurtarmak ya da bu yolda ölmeyi bizim için farz bir görev olarak düşünüyordum. Eşimle beraber çıktık, yaralandık, kısmet değilmiş ölmedik. Elhamdülillah, bu milletin teşkil ettiği bu vatanı her düşünce insanının kendi düşüncesini ifade etme uğruna, bu vatani teşkil eden her düşünceden insanın bu vatanla bir bütün olduğuna inanan insanlarız. Onlar için yani ayırım yapmadan, kişi ayırmadan, bu vatan için ölünmesi gerektiğini düşünen bir insanım.

Söyleyecek aslında... Biz bunları radyolarda, televizyon... İnsanlar soruyorlar, işte şöyle yaralandık, böyle yaralandık, şöyle götürüldük falan diye anlatıyoruz ama burası tabii çok güzide insanların, ülkemizi yöneten insanların teşkil ettiği bir toplum. Burada mümkünse eğer soru varsa, soruları cevaplayarak düşüncelerimizi ifade etmek daha doğru diye düşünüyorum.

Bu arada...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Bir şey söyleyebilir miyim?

RIFAT ÖZER – Bir şey söyleyeyim, yani iki üç ilave edeceğim şey var. “Bu örgütün, Fetullahçı terör örgütünün yerini alacak bir başka radikal grup var mı?” diye sordu bir gazi kardeşime Sayın Vekilimiz. Öyle bir örgüt yok, radikal örgüt yok. Bunlar profesyonel örgütlerdir. Örgütler -siz daha iyi bilirsiniz- bunlar eğer Hasan Sabbah’ın Haşhaşi örgütünü incelemişseniz orada da görürsünüz ya da Moon Tarikatı’nı incelemişseniz orada da görürsünüz ya da şu anda Pakistanlı birisi var İngiltere’de.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Cizvitler.

RIFAT ÖZER – O örgütü incelemişseniz orada da görürsünüz. En önemli grubu, çocuk yaşta alarak ilköğretimden itibaren eğitmeye başladıkları bir sistem. Daha sonra bunların “haşhaşi” olarak yetiştirilmesi ve bir “Allah’a inanma” diye bir inanç sistemi olmayan, sadece kendi inandıkları adama tapan bir grup oluşmasını engellemekle ancak mümkündür ülkemizin başına gelebilecek bu tür tehlikelerden bertaraf olmak. Bunu yapabilmek için de işte bunun yerine şu örgüt... Bunlar bu kadar basit değil yani Fetullahçı terör örgütü -o gazimiz de ifade etti- orta derecede bir akla sahip, işte ilkokuldan terk falan filan diye küçümsemek yerine, aslında çok zeki, örgütlenebilecek, üst aklın, CIA’in, İsrail’in, İngilizlerin, Almanların oluşturdukları güçle eğitilmesi müsait ve onların verdikleri taktiklere uyabilecek bir örgüt yetiştirilmesi o kadar çok kolay değil. O yüzden, kolayca “filanca örgüt yerine filanca örgütün geçmesi” diye Türkiye’de Fetullahçı terör örgütü gibi bir terör örgütü radikal gruplar içerisinde yoktur. Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz? 62 yaşındayım. Bu ülkede, ilkokuldan itibaren, 27 Mayıs ihtilalini duymuş -görmedim çünkü Malatya’daydım, köydeydim- 12 Eylül darbesini -Ankara’daydım, evliydim- fiilen yaşamış -üniversitede talebeydim-, daha sonra 28 Şubat’ta zaten 42 yaşlarında idim ve fiilen de orada imam-hatipli olmanın, ikinci sınıf insan muamelesi görmenin nasıl olduğunu bu ülkede 62 yaşına kadar yaşamış bir insanım. Dolayısıyla, burada İslami gruplar, tarikatlar konularında da birazcık bilgim var. O yüzden şu konuda endişe duymuyorum: Fetullahçı terör örgütünün yerine gelebilecek, bir şeyhe bağlı bir tarikat veya bir oluşum söz konusu değil. Ancak, bu, devletin çok önemli bir görevi olmalı; terör örgütü nasıl adam yetiştiriyorsa... Bu sistem açığa çıktı, aslında bu yapılan açıklamalar, itiraflar bilmem neler şunu gösterdi ki köyünden zeki çocukların toplanması veya daha sonra lise seviyesinde akıllı çocukların toplanması, üniversitede geleceği parlak insanların toplanarak belli bir sistemle eğitilerek örgüte kazandırılması olayını devletimizin takip etmesi gerekiyor. Yani, devlet, bu tür bir örgüt var mı, vakıflar ne işler yaparlar, dernekler ne işler yaparlar, bunlara nereden nereye kadar izin verilmeli? Düşünce özgürlüğünde sınır söz konusu değil, böyle bir şey istemiyorum, böyle bir şey söylemiyorum ama söylediğim şey, bu Fetullahçı terör örgütü gibi veya Hasan Sabbah’ın Haşhaşi örgütü gibi veya Moon tarikatı gibi bir oluşumun da sürekli araştırılarak bunların sonuçlanmasına veya ilerlemelerine engel olucu tedbirlerin alınması gerekir.

En önemlisi de, bütün altmış iki yıllık hayatım boyunca dinden, inançtan, fikir özgürlüğünden edindiğim düşünce sonuç itibarıyla şudur: İnsanlar tevhidî yani bir Allah’a nasıl inanılacağını bilmeliler ve ona ortak koşmamanın hangi şekillerde olacağını öğrenmeliler. Bunu zorlama olsun, işte, okullarda şu, şu dersler okutulsun anlamında bir teklif olarak söylemiyorum, bu benim düşüncem. Ben olsam bütün eğitim sisteminde önce tevhidî öğretirim ama sonra adam ne iş yapıyorsa yapsın, neye inanıyorsa inansın; kimseyi zorlamaya da gerek duymam.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Çok çok teşekkür ederiz. Tabii, duygularımızı paylaştınız.

Aynı yerde mi yaralandınız Rifat Bey?

RIFAT ÖZER – Aynı yerde yaralandık.

BAŞKAN – Siz nerenizden yaralandınız?

RIFAT ÖZER – Sağ dizimde 3, diz kapağında 4; sol dizimde 3, sol kaburgamda da olmak üzere toplam 8 normal şarapnel var ama kollarımda, elimde hatta başımda da küçük, ufak tefek o şarapnel parçaları vardı. İşte, o gün kanlar içinde kaldık. Telefonla sağı solu arama şansımız olmadı. Yaralı olarak epey bekledik. Sonunda o halı yıkama atölyesinin aracıyla Bayındır Hastanesine götürüldük. Ertesi gün kendimize geldiğimizde ülkemizin elimizde olduğunu, vatanımızın gitmediğini, kurtardığımızı gördük; çok mutlu olduk. Bu milletin ferdi olmaktan -hiçbir ayırım yapmıyorum- gurur duyuyorum, şeref duyuyorum. Gazi Meclisimizde de sonsuz saygı ve sevgilerimi söylüyorum.

BAŞKAN – Allah razı olsun.

Turgut Özal Hastanesindeki eşinizin anlattığı bu olayı siz de duyabildiniz mi o yaralı hâlinizle?

RIFAT ÖZER – Şoförümüz indi, bizi hastaneye sokacaktı; geri geldiler, arabaya binerlerken -yani şoförümüz derken, bir şoförümüz var bir de o Murat denilen çocuk, bizi arabaya yükleyen çocuk ikisi beraber çok kızgın bir şekilde geldiler. “ Kim için yaralandıysanız sizi onlar tedavi etsinler dediler.” dediler. Orada bindiler arabaya, devam ettik. Biz zaten arkada, pastırma şeklindeydik; 3 kişimiz de o sırada vefat etmişti, şehit olmuştu yani o 12’den 3 kişi de şehit vaziyette gidiyorduk biz. Cumhurbaşkanımızın ifadesine göre, Beştepe’de sabaha kadar 29 şehidimiz vardı. Yani, bizim bulunduğumuz yerde sürekli adam vuruyorlardı, sabaha kadar da bu sürdü. En son F16 bombasıyla taçlandırdılar ama elhamdulillah zafer bu milletin oldu.

BAŞKAN – Çok şükür.

Şimdi, tabii, gerçekten, ben yine Komisyonumuz adına -siz tevazu gösteriyorsunuz ama- Allah razı olsun diyorum, teşekkür ediyorum. Aynı zamanda, bu Turgut Özal Hastanesindeki ister doktor olsun ister sağlık görevlisi veyahut da orada çalışan, bu cevabı veren kişilerin örgüt iltisakını, irtibatını yani örgüt elemanı olduğunu ortaya koyan çok müthiş bir hadise bu. Yani “Sizi kim sokağa döktüyse o tedavi etsin.” Hâlbuki, işte, aramızda doktor üyemiz de var, “Hipokrat yemini” olarak anılan doktor yemininde yaralı kim olursa olsun sahip çıkma yerine, o gece için hazırlanmış, zihnen darbeyi bekliyor, çatışma olacağını bekliyor ve darbecilere karşı direnen bir aileyi, vatandaşımızı veya oradaki yaralılarımızı tedavi etmediği gibi “Sizi kim sokağa döktüyse...” Bu millet kendi sokağa dökmüş, bu millet kendisi darbeye karşı çıkmış ve gerçekten de o darbeye karşı ruhu burada yeniden bir hatırladığımızda -ki sizleri görünce biz burada heyecanlanıyoruz, gözlerimiz yaşıyor, konuşacaklarımız boğazımıza düğümleniyor; hakikaten bunu yaşıyorsunuz bize- burada özel bir kasıtlı yetiştirilmiş, darbe yapmaya hazırlanmış, bugün de pek çokları “Efendim, şura kapatıldı bura kapatıldı.” diyerek mağdur olarak ortaya dökülüyor belki ama işte o andaki onların hâletiruhiyesini, darbe kastını, bu milleti katletmeye, öldürmeye yönelik tavırlarını da belgeleyen bir olay. Bu da iki şehadetle bu Türkiye Büyük Millet Meclisi Darbe Komisyonunda tutanaklara geçmiş oldu.

Ben tekrar teşekkür ediyorum.

Aytun Bey bir şey söyleyecek galiba, değil mi?

Buyurun Aytun Bey.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sayın Müsteşarım, hoş geldiniz.

Biz aynı dönemde görev yapmışız, aynı Hükümet döneminde.

RIFAT ÖZER – Evet, siz yabancı gelmiyorsunuz.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Ben Sağlık Bakanlığı Müsteşarıydım, siz de Sosyal Güvenlik Müsteşar Yardımcısı. Ben de siz söyleyince simanızı toplantılardan biraz hatırladım.

Tekrar geçmiş olsun size.

RIFAT ÖZER – Sağ olun efendim, eksik olmayın.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Fikirlerinize büyük oranda katılıyorum, bunu ifade etmek isterim.

Geçenlerde burada Ali Bardakoğlu, Sayın Diyanet İşleri Başkanımız vardı. Ben kendisine aydın bir din alimi olarak saygı duyarım. O gün önemli şeyler söyledi. Bugünkü toplantımız da daha ziyade zaten hasbihâl tarzında geçiyor, sorgulama tarzında değil.

BAŞKAN – Tabii, tabii.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – O toplantıda önemli bir tespitte bulundu, dedi ki: “Mesihçi, Deccalci, Mehdiçi, Tekfirci zihniyetlerden İslam’ı kurtarmalıyız.” Ve bir konuşmasında da...

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Benim bir soruma da cevap verdi biliyorsunuz, ölçü koydu diğer cemaatler açısından da. Dinen... Siyaset, ticaret...

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Evet, doğru, Sayın Vekilimin de bir sorusuna cevap verdi. Bir makalesinde de tarikatların artık bir sektör hâline geldiğini söylüyor Bardakoğlu, diyor ki: “Günümüzde tarikatlar, din üzerinden din ticareti yapan, din üzerinden kazanan ve dünyaya yatıran bir ekonomik geliri, siyasi manevraları önemseyen, dünyevileşmenin tam göbeğinde bir oluşuma dönüşmüştür.”

RIFAT ÖZER – Doğru söylemiş.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Ben bunu hakikaten o manada sordum yani bu işler böyle dönüşüyorsa nereye gideceği belli olmuyor sonunun, aynı bu ihanet şebekesinin yaptığı gibi.

Bu arada, yaşadıklarımız bir şeyi daha gösterdi hepimize. Yani, 28 Şubatı biz sizinle beraber yaşadık, Hüseyin Bey başka bir anlamda yaşadı. Yani, o sırada bana telefon açıp “Seni ayağından asacağız, orayı terk et.” diyenler bugün demokrasi havarisi; ironik, bunları isim isim de biliyoruz ama tabii yeni bir tartışma açmamak, geçmişe takılı yaşamamak durumunda olduğumuz için, ülkemiz geleceğe baksın diye yeni tartışmalar açmak istemiyoruz.

Bu süreç bize bir şey daha öğretti. Yani, elhamdülillah, şükür, ben Müslümanım ama olmayabilirdim de, ateist de olabilirdim. Ama, bir şey öğrendim ben: Atatürk’ün kurduğu bu laik rejim benim dinimi koruyor. Sadece din-devlet işlerini düzenlemiyor, benim inançlarımı özgürce yaşamamı garanti ediyor. Allah korusun bu adamlar bu darbeye başarılı olsaydı bize hangi inancı mecbur kılacaklarını bilebiliyor muyuz şimdi? Hangi sapkın inancın baskısı altında kalabileceğimizi bilebiliyor muyuz? Bilmiyoruz. Dolayısıyla, bu süreç eğer hepimize bir şey... Çok bedeller ödedik, ağır ve daha ödemeye devam edecek Türkiye. Bana sorarsanız mükemmel bir fırtına başlatıldı, nerede biteceğini bilmiyoruz; birlik ve beraberliğe çok ihtiyacımız var bu süreçte. Şimdi, onun için hem sizin hem hanımefendinin konuşmaları bize moral verdi, buradan onu ifade etmek istiyorum. Bundan sonra da bu birlik ve beraberliğimizi koruyarak, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundaki sihirli formülleri artık tartışmaktan vazgeçip geleceğe bakan bir Türkiye’yi yaratarak birbirimizi kırmadan, dökmeden, fikirlere saygı göstererek ancak hukukun üstünlüğüyle bu işin altından kalkabiliriz.

Tek bir şey sorabilir miyim, izninizle.

RIFAT ÖZER – Estağfurullah, ne demek, sabaha kadar sorabilirsiniz bana, benim vaktim var.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Şimdi, Sayın Müsteşarım, bu kadar şey oldu, bu kadar şeyi yaşadık. Nezaket gösterdiniz, bana göre en yüksek makamlarda olan gaziler olarak buraya geldiniz, bize anlatıyorsunuz. Bu Komisyonun tarihî görevi sizi tatmin etmektir, milletin vicdanını tatmin etmektir.

Dolayısıyla, buraya gelmekte direnen bürokratlar olabilir Genelkurmay Başkanı veya MİT Müsteşarı gibi. Sizce bunlar gelip millet önünde burada, sizinle konuştuğumuz gibi bizimle konuşsa doğru olmaz mı?

RIFAT ÖZER – Elbette, burası Türkiye Büyük Millet Meclisi yani herkesin gelip konuşması gerekir, paylaşması gerekir. İfadelerini ya da düşüncelerini, görüşlerini, kanaatlerini paylaşmaları gerekir diye düşünüyorum.

Ben severek... Sayın Başkanımız Reşat Bey'in kendilerini ben çok eskiden beri de tanırım, o beni tanımaz ama işte içinde bulunduğumuz hayatta, başımıza gelen hadiselerde Reşat Bey'le, Hüseyin Bey'le, çoğu insanlarla aynı yolda olduğumuzu, aynı sıkıntıları yaşadığımızı biz biliyoruz. O yüzden, onlar bizi tanımazlar da biz onları tanıyoruz. Ama, sizin gibi zeki ve akıllı insanlar beni de hatırlayabiliyorlar.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Evet, çok teşekkür ederiz.

Efendim, ailece, hakikaten -ben de arkadaşlarımızın ifade ettiği gibi, siz tevazu gösteriyorsunuz ama- gerçekten bizim kahramanlarımızınız, bunu biz yürekten söylüyoruz. Allah razı olsun diyoruz, teşekkür ediyoruz.

5.- Can Cumurcu'nun 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN – Şimdi de yine İstanbul'da pek çok çatışmanın yaşandığı, darbeye karşı olayları birlikte izlediğimiz Çengelköy var. Çengelköy'den muhtarımız Can Cumurcu Bey aramızda. Can Cumurcu Bey de sivil gazimiz olarak o gün yaşadıklarını bize anlatacak.

Buyurun Can Bey.

CAN CUMURCU – Sayın Başkan, değerli vekillerim; şehitler, gaziler köyü Çengelköy'den hepimize selamlar, saygılar getirdim. Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Tabii, 15 Temmuz bu ülkede bir milat. Bunu en acı yaşayan mahallelerden bir tanesi de bizim çünkü biliyorsunuz ayaklanmanın ilk başladığı yer Kuleli Askeri Lisesi ve biz de hemen yanındaki bir mahalleyiz. O gece tabii çok sıkıntılı bir geceydi. Bir mahalle muhtarı olarak hafta sonları yapmış olduğum rutin kontrolleri yaptıktan sonra tekrar evime dönmeye karar verdim, saat 21.55 veya 22.00 sıralarıydı. Eşimle beraber her hafta sonu vatandaşlardan aldığım istekleri veya şikâyetleri cuma günleri, efendime söyleyeyim, kontrol ederim, ona göre pazartesiye rapor yapar gerekli kurumlara, belediyeye, kamu sektörlerine iletirim. Yine öyle bir çalışma içindeydim, saat on gibi merkeze indim, merkezde oturuyorum Çengelköy'de. Arabayı park ettikten sonra eşim “Bir yürüyüş yapalım.” dedi ve oturduğumuz yerden 50 metre dışarı doğru yürümeye başladık. Bu arada insanlarda bir koşuşma var ve bir tesisin sahibi koşarak geldi dedi ki: “Muhtarım, korkunç bir hareketlilik var, ne oluyor?”

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Saat kaçta muhtarım?

CAN CUMURCU – Saat on veya onu beş geçe efendim.

Dedim ki: “Ne güzel.” çünkü yani biliyorsunuz Çengelköy'de Süper Baba'sıyla, Çınaraltı'sıyla cuma, cumartesi günleri korkunç bir potansiyel var kafeleriyle, dinlenme yerleriyle. “Ne güzel, ne güzel iş oluyor.” dedim. “Ağabey, yok, başka bir hareketlilik var, askerler geçiyor.” dediler. “Oğlum, normal o da, askerî lise yanımızda yani bu da normal.” dedim. “Ağabey, itfaiyenin üstünden bile asker geçti.” dediler. Bunu deyince tabii bir soru işareti oluştu kafamda. Ve ondan sonra mahallemizde ikamet eden bir bacım, Nurcan bacım koşarak, ağlayarak geliyor “Muhtarım, ne olur yardım et, kızım köprüde kalmış.” diye. “Ya yenge, ne oldu, kaza mı oldu?” dedim çünkü aldığım hiçbir haber

yok, televizyon da seyretmişliğim yok o dakikaya kadar. Hemen orada bir motorize büfeye dedim ki: “Oğlum, kızın telefonunu alıyorsun, hemen kızı köprüden alıp geliyorsun.” Biliyorsunuz, köprü ile bizim Çengelköy’ümüzün arası 1 kilometre. Ondan sonra “Hemen alıp geliyorsun.” dedim. “Tamam muhtarım.” dedi. Ben de eşime dedim ki: “Hemen eve çıkıyorsunuz.” Ben de hemen karakola hareketlendim. Bu arada Üsküdar Emniyet Müdürümüzü arıyorum, tabii telefonlar çok meşgul. Ne olduğuna anlayamıyoruz ve ben karakoldan paldır palas içeri girdim.

BAŞKAN – Çengelköy Karakolu mu?

CAN CUMURCU – Çengelköy Karakolu, merkezde zaten, biliyorsunuz efendim.

BAŞKAN – Tamam, tutanaklara geçsin diye söyledim.

CAN CUMURCU – Çengelköy Karakolundan içeri girdim ve komisere “Komiserim, ne oluyor?” dedim, “Ağabey...” dediler biz çünkü Çengelköy’de hakikaten çok güzel bir aileyiz, orada biz şeyi pek sevmeyiz, ağabey-kardeş münasebeti vardır. “Ağabey, anlayamadığımız bir şey var, bir hareketlilik var.” dedi. “Televizyon açık mı?” dedim, “Açık ağabey.” dedi ben hemen komiserin odasına geçtim, televizyonda köprüünün üzerinde tankı görünce kafamda şimşekler çaktı. “Ya, bu ne dedim?” şaşırđım kaldım. Bu arada “Sana herhangi bir yerden bir telefon geldi mi?” dedim, “Yok ağabey.” dedi. “Peki, devlet ricalinden televizyona bağlanan var mı yani herhangi bir açıklama var mı?” dedim. Şimdi, nedir? Yani “darbe” desek, biliyorsunuz, ben 1980 darbesini yakinen yaşayan bir insanım, 20’li yaşlardaydım, kuvvet komutanlarının televizyona çıkıp bir açıklama yapması lazım, böyle değil. Saat o anlamda, darbe anlamında çok olumsuz bir saat. “Yok ağabey” dediler. Bu arada, üst bir emniyet müdürünü arama ihtiyacı hissettim ve buldum kendisini “Muhtarım, evet, büyük bir sıkıntı var. Şu an ne olduğunu anlamıyoruz. Bir kalkışma var.” Birbirimize “Allah yardımcımız olsun.” dedik ve telefonu kapattık. Bundan sonra, tabii, devlet büyüklerimizden bir haber beklemeye başladık. Bu arada, sadece şunu duyuyoruz: İstanbul İl Emniyet Müdürü -Mustafa Bey olması lazım- telsizlerde birisiyle kavga ediyor, askerî birileriyle kavga ediyor devamlı yani atışıyorlar, işte ”Bunu yapmayın, etmeyin, bu millete yapılmaz, edilmez.” gibi böyle atışmalar oluyor. Ben de bu arada ola ki olacak herhangi bir şeye karşı ne yapabilirim diye ben bir beyin jimnastiği yaptım ve Alaattin Komiserim daha genç, kendisi daha olayı kavrayamayabilir dedim ve mahallemin kanaat önderlerini hemen karakola çağırdım yani yaş olarak bu işlere kafası eren, 1980’leri yaşamış birilerini hemen çağırdım en azından ne yapabiliriz diye ve beklemeye başladık biz. Saat onu yirmi geçe -çok kısa zamanlar bunlar- veya yirmi beş gece civarı Kuleli Askerî Lisesi cihetinden bir tane binbaşı havaya ateş açarak geliyordu, almış elindeki silahla ateş ediyor ve ben kendisini... Bakın şöyle söyleyeyim, yanında 3 tane de polis vardı, çevik kuvvet polisi ve ben kendisini karakolun önünde durdurdum “Hayırdır, sen ne yapıyorsun yavrum?” dedim. “Çabuk sokakları boşaltın, ordu yönetime el koydu.” dedi. “Sen yavrum ne içtin de güzelleştin bu akşam? Her taraf ana baba günü, çoluk çocuk kaynıyor, aileler dışarıda; hakikaten ne içtin sen?” dedim. “Çabuk diyorum.” dedi ve tabii burada konuşulmayacak terbiyesiz kelimeler konuşmaya başladı. Tabii, ben bu arada onunla konuşmaya devam ediyorum ama bu arada da arkasındaki polislerin de bir gözlerine bakıyorum, göz teması kurup ne olduğunu, ne bittiğini anlamaya çalışıyorum ama afyon yutmuş gibilerdi, inanın afyon yutmuş gibilerdi, boş bakıyorlardı bana. Tabii, konuşmamız biraz ileri boyuta varınca, benim de ağzım bozulunca bu sefer silahı bana doğrulttu.

BAŞKAN – “Binbaşı” mı demiştiniz bunu?

CAN CUMURCU – Binbaşı efendim.

Herhâlde televizyonlarda seyretmişsinizdir, Acıbadem Muhtarının vurulma sahnesi gibi. Tabii, Allah razı olsun, Çengelköy’ün gençleri arkamdan öyle bir koşmuşlar ki binbaşı korktu ve silahı tekrar havaya çevirdi, silahı ateşledi, seri şekilde ateşliyor ve biz...

BAŞKAN – Önce havaya ateş açıyor.

CAN CUMURCU – Havaya atıyor çünkü mermisi yetmemiş, gençlik o kadar hurra yapmış ki oraya. Ben farkında değildim ama, ben orada tartışırken Çengelköy gençleri arkama benim toplanmış zaten “Muhtarına bir şey olacak.” diye. Oradan bir büfeye kaçıyor. O büfede de keza ters cevaplar alınca bu sefer havaya ateş ederek Kuleli istikametine kaçmaya başladı o 3 polisle beraber ve biz arkalarından “Ya Allah Bismillah Allahu Ekber” nidalarıyla o mesafeye -100 veya 150 metredir- koştuk ve onlar Kuleli istikametine gittiler. Çengelköy’ün girişinde bir benzin istasyonu vardır -belki bilirsiniz gelmişseniz- oraya kadar gittim ve ben orada bir duvarın arkasına mevzilendim. Yani, hakikaten bu adam kafayı mı yemiş veya hakikaten arkasından gelen var mı diye bunu süzmeye çalışıyorum. Bir-bir buçuk dakika o duvarların kenarına yattım, bekledim ve ondan sonra herhangi bir şey yok ama çok ilerlerden bir silah sesleri geliyor, kulağımıza bir silah sesleri geliyor. Gençlere “Barikat kurun.” dedim ve bizim orada Aya Yorgi Kilisemiz vardır, Aya Yorgi Kilisemizin taş barikatlarını hemen ana caddeye yığmaya başladık ve Kuleli’den gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı orayı kapatalım dedik ve karakola döndüm. Karakolda şu talimatı verdim arkadaşlara: “Çabuk polis araçlarını dışarıya çıkartıyorsunuz, buradan geçişi biz önleyeceğiz.” Onu da niye yaptığımı ben de bilmiyorum yani ama doğru yaptığımızı o an sonra puzzleleri yerine koyduğumuzda anlıyoruz ve beklemeye başladık. Beklemeye başladık, tabii o akşam belki bunu defalarca dinlemişsinizdir, ne hikmeti ilahidir, eve gidip abdest alıp iki rekât namaz kılmaya ihtiyacı hissettim yani dedim “Bu akşam cenk var.” Eve geldim, evim -dediğim gibi- 75 veya 80 metre civarında karakola, hatta karakol amiri şöyle dedi: “Ağabey, bizi yalnız mı bırakacaksınız?” “Oğlum, ben sizi ne zaman yalnız bıraktım ki? Hele bu gece aklınız alıyor mu böyle bir şeyi?” dedim ve eve geldim. Abdest aldım, iki rekât namaz kıldım. Bunu bize yaptıran tabii ilahi bir güç var. Üzerimdeki bütün metal eşyaları bıraktım; anahtarlarımı, kimliklerimi, paralarımı, her şeyimi bıraktım. Yani, diyeceksin ki nedir yani sanki ölüme gidiyoruz. Bizi birisi bir şeye hazırlıyor yani bu ilahi güç bizi ölüme hazırlıyor sanki. Kızım da dedi ki: “Baba, ben de geliyorum.” “Kızım, bekleyin, haber bekleyin.” dedim. Biz tabii çıktık, saat ilerledi, ben karakola tekrar geri döndüm ve saat on biri on veya yirmi geçiyor, o civarlarda, tam net de bilmiyorum, Sayın Cumhurbaşkanımızın 3G bağlantısını gördüm ve onu duyduktan sonra şunu dedim: “Arkadaşlar, Allah yardımcımız olsun. Rabb’im inşallah bizi muzaffer eylesin.” Beklemeye başladık. Saatler su gibi akıyor, on ikiye yirmi veya çeyrek vardı, o dakikalardı, silah sesleri artmaya başladı, aşırı silah sesleri arttı ve şu var: Çengelköy gençliği silahlanıp gelmişti aşağıya, silahlanıp gelmişti ama şu talimatı verdim: “Kesinkes, bakın, silah kullanmak yok, silah kullanmak yok.” Neden silah kullanmak yok? Çünkü, Allah muhafaza, vereceğimiz orada yanlış bir talimat, yanlış bir direktif insanları ölüme götürebilir. Sizin elinizde belki tabanca var, onlarda ağır makineli var, bilemeyiz, bize karşı gelecek olan kuvvet ne olduğunu kestiremiyoruz yani süzemiyoruz. “Sakin. Eğer silah kullanacaksa bile sadece polisler kullanacak.” dedim. “Peki ağabey.” dediler ve silahları ben kaldırtım hatta, “Lütfen, sizden rica ediyorum.” dedim. Ondan sonra, saat on ikiye beş vardı, silah sesleri çok daha artmaya başladı ve ben tekrar karakolun içine girdim. Hâlâ işte komişere şunu söylüyorum: “Herhangi bir ekip gelebilir mi?” Yani, bize yardım, takviyeye birinin gelmesi lazım çünkü polis sayısı 7 o akşam. Bütün mahalle halkına diyorum ki: “Ana caddeye inin, ana caddeyi boşaltmayacağız.” Allah razı olsun, Çengelköy halkı hakikaten o gün ana caddeyi hiç boş bırakmadı. Saat on ikiydi, silah sesleri bize artık 100-150 metreye kadar, 200 metreye kadar başladı gelmeye. Ben o ara karakolun içindeyken dışarıdaki projektörlerin yandığını gördüm. Projektörlerin yandığını gördüm ve koşarak... Gençler ve kanaat önderleri şöyle bağırıyor: “Siz Türk askerisiniz, Türk askeri milletine sıkmaz. Ne yapıyorsunuz?” Bu şekilde söylemler yapılıyor. Projektörlerin kapatılmasını istedim. Neden? Çünkü, açık hedef olacaktık ve ben koşarak oraya gittim, o talimatı verdiğimde saat on ikiyi dört geçiyordu, ben uzaktan gelen bir mermiyle yığıldım yere,

ayağımın koptuğunu zannettim ben, aldığım G3 mermisiymiş. Ondan sonra, tabii, ayağımda çok büyük hasar meydana geldi, arka tarafımı çok geniş bir şekilde açtı, hâlâ şu an sınırlarım yanık vaziyette, şu an sağ ayağımda his yok.

Tabii, şu var: Vatanımız için helali hoş olsun. Yani, mevzubahis vatansa, bayraksa gerisi teferruat anlayışıyla biz bakıyoruz çünkü şu var: Bakın, Suriyelilerin de bir toprağı var ama vatanları yok, bir toprakları var. Biz onlarla bugün ensar-muhacir ilişkisi yaşıyoruz. Bakın, toprakları var, bir dünya toprakları var, milyon metrekaare toprakları var belki ama maalesef vatanları yok. Vatan bizim için çok mukaddes, bayrak mukaddes, millet başımızın tacı. Tabii, şöyle söyleyeyim: Bir mülki amir olarak, bir muhtar olarak aldığımız görevler doğrultusunda ben mahallemi korumak zorundaydım. O gece tabii bunları yaptık ettik. Tabii, vurulduktan sonra beni aldırılmamak için -şerefsizler diyorum ben, kusura bakmayın- benim üstüme kapanmış çocuklar, öyle çekmişler çünkü beni götürürken “Çocuklar benim ayağımı unuttunuz.” dedim, ben ayağımın koptuğunu zannettim. Tabii, orada özel bir hastaneye götürdüler bizi. Özel hastaneye ilk giren bendim, benden sonrası bir mezbaha gibiydi, inanın bir mezbaha gibi. Ben yeğenimi de kaybettim orada; 17 şehit verdik, 100 gazi. Rakamlar korkunç rakamlar Çengelköy için yani sonuçta biz bir mahalleyiz ve düşünebiliyor musunuz, hepsi tanıdık, hepsi arkadaşımız, hepsi yeğeniniz, dostunuz, bacınız. Şehitliğimiz, elhamdülillah, şu an Çengelköy’de mezarlığımız gül gibi, Rabb’im bir daha yaşatmasın inşallah böyle günleri. Kusura bakmayın.

BAŞKAN – Estağfurullah.

Tabii, biz de sizin anlatımınızdan bunları dinlerken aynı şekilde doluyoruz, sizin de duygulanmanızı, gözyaşı dökmenizi çok tabii karşılıyoruz. 17 şehit, 100 gazi; siz de gazilerden birisiniz.

CAN CUMURCU – Tabii, kolay değil Sayın Başkanım. Bir de şöyle bir şey: Yani, bir de muhtar olarak tabii iki ay sonra göreve başlayabildim. Şimdi, oturduğunuz makamda muhtarlıktan içeri giren ya bir gazi ya bir şehit ailesinin yakını. Dik durmak zorundasınız, onlara şefkat eli uzatmak zorundasınız yani bulunduğumuz konum itibarıyla hakikaten çok zor ama diyorum ya, Rabb’im yardımcımız olsun, hakikaten hepimizin yardımcısı olsun diyorum yani.

BAŞKAN – Çok çok teşekkür ediyoruz.

Yani, biz hakikaten ecdadımızla, Çanakkale dediğimizde, Dumlupınar dediğimizde, Sakarya dediğimizde hep beraber onur duyuyoruz, göğsümüz kabarıyor ama şimdi bir 15 Temmuz eklendi, Şehitler Köprüsü destanı eklendi, Çengelköy Karakolu destanı eklendi. Siz gazilerimiz bunun yaşayan örneklerisiniz. Şu anda da Türkiye Büyük Millet Meclisinde –ki bu darbecilerin o gün alçakça bombaladıkları hepimizin kalbi olan Meclis- burada bu Fetullahçı terör örgütünün tüm yönleriyle araştırılması ve o günün, darbe girişiminin ve önlenmesinin araştırılmasında görevli Komisyonumuza çok değerli bilgiler verdiniz, tutanaklara geçti, tarih oldu bunların her birisi. Gerçekten söyleyecek kelime bulmakta zorlanıyoruz. Siz tevazu içinde anlatıyorsunuz ama anlatırken dahi, hayal ettiğimizde, elinde silah olan, askerî eğitim görmüş bir binbaşı var ama onun karşısında sivil, üzerinde metal parçacık bile bırakmadan abdestini almış “vatan” diyor, “bayrak” diyor, “sancak” diyor, “ülkem, milletim” diyor, “vatanım” diyor; yola çıkmış bir muhtar, vatandaşlar, gençler, kadınlarımız, kızlarımız. Yani, bu muhteşem bir tablo. Allah’ın izniyle bu aziz milleti hiçbir zaman vatan hainleri, dış düşmanlar, içimizden satılanlar dize getiremeyecektir, teslim alamayacaktır, bizi bölemeyecektir.

CAN CUMURCU - Elhamdülillah.

BAŞKAN - Sizi dinledikçe ben de bu duyguları paylaşmak istedim.

CAN CUMURCU - Ben Komisyonunuzdan bir şey dileyebilir miyim âcizane?

BAŞKAN – Tabii, tabii, buyurun.

Ondan sonra Metin Bey'e geçelim.

CAN CUMURCU - Sizler daha yakınsınız, tabii, burası memleketin kalbi. Âcizane ben Çengelköylülere olarak Çengelköy'ün ön tarafına bir "Gazi Çengelköy" konmasını, eğer bir teklif verirsiniz bizi çok onurlandırırınız, gururlandırırınız diye düşünüyorum.

BAŞKAN – Şimdi, mahalle Çengelköy.

CAN CUMURCU - Evet, Çengelköy Mahallesi.

BAŞKAN – Tabii, bizim tutanaklarımıza da geçmiş oldu ama yanlış hatırlamıyorsam...

CAN CUMURCU - Tabii, bu, sizin Komisyonunuzun yapacağı bir iş değil Başkanım ama siz eğer böyle bir arkadaşlarınıza, siz sonuçta bu ailenin içinde olan birisi olarak bir teklifte bulunursanız bizi onurlandırmış olursunuz diye düşünürüz.

BAŞKAN – Tutanaklara geçti, elbette ki gerçekten gazidir Çengelköy ama bu sanıyorum il düzeyinde halledilmesi gereken...

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Belediye meclisinin yetkisinde.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) - Üsküdar Belediye Meclisinin yetkisinde.

BAŞKAN – Evet, değil mi? Ha, tamam, onun için biz de...

CAN CUMURCU - Siz de, en azından milletvekillerimiz de, bir görüşürseniz onlar da teklif etsinler.

BAŞKAN – Biz, sizin burada bir gazimiz olarak davet edildiğinizdeki bu talebinizi tutanaklardan oraya da yazarız.

Mehmet Erdoğan Bey bu konuda bir katkıda bulunacak.

Buyurun Mehmet Bey.

MEHMET ERDOĞAN (Muğla) – Tabii, bu konuda yetki belediye meclisindedir. Muhtarımız da müracaat edebilir, biz de Komisyon olarak yazabiliriz. Bu yapılması mümkün bir şeydir, Meclis bunu ilçe için, Kazan için yaptı, benzeri Belediye Meclisi Çengelköy Mahallesi için yapabilir.

CAN CUMURCU - Çok teşekkür ediyoruz, sağ olun efendim.

BAŞKAN – Çok teşekkür ediyoruz Gazi Can Cumurcu Bey, taleplerini aldık.

6.- Metin Doğan'ın 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN - Şimdi, yine ekranlardan hepimizin yakından tanıdığı Metin Doğan. Sivil gazimiz, tankın önünde, gözümüzün önünden gitmeyen bir sima. Allah razı olsun, bizim davetimizi kırmadı, geldi.

Metin Bey, söz sizin.

Toparlıyoruz, onu bu arada söyleyeyim. Dinlediğimiz arkadaşlarla birlikte gazilerimiz için aşağıda yemeğimiz olacak. Zaten sizden sonra bir Enes Topçu Bey kaldı, ondan sonra birlikte de yemek teklif ediyoruz. Uzaktan geldiniz, çok teşekkür ederiz.

Metin Bey, buyurun.

METİN DOĞAN – Ben hemen çok hızlı konuşayım o zaman.

Benim çok hızlı bir analiz yapma yeteneğim var. Daha 4,5 yaşındayken işte, bayrama seksen beş gün kalmışsa kaç dakika kaldığını hesaplayabiliyordum ilkokula başlamamışken. 6 yaşında ilkokula başladım, o zaman da her türlü, böyle bir şey olduğu zaman haksızlık karşısında durduğum için hocalar tarafından hep cezalandırılıp böyle, ders saatinin yarısından çoğunu tek ayak üzerinde geçirmiş

olduğum için okulu hiç sevmedim, ancak 4'üncü sınıfın sonunda okumayı öğrenebildim. “Zaten bu çocuk okuyamaz.” da dediler. Orta 3'teyken karnemi silmiştim, meslek lisesine gönderdiler, yapı ressamlığı bölümüne. Orada matematik diye bir dersin ismi bile yoktu. İşte, amacım yapı öğretmenliği okumaktı Fırat Üniversitesinde. ÖSS'ye girdim, 104 aldım, kazanamadım. İkinci sene hazırlanırken hem dershaneye gittim hem aile bütçesine katkıda bulunmak ve dersane parasını çıkarmak için günün bir kısmında çalışıyordum, diğer kısmında da ders çalışmaya çalışıyordum. İşte, faktöriyelile bile ünlem sanmıştım ama o 6 yaşından önceki Metin tekrar geri geldi ve iki senelik bir çalışmam sonucunda bir matematik mühendisi kadar matematik öğrendim, bir fizik mühendisi kadar fizik öğrendim, kimya mühendisi kadar kimya öğrendim ve Türkiye derecesi yaparak İstanbul Tıp Fakültesini kazandım ben 19 yaşındayken. Ondan sonra, baktım, İstanbul'u falan çok sevdim böyle, tıp fakültesi, okuyacaksınız, edeceksin, gerek yok, hayatı yaşamak önemli, yaşamı kaçırmamak önemli diye düşündüm. 1'inci sınıftayken tıp fakültesini bıraktım, Taksim'e gittim, barda güvenlik, bodyguard olarak çalışmaya başladım ve ondan sonra da her şeyi çok iyi bilmiş olduğum için bir beş altı yıl sonra da matematik dersi vermeye başladım, öğrencilere iki saatlik dersten sonra hemen 100 aldırabiliyordum. On bir yıldır Yeşilköy'de oturuyorum. 2012 yılında tekrar 1'inci sınıftan İstanbul Tıp Fakültesine başladım, şu an 4'üncü sınıftayım.

BAŞKAN – On bir yıl aradan sonra.

METİN DOĞAN – Evet.

Yaşamayı, hayatı o kadar çok seviyorum ki ben mesela, para kazanmaya bile ne kadar ihtiyacım varsa o kadar para kazanıyorum. Mesela, benim bir ders saatim 200 TL, günde bir saat ders veriyorum, ayda 6 bin lira kazanıyorum, 3 bin lirayı kiraya veriyorum, asla iki saat çalışmayı düşünmüyorum çünkü hayatı yaşamayı kaçırdım diye düşünüyorum. Ne yapıyorum? İki tane spor yapıyorum, her gün bir saat kitap okuyorum, uyku bile uyumuyorum, iki saat, üç saat uyuyorum böyle. Hayatı ve yaşamayı bu kadar çok severken uğruna bir saniye bile düşünmeden canımı vereceğim bir vatanım olduğu için öncelikle Allah'a şükrediyorum.

BAŞKAN – Bravo!

METİN DOĞAN – O 15 Temmuz gecesi spor salonundan çıktım, saat dokuz buçukta falan otobüse bindim, Yeşilköy'de oturuyorum kendim. Böyle bir iki durak kala öğrendim, otobüste öğrendim, insanlardan öğrendim, kendim İnternet'le, sosyal medyayla falan da hiç ilgilenmiyorum hepsini zaman kaybı olarak görmüş olduğum için, insanlardan öğrendim, müzik dinliyordum radyoda. İnsanların tepkileri şöyleydi, herkesten “İyi ki olmuştu, tam zamanydı, kendisini başkan ilan edecekti.” gibi cümleleri duydum, sonra da eve gittiğimde televizyonda, NTV'de o tankları gördüm ve çekim yapan kişiler, konuşan spiker o kadar rahat bir şekilde konuşuyordu ki böyle, arkası dönük bir şekilde, askerler bir şey falan demiyordu. Gaibi Allah bilir ama kullarına hissettirmiş, ben o sırada şeyi hissettim... Bir de benim yirmi yılım falan Taksim'de geçti, on bir yıldır da Yeşilköy'de oturuyorum böyle. Oradaki insanları da çok iyi biliyorum. Gezi olaylarında insanlar nasıl kandırılıp sokaklara döküldüyse, eğer o tanklar orada durduğu sürece bunların başka oyunları olduğunu düşündüm. Nitekim sonra o kesik kafalı askerler falan çıktı etti böyle. Bunları, yine bu insanları sokaklara dökebileceklerini düşündüm ve darbeye karşı olan insanların hızlı bir şekilde sokağa dökülmesi gerekiyordu, bu insanların şokta olmuş olduğunu düşündüm, ne yapabileceklerini bilmediklerini düşündüm. Bu insanların şoktan çıkarmak için çok büyük bir eylem yapılması gerekiyordu. O an karar verdim, o canlı yayın yapılan yerde o tankın, paletlerin altında birinin ezildiğini eğer millet görürse o zaman herkes sokağa çıkar diye düşündüm ve buna karar verdikten sonra da Allah'a öyle bir dua ettim ki beni o paletlerin altında

ezilmemi engelleyecek her şeyi ortadan kaldırsın diye. Çok hızlı bir şekilde evden çıktım böyle, kişisel bir aracım falan yoktur benim. Taksiler de dolu geçiyor, boş taksiler de durmuyor böyle, bir motosiklet tam köşeyi dönerken hızı yavaştı böyle, elimi kaldırdım, durdu. O sırada çok hızlı düşünüyorum ben.

“Abi” diyeyim, isminizi bilmiyorum.

BAŞKAN – Olsun, istediğiniz gibi hitap edin, rahat olun.

METİN DOĞAN – Çok hızlı düşünüyorum abi ben öyle, bir an şeyi düşündüm böyle, motosiklet otomobil gibi değildi, kimse arkaya almak istemez, bir baktım 22-23 yaşında bir çocuk. Çok hızlı olmanız lazım. Eğer “Yok.” derse ikinci kez kabul etme şansı iyice azalacak, hatta böyle bir tokat atıp gasbedeyim motosikleti falan dedim, öyle gideyim havaalanına, o eylemi gerçekleştirmek için. Sonra vazgeçtim, “Beni Allah rızası için çok acil bir şekilde havaalanına götürür müsün?” dedim ama o sırada bir sürü dua ediyorum kabul etmesi için. O da bir saniye bile düşünmedi, “Tamam, abi atla, götüreyim.” dedi. Giderken de motosikletle işte, belki daha yolların kapalı olduğu gözükür eder, çocuk vazgeçer eder diye böyle sakin sakin konuşuyorum. İşte, üniversitede öğrenciymiş, 22 yaşındaymış, makine mühendisliğinde okuyormuş, matematik sorusu sorayım falan diyorum böyle. Neyse abim, çocuk böyle, artık otomobillerin gidemeyeceği yerlere gittik, motosikletli olduğumuz için geçebiliyorduk böyle aralardan. Bir 30 metre falan yakınlaştık tanklara ve askerlere.

BAŞKAN – Atatürk Havalimanı'nın orada mı?

METİN DOĞAN – Evet, televizyonda o gördüğüm görüntüye, on dakika olmadan böyle ettiğim dualarla hemen orada oldum. Bir de böyle yaklaşınca bir an şey düşündüm yani o çocuğun görevi beni getirmektir gibi düşündüm, onun canını tehlikeye atamazdım. O yüzden 30 metre falan kalmıştı, “Abim, kenara çeker misin, benim inmem gerekiyor.” dedim. İnerken de o sırada motosikletin de böyle gaz ibresine falan bakmıştım, benzin şeyine, benzin bayağı azalmıştı onun gideceği yer de ters mesafeydi böyle, gururu kırılmasın diye, işte, cebimdeki -cebimde cüzdan falan taşımam böyle, cebime de paraları basarım böyle- paraları çıkardım, dedim ki: “Abim, beni buraya Allah rızası için getirdin ama buna benzin alır mısın?” O paraya da bakmadı böyle, dedi ki: “Yok alamam, ben buraya seni ‘Allah rızası’ dediğin için getirdim.” O sırada çok duygulandım böyle, dedim ki: “Abim, tedirgin olmayasın diye sana söylemedim –o sırada tankları gösteriyorum, askerleri gösteriyorum- ben buraya ölmeye geldim, büyük ihtimal de öleceğim. Yani sen bunu almazsan, para benim işime artık yaramıyor, atacağım parayı.” “At o zaman, almıyorum.” dedi. O sırada böyle işte, aklıma gelen güzel şeyleri söyledim, dedim ki: “Allah başarılarını eksik etmesin. Allah kötülerle karşılaştırmasın.” Sonra bu geri geriye şey etti böyle, gittikten sonra o askerlere ve tanklara doğru döndüm, belki 8'i, 10'u aynı anda ateş ettiler havaya, hiçbir eylemci yoktur orada, hiçbir eylemci olmamasına rağmen... Her şeyi planlamıştım ben, yapacağım her şeyi böyle, o bir duygu, bir şey falan değildi, bir galeyana gelip bir şey yapma falan değildi. Öyle bir ince hesap yapmıştım ki, ben yirmi beş yıldır sporcuym böyle, benim yapmış olduğum sporları yapan 3 kişiyle, 4 kişiyle kavga edebilir; ben askerlerle hiçbir şekilde kavga etmeyi, saldırmayı düşünmedim çünkü kendimi ilk eylemci olarak görüyorum, eğer siz o tankın üstüne çıkarsanız ya da o askerlere saldırırsanız o zaman o korkulan kesimi dışarı dökebilirsiniz “Askerlere saldırı yapılıyor.” diye. Ben o yüzden o tanka tekme bile atmayı düşünmedim, sadece amacım o paletlerin altında ezilmektir. Her şeyin planını yapmışken onlarla karşılaştığım zaman ne diyeceğimi düşünmemiştim, bir anda böyle üzerlerine doğru koşmaya başladım işte, “Ben Türk askeriyim, siz kimin askerisiniz?” diye. Orada bir tedirginlik yaşadıklarını hissettim böyle, tank durdu, durduktan sonra da durmadan bağıriyorum, ben 40 yaşındayım, böyle küfür falan bilen biri de değilim, böyle bağırın biri falan da değilim ama o sırada o yaşa kadar bağırmış olduğum miktardan daha fazla bağırdım. Amacım beni ezmeliydi çünkü orada bağırın birini gördükleri zaman halk sokaklara dökülmeyebilir, onun için ezilen birinin olması

gerekliyordum. Tüm amacım da o olmuş olduğu için durmadan dozu artırarak hiçbir saniye durmadan bağırardım, bağırardım, bağırardım. Tank hareket ettiğinde o paletin altına yattım, ben askerliğimi yaptım ama böyle hiç tank falan görmemiştim, daha geniş bir palet falan hayal etmiştim. İşte, paletin dar olması falan biraz beni tedirgin etti, yattım o sırada -her şey öyle bir hızlı geliyor ki- kelimeîşahadet getiriyorum, bir de ölürlen işte... Öleceksiniz zaten Allah'ımıza duanızda başarılı olmanız için ölmeniz var. İşte, ayarlıyorum, kafa, organ, kalp falan böyle hepsi aynı anda gitsin, bir anda öleyim diye. Tam o kadar yaklaşmışken bir an bir fren sesi duyuyorsunuz, ondan sonra bakıyorum, 2-3 saniye bekliyorum, tankın hareket edeceği yok, kalktım, tişörtümü ondan sonra çıkardım. Yani atacakmış gibi yaptım ki böyle ezmeleri gerekiyor. Tank ikinci kez yine hareket etti, ikinci kez diğer paletin altına yattım, yine aynı, yaklaştı, yine tank kurdu, yine beni ezmedi. Bu sefer kalktım, yine bağırılmaya başladım ama o sırada tank hareket ettiğinde insanlar öyle bir korkmuşlardı ki uzakta belki 20-30 polis vardı, onların da ellerindeki telsizlerinden polis olduklarını biliyordum. En yakın yaklaşanı böyle 10 metre yaklaşmıştı ya da yaklaşmamıştı; insanlar öyle bir korkmuşlardı ki askere "Sen ne yapıyorsun?" bile diyemiyorlardı. Ben orada ezilerek insanları yüreklendirmek istedim ama Allah canımı almadı, yine insanlar yüreklendi. Bir anda 10 kişi, 12 kişi oldu, öyle hızlı bir şekilde, 2-3 dakika içinde 40-50 kişi oldu, ben artık kenara çekildim ve orada artık benim yapacak bir şeyim olduğuna inanmadım. Sonra da eve gittim, bir buçuk saat sonra da Cumhurbaşkanımızın çağrısıyla oraya işte 1,5-2 milyon insan gelmiş. Ben üç-dört gün evde kimseye söylemedim, beni işte spor salonunda, okulda tanıyan arkadaşlarım o resim arkadan olmasına rağmen beni tanımışlardı. İşte, Faslı biri olduğumu söylemişler, dediler ki: "Ağabey, Faslı biri olduğun söyleniyor, çıksana." Bir de Sakarya Valimizin böyle kel kafalı bir koruması varmış işte, o korumanın bir yerde çekilen resmi ile benim resmimi yan yana koymuşlar işte, "Bu, odur; AK PARTİ'nin oyunudur." gibisinden laflar falan da söylenilmeye başlanıp sulandırılmaya başlamıştı ama ben yine çıkmak istemedim, benim böyle küçük bir dünyam var, bir anda büyüsün istemedim ama ta ki şeyi öğrenene kadar, o asker eğer bir kere daha durursa öldürüleceğine dair içindeki rütbeli tarafından tehdit edilmiş. Bunu sonradan öğrendim, 4'üncü gün öğrendim. Asker beni görmediği bir mesafede duruyor, orada görüş alanının olmadığı bir mesafede, belki ezmişti ve kendi canıyla tehdit ediliyor yani "Gitmesen öldürüleceksin." diye. O durduğu için kafasına değil de o askerin ayağına ateş edilmiş olduğunu öğrendim. Burada da ben canımı vererek insanları şoktan çıkarmak istemişim, Allah almadı belki konuşarak hâlâ bazı şokta olan insanlar varsa onları şoktan çıkarmamı istediğine inandım. O gün bugündür de 40 tane şehir gezdim, belki toplam 100 tane konferansa filan katıldım, liseleri, üniversiteleri, gücüm yettiği kadar her yeri geziyorum. Gezdiğim yerlerde de -bugüne kadar ben en fazla 3 kişiye konuşmuşum- konuştuğum şeylerin özetini hemen böyle başlıklar altında çok kısa paylaşmak istiyorum. Bu benim hayat algılayış şeklim, onları paylaşabilirim dedim.

Birincisi: Vicdan ve zekâ üzerine inşa edilmiş bir dünya görüşü.

İkincisi: Güçlü bir benlik için cesaret.

Üçüncüsü: Sağlıklı bir kalp için gülümsemek.

Dördüncüsü: Karşılaştığımız olayların analizinde doğruya en yakını bulabilmemizi sağlayan beynimizin farklılıklar bakımından zengin bakış açıları sağlayabilmek adına her gün bir saat kitap okumak.

Beşincisi: Nefsimizi dünyanın yalancı yüzünden koruyabilmek için, gün içinde yorulan ruhumuza terapi yapabilmek için, sonsuz bir huzur, mutluluk ve başarı için her gün 20 sayfa Kur'an-ı Kerim meali okumak. Bu da böyle 20 sayfa okuduğunuz zaman yılda 12 kere bitiyor, bunu özellikle vermeye çalışıyorum.

Altıncısı: Hayallerimize ve umutlarımıza bizi taşıyacak şey bu bedenimiz olduğundan dolayı ona çok iyi bakmak ve spor yapmak.

Yedincisi: Çok ders çalışarak bu ülkeye hain olmayan yöneticiler olmak.

Sekizincisi ise: Hümanist olmak.

Paylaştığım şeyler bunlar ve ben bunları paylaşırken bir sürü şeyle karşılaşıyorum. Mesela TRT'nin tüm kanallarında darbeyle ilgili yapılan programların hiçbir tanesinde benim o resmim yok. Allah bize öyle iki tane resim nasip etti ki bir tanesi o Şerife Boz ablanın resmi. Biz ne kadar onları kullanabildik bilmiyorum yani kullanırken böyle bir komutan edasıyla eli böyle ve karşısında kankası var bir tane, ismini bilmiyorum o ablanın kimse, üstte, çocuklar falan, tüm mahalle darbeye karşı yani dünyanın en iyi tasarımcıları olsun böyle bir şeyi tasarlayamazlardı. Allah böyle bir şeyi nasip etmişken ben bunu gerektiği kadar kullanamadığımıza inanıyorum. Biz o Şerife Abla'yı çarşafından dolayı aldık, kahraman yaptık; o diğer açık ablayı unuttuk, ismini bile sildik böyle. Sonra benim resmimin saklanmasına anlam veremedim. Benim resmimde, mesela bir tankın üzerinde yüzlerce insan varsa eğer burada zalim ile zulüm gören insan karıştırılabilir ama orada tankın altında bir insan varsa orada zalim ile zulüm gören insan karıştırılmaz. Ben bunlara engel olan kişiler kimse onların bulunmasını istiyorum özellikle. Millî Eğitim Bakanlığı 15 Temmuz'u daha iyi anlatabilmek adına okulların açılışında böyle kitapçıklar çıkardı, içinde resimlerin olmuş olduğu, o resimlerde yine benim resmim yok, yine bir sürü resim var. Anadolu Ajansı yurt dışındaki medyaya, ülkelere Türkiye'deki darbeyi daha iyi anlatabilmek adına böyle kuşe kâğıda basılı yüzlerce resimden oluşan bir dergi çıkardı, İngilizce yayınladı ve onda kapak resmi yapılması gerekirken yine benim resmim yok. Sonra, Külliye'ye gazi yakınları falan herkes çağırıldı edildi böyle, o Külliye'ye çağırılanları ayarlayan kim böyle, ben bunların insan olduklarına bile inanmıyorum yani bunlar şeytanın çocuklarıdır, oraya nasıl yazmazlar etmezler benim ismimi, kim yazmaz etmez böyle? Ben halk olarak bunun hesabını soruyorum. Ondan sonra, Malatya'da çok sorun yaşadım ben, beni orada platforma çıkarmak istemediler, iki dakika çıkarıp hemen indirdiler. Ertesi gün yalvardım, 70 şehirde benim platformlarda konuşmamı isterlerken Malatya buna engel oldu. En son da 15 Temmuzla ilgili program hazırlayacaklar, beni nasıl almazlar diye bir plan düşünmüş bu şeytanın çocukları, yaptıkları plan da 15 Temmuzun kadın kahramanları diye bir program yapalım, Metin Doğan'ı böyle egale edelim diye düşünmüşler.

Bir başka diyeceğim şey de ben halkım böyle ve çok hızlı analiz yaptığımı söylemişim ya, bu muhalefet partileriyle ilgili de benim soracağım şeyler var, eğer kendileri buradaysa, ben tanımıyorum. Bir Başbakanımızı, bir Cumhurbaşkanı'yı tanıyordum, bakan, milletvekili falan da hiç kimseyi tanımıyorum ama... Televizyon da izlemiyorum, geçen mesela son duyduğum, haberlerde Ana Muhalefet Partisinin Genel Başkanı bu başkanlık seçimiyle alakalı diyor ki: "Oyla da olmaz yani Türkiye karışır, savaş çıkar." diyor. Yani burada oyla olmayacaksa, biri bir şeyler sunuyor, bu oyla olmayacaksa neyle olacak? Yani "Türkiye karışır." derken neyin peşindeler?

BAŞKAN – Peki.

METİN DOĞAN – Yok, burayı geçmek istemiyorum. Ben yaşama nedenimin konuşmam olduğuna inanıyorum çünkü yine bir karışıklık çıkabilir edebilir böyle, söylemlere çok dikkat etmek gerekiyor. Zaten askerimiz dört cephede savaşırken bir iç savaşı falan kaldıramaz bu ülke.

Sormak istediğiniz bir şeyler de varsa...

BAŞKAN – Böyle çok hızlı anlatıp sert bir fren yapınca konuşmanın bittiğini fark edemedim.

METİN DOĞAN – Zamandan dolayı hız yaptım, hakkınızı helal edin.

Bir şeyle de alakalı konuşmak istiyorum. Sanki bir ışın var böyle, Allah yardım ediyor, bir anda tak diye o ışın çarpıyor, bir anda cesaretleli oluyoruz, bilmem ne yapıyoruz. Böyle bir dünya yok yani, o cesaret için, ben irademden dolayı oradaydım, irademin güçlülüğünden dolayı oradaydım. Cesaret için de işte, o altyapı gerekiyor, o irade nasıl güçlü olur, onun üzerinde durulmasını istiyorum.

Bir de bu hainler hâlen her yerdeler abim, tamam mı? Ben bu Tarım ve Köyişleri Bakanlığının kamu spotu olarak çektiği reklama baktım, siz de izlersiniz. Reklamın konusu çocukları süt içmeye özendirmek, reklamın senaryosunda da bir tane kahraman olması gerekiyor, kapı açılıyor, bu kahraman içeri böyle bir giriyor, 8-10 çocuk var, ağzı açık bir şekilde kahramanlarına bakıyorlar, kahraman bunlardan biriyle bilek güreşi tutuyor falan. Kahraman olarak kimi göstermişler biliyor musunuz? Survivor'ın Turabi'sini göstermişler. Siz kültürel erozyondan bahsediyorsunuz, yeni neslin olumsuz yönlerinden bahsediyorsunuz ya, siz eğer Turabi'yi kahraman olarak gösterirseniz o insanlar, o çocuklar egolu konuşmayı öğrenirler, insanlar birbirlerini nasıl aşağılaması gerektiğini öğrenirler, gey barlarda nasıl dans edilir, onlar öğrenilir. Bunlar nasıl bir akıl tutulması yaşıyorlar? Bir kahramana ihtiyaç varsa bu ülkede bir sürü kahraman var. Bunlar kimler abi, bunlar hangi dine sahipler? En büyük vatan hainleri bunlar, hâlen de duruyorlar ediyorlar. Bunlara Cumhurbaşkanımız öldükten sonra arkada böyle bir ayar çekilmiş edilmiş, ona inanıyorum ben böyle, o ayarı da böyle işte, birileri bir an kahraman olup, bilmem ne olup böyle gelmesin etmesin diye de ellerinden geleni yapıyorlar.

BAŞKAN – Peki, Metin Bey, çok teşekkür ederiz.

Gerçekten farklı bir tablo, farklı bir kişilikle, kendi yaklaşımınızla ve tabii ki...

METİN DOĞAN – Bir de beni gazi yapmadılar abim, Başbakanımız “Sen gazisin.” dedi, tamam mı böyle, beni gazi yapmadılar. Ben o gaziliği istiyorum. Bir sürü okula gittim, “tankın altına yatan adam”, ne kadar kaba bir terim. Ben parasında pulunda değilim, her şeyini de bağışlayacağım edeceğim, benim paraya pula da ihtiyacım yok. Bana Başbakanımız “gazi” dedi, hiç kimse yanaşmıyor etmiyor böyle gazi yapmak için, ben sizden onu istiyorum.

BAŞKAN – Şimdi, Türkiye Büyük Millet Meclisi Darbe Araştırma Komisyonunda bütün bu dedikleriniz tutanaklara geçti. Bununla ilgili zaten tutanaklarımız bir gün sonra hemen Türkiye Büyük Millet Meclisi tutanaklarında yayınlanıyor, web’den de herkes izleyebiliyor. Tabii ki bununla ilgili, bizim de bu anlattıklarımızdan Komisyon olarak, Komisyon Başkanlığı olarak yazışmalarımız olur, önemli şeylere işaret ettin.

Bir defa, tabii ki geri dönüp özetlemek istemiyorum ama şunun altını çizmemiz lazım, görüşlerimiz, bakışlarımız, siyasi düşüncelerimiz, hepsinde farklılık olabilir, farklılıklarımızın zenginlik olduğu, şu andaki, senin anlattığın bu zengin yaklaşımla da ortaya çıktı. Zaten o, Şehitler Köprüsü’nde olsun, Atatürk Havalimanı’nda olsun, Genelkurmayın önünde, Ankara’da olsun, bütün vatandaşlarımızın çok farklı renklerden bir araya gelip vatan için, millet için ortak bir tepki göstermesi bizim çok büyük bir değerimiz, kazancımız, biz bunun idrakindeyiz.

Tabii, o eleştirdiğiniz konular da tutanaklara geçti, bunlarla ilgili de girişimlerde bulunmak lazım, Komisyon olarak biz de bunları destekleriz ama şunu ifade edeyim: Hakikaten biz demek ki sizi buraya... Bütün bunlardan, bir kısmını dinlemiştim konuşmalarınızın, Marmara İlahiyat Fakültesindeki konuşmanızın videosunu izledim, oradan da tavsiyeler aldım. Şimdi, ne kadar doğru bir şey yaptığımızı bir kez daha fark ediyorum çünkü hakikaten biz burada AK PARTİ, Cumhuriyet Halk Partisi, efendim, Milliyetçi Hareket Partisi, HDP birlikte, ortak önergeyle kurulmuş bir Komisyonuz. Siyasi partilerimizin bakış açısı, görüşleri kendine ama darbe ve darbenin karşısında ortak duruş, geçmişte çok darbe ve darbe girişimi yaşamış ülkemizde ilk defa özellikle siyasilerin böyle bir ortak duruşu oluyor. Tabii, sizin hayat tecrübeniz de şu anlattıklarınızla birlikte, en önemlisi, ben çok dikkatle dinledim sizi ama

diyorsunuz ki “Bedenimi feda edeceğim. Tankın paletleri bir anda kalbimin, karaciğerimin, göğsümün üzerinden, başımdan bir anda geçsin. Hani mumun eriyip de etrafını aydınlattığı gibi ben öleyim ki halk buradan bir heyecana gelsin ve darbeyi önlesin.

METİN DOĞAN – Yoksa yüz binler ölecek, ben darbeyi önlemek de değil, o yüz binlerce insan ölecek. İş savaş çıkıp o yüz binler ölmesin diye, diğer kesim çok hızlı bir şekilde çıksın diyeydi; onları bu şoktan çıkarmak için.

BAŞKAN – Müthiş bir duygu.

Ben tekrar, bütün Komisyon üyelerimiz adına gelmeniz, bu değerlendirmeleriniz için çok teşekkür ediyorum.

METİN DOĞAN – Ben çok teşekkür ederim sizlere.

7.- Enes Topçu'nun 15 Temmuz gecesi yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN – Son olarak, Enes Topçu. Yine bir sivil gazimiz Enes Topçu Bey anlatacak.

Enes Bey, söz sizin.

ENES TOPÇU – Öncelikle, Başkanım ve milletvekillerim; saygılarımı arz ediyorum.

Ben tamamen duygusal açıdan yaklaşacağım yani ne bir bürokrasi ne bir makam sahibiyim, sadece Ankara’da yaşayan genç bir öğrenciyim, 22 yaşındayım.

BAŞKAN – Zaten öyle bekliyoruz biz.

ENES TOPÇU – Ben direkt duygusal konudan.

Hani ne bürokrasi bilirim ne darbe bilirim, hiçbir şey bilmem; 22 yaşında bir gencim, hiçbir şeyden haberi olmayan biriyim. “Darbe ne?” dediklerinde darbenin açılımını bile bilmeyen biri olarak sokağa çıktım.

Ben direkt o gecedan başlayacağım. O gece uçakların uçtuğunu gördüğümüz zaman hoşumuza da gitti, izledik de yani “Ha, gösteri yapıyorlar falan” diye, her zaman hoşumuza da gitmiştir bu, özel günlerde. Darbenin de ne olduğunu da bilmiyoruz tabii. O gün normal, ben arkadaşlarımla dışarıdayken tekrar eve döndüm ben on-on bir sıralarında. Ailemin televizyona kitlendiğini görünce ben de oturdum, hani keyfim yerinde, hiçbir sıkıntım yok, bilmiyorum çünkü neyin ne olduğunu. Baktığım zaman, “darbe kalkışması” cart curt, babama sordum “Baba, nedir, ne değildir?”, “Darbe ne?”, “Ne oluyor?”, “Kim bunlar?” O bana gerekli açıklamayı yaptı “Oğlum, böyle böyle...” dedi. Ben de vatan, millet, bayrak sevgisi çok yüksek olan bir insan olarak tüylerim diken diken oldu orada. Hani öğrendim, ne olduğunu bildim, dedim ki: “Böyle bir kalkışma var madem, bize düşen ne?”

Ufak bir örnek vermek istiyorum izninizle: Az önce Çanakkale Savaşı dediniz, orada bu vatan sevgisini anlatan Nene Hatun annemiz var, hepimiz biliriz. Savaşa ilk önce kendisi atıldığı zaman -küçük bir bebeği var- diyorlar ki: “Sen dur, arkada bebeğin var, sen gitme.” Onun da orada tüyleri diken diken eden bir cevabı var “Benim bebeğim anasız büyür ama vatansız büyüyemez.” diye. Biz öyle ecdadın torunlarıyız, öyle kişilerin torunlarıyız. Ben öğrendim ne oldu ne bitti, vatan, millet sevgisi de bende çok olduğu için, ilk önce TRT’de o bayanın açıklamalarını duyduk. Hani, onu kendimize yardım çığılığı gibi algıladık. Daha sonra Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan da çıkınca dedik ki: “Vatan, millet, Sakarya. Biz çıkacağız.” Hemen yakınlarımızı aradık “Bir yerde toplanalım, hep beraber TRT’ye gidelim.” diye. Babam, ağabeyim, kuzenlerim olmak üzere onlar Genelkurmaya gittiler, ben ve arkadaşlarım da hemen TRT’nin olduğu yere gittik. TRT’yi çok zor durumda gördük, inanılmaz zor durumdaydı, ben arabama atladım, bastım TRT’nin önüne. Orada bir baskını önlemek için arabaları yola park etmişlerdi, o gün zaten ne para ne pul ne bir mal varlığı önemli olmuyor sizin

için. Ben de arabamı park ettim yolun önüne, dedim ki: “Tank geçiyorsa da barikatı aşmasın, ezsin arabamı.” Direkt kameramı başlattım, videoya bastım, direkt TRT’nin bahçesine daldım. Tabii, 300 kişi falan vardık orada, askerler de en az 60 kişi falandı. Direkt orada -bende de öyle bir liderlik vasfı var- 2-3 hemen komutayı aldık. Hani gözlerinin içine bakıyoruz, ben zaten vurduğum anı da kaydettim, şu anda görsem, kim olduğunu, gözünün rengini bile tanırım beni vuranın yani o derece yakın bir konuşmam olmuştu onunla. Tatlı dille, güzelce “Bak, biz de vatanın evladız, böyle şeyler yapmayın.” Şöyle böyle.

Başkanım, size verdiğim resimde de...

BAŞKAN – Bunu orada mı çektin?

ENES TOPÇU – Ben kendim çektim, arkadaki komutanlar, askerler bize sıkarken, biz can çekişirken gördüğünüz üzere çekirdek çitliyor orada; kendim çektim. Orada keyiflerini çatıyorlar, çekirdek çitliyorlar, muhabbet ediyorlar; umurlarında değil yani.

BAŞKAN – Bu arada tutanağa geçsin, Enes Topçu’nun bize ulaştırdığı bir resimde hakikaten yüzleri tam tanınmıyor ama çekirdek çitleyen, telefonla konuşan, rahat görünümü iki darbeci askerin resmi olduğu anlaşılan bir resim var.

Evet, devam edebilirsin.

ENES TOPÇU – Biz TRT’nin önünde anladık neyin ne olduğunu tabii çünkü vahşice bir saldırı olduğu için. 50-60 kişi böyle dizilmişlerdi, biz sağdan, onları ikna ederek almaya başladık. En az bir 40’ını biz teslim aldık. 10-15 kişilik orada bir toplu organizasyon oluşturduk, dedik ki: “En büyük asker bizim asker.” diye bağırardım ki psikolojik bir savaş açalım, onları biraz etkileyelim diye. O ekip orada bağırırken, o ekibi oraya yollarken biz burada tek kalmış olanları patır kütür hemen alıyorduk. Böyle böyle biz 30 kişiyi teslim aldık. Tabii, bunlar az kişi kaldılar, tabii, biz TRT’nin içine kadar girdik, bayağı bir kapısının önüne kadar geldik. Tabii, bunlar 10 kişi kalınca, biraz da korkunun verdiği hengâmeyle havaya ateş etmek yerine artık namluyu üzerimize doğru doğrulttular. Vurulma anım falan hepsi de belgelenmiş, burada size sunacağım. Namlu üzerimize doğrultulunca... Biz böyle bir şey beklemiyoruz, bizim askerimiz -biz de askerlik yapacağız, ben askerliğimi daha yapmadım, yapmak da istiyorum, ben de askerliğimi yapacağım- niye bize ateş ediyor, niye yani? Biz bunu düşünmeye kalmadan yedik kurşunu, direkt yayılım ateşine tutulduk, böyle üzerimize... Görüyorum çünkü önümde benim, hani, sizin ile benim mesafemden daha yakın mesafe, görüyorum. Direkt üzerimize ateş açılınca tabii, ben ilk yarayı boğazımdan aldım, direkt, buradan girip buradan çıkmış bir mermi. Alınca tabii... Ben hayatım boyunca ne savaş görmüşüm ne bir çatışmaya girmişim ne bir şey yapmışım, elime silah almamışım. Şöyle bir dipnot da var: Korkusuzca ilerledik tabii orada. Ne olduğunu ne bittiğini anlamadan buradan bir yara aldım, uyuşukluk hissettim. Elimi buraya attığım zaman iki parmağım böyle içeriye kadar girdi. Dedim, Enes sen şehadet şerbetini burada içeceksin, şehit olacaksın. Parmağımı çıkardım, gözüm kapalı, etrafımda hiçbir şey görmüyorum, kimse de beni görmüyor. Öyle bir hengâme ki kim nerede olduğunu bilmiyor çünkü sürekli bir ateş var böyle direkt üzerinize. Çok devam etmek istedim, adım attım, telefon da elimdeydi, yere düşmüş, kaydettim vurulma anımı da. Tam o esnada, giderken pat pat pat, böyle, ben arkaya doğru savruldu. Omuzum, bacağım, parmağım, tekrar buradan girmiş, şakak kemiğim, iki tane baldırımda var, sağ arkada; o ara yine isabet almışım. Tabii, yere yığıldım dolayısıyla, yere yığıldım ama hâlâ gözüm açık, Rabb’im orada hâlâ canımı almamış. Görüyorum, etrafı izliyorum, kimse yok, bana yardım edecek biri yok çünkü herkes bir yere kaçıyor, kurşun var, hedef hâlindeyiz. Can havliyle kalktım, baktım, Çevik Kuvvet aşağıda bekliyor o arada, hemen kalabalığa doğru koştum ki hani, kendimi göstereyim, bir müdahale edilsin bana. Hemen kalabalığa doğru koştum, o esnada, Orkun Aytek diye bir ağabeyimiz var, eskiden terörle mücadelede görev almış,

onun kamerasına denk gelmişim, o beni sürekli çekmiş, o yaralı hâlimi, kanlı hâlimi de videolamış. Sonradan bana televizyondan ulaştı görünce. Ben direkt kendimi oraya atınca, hani, dedim, burada delik var, her yerimden kan akıyor. Oradan sonrası zaten bende yok, ben kendimi oraya attıktan sonra gözümü iki gün sonra hastanede açtım. Hastanede açar açmaz da bana ilk denilen... Ailem beklemiş, bana da sormak istemişler. Hemen TRT'nin yakınında Acıbadem Hastanesi var, oraya kaldırıldım. Hani, şahdamarımın hemen 4-5 santim yanından yara aldığım için doktor “Yaşaması mucize.” demiş, Allah'ın bir kudreti. Hastane yakında olmasa belki de kan kaybından da ölebilirdim. Orada ilk bana söylenen “Ameliyat olmak istiyor musun?” Şimdi, kurşun girdiği zaman, burada tiroit beziyle nefes borusunun arasında kaldığı için -şu an alamadılar, hâlâ burada- felç riskim var, yüzde 90 felç riskim var, “Ameliyat olursan yüzde 10 bu mermiyi alırız.” Biz ameliyatı reddettik, 15 Temmuzdan beri gidiyoruz geliyoruz, hâlâ kurşun burada, felç riski devam ediyor. Parmağımı da şu an yüzde 90 kaybettim, his kaybı var, bunu kullanamıyorum. Başarılı ameliyatlar da geçirdim, vücudumdaki diğer mermiler alındı ama buradakini alamadılar. Bunun bir felç riski olduğu için hâlâ ameliyatı ben reddediyorum.

Bu şekilde. Hani, “Vatan, millet, Sakarya.” diye çıktık; şu an –Allah korusun- yine böyle bir şey olsa yaramız demeyiz, yine çıkarız. Ben genç bir delikanlıyım, 22 yaşındayım, darbe nedir, o nedir, bu nedir bilmeyen bir insanım. Ne bürokratım ne milletvekiliyim ne oyum ne şuyum yani. “Devlet, bayrak” denildiği zaman biz “Ya Allah!” diye çıkmayı öğrendik annemizden, babamızdan. Ki dediğim gibi, Nene Hatun'dur, Koca Seyit'tir, Osmanlıdan Fatih Sultan Mehmet'tir, biz onlarla büyüdük, Allah'a şükür de onlarla büyümeye devam edeceğiz. Ben böyle söylemek istiyorum.

BAŞKAN – Hiç gözümüzü ayırmadan dinledik gerçekten Enes.

ENES TOPÇU – Teşekkür ediyorum Başkanım.

HÜSEYİN KOCABİYİK (İzmir) – 10 tane film çekilir.

BAŞKAN – Değil mi? Müthiş, müthiş bir olay.

Bir de bütün samimiyetle, safiyetle anlatmış olman da çok güzel. Tebrik ediyoruz, teşekkür ediyoruz, gazan mübarek olsun diyoruz, gaziliğin mübarek olsun diyoruz.

ENES TOPÇU – Amin. İnşallah, hepimize.

BAŞKAN – Baştan itibaren de söyledik, hakikaten bugün çok çok duygulandık, 15 Temmuz gecesine bir daha gittik. Ama sanıyorum, burada bütün Komisyon üyesi arkadaşlarımız, burada dinleyen basın mensuplarımız da dâhil olmak üzere, bu aziz millet, böyle 22 yaşındaki gençler, 62 yaşındaki hanım anneler, teyzeler, on bir yıl ara vermiş, ondan sonra tıbbı devam eden, hızlı bir zekâ, Metinler, Silahlı Kuvvetlerimizin içinde hainlere geçit vermeyen, gerçekten, milletine, bayrağına bağlı, şerefli Türk askerinin sembolleri önümüzde oldukça inanıyorum ki bizi darbe teşebbüsüne kalkışanlar da, darbeciler de, onların arkasındaki hain odaklar da bölemezler, parçalayamazlar, milletimize diz çöktüremezler, şanlı bayrağımız dalgaları. Allah'ın izniyle, millet olarak da dimdik ayakta duruyoruz. Bu ruhu, bu duyguları bize de tattırdınız bugün burada.

Tarihe not düştük, tutanaklara hepsi geçti. Bizim görevlerimizden birisi de 15 Temmuzun nasıl yaşandığını Darbe Komisyonu olarak tespit etmektir. Bu açıdan, farklı renkler, farklı düşünceler ama bizi biz yapan ortak değerimiz olarak bu vatanda bir evlat, bu vatanın bir evladı, bu milletin bir ferdi olarak kaynaştıran değerlerimizin ne kadar güçlü, kuvvetli olduğunu bugün birlikte bir daha yaşadık.

Ben çok teşekkür ediyorum. Davut Ala, gazi albayımız; Mahmut Pınarbaşı, gazi albayımız; Rıfat Özer, Mine Özer; Can Cumurcu, Metin Doğan, Enes Topçu; bugün bizi onurlandırdınız, çok teşekkür ediyoruz, çok sağ olun, var olun diyoruz arkadaşlar.

ZEKERİYA BİRKAN (Bursa) – Sayın Başkan...

BAŞKAN – Göremedim, tam bitirdim, Zekeriya Bey...

ZEKERİYA BİRKAN (Bursa) – Bitirdiyseniz... Zaten ben de o söylediklerinizi söyleyecektim.

BAŞKAN – Öyle mi? Hakkınızı helal edin.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Ben bir cümle söyleyeyim Başkanım, müsaade ederseniz eğer.

BAŞKAN – Buyurun.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Kahramanlar, çok teşekkür ediyoruz.

Batılı bir akşamdı o gün ama batıl bir teşebbüstü. Zaferimize katkıda bulundunuz, demokrasiye, millî birlik ve bütünlüğe, geleceğimize katkıda bulundunuz. Yenilmediniz, yenilmedik ve o gün tarihe not düştünüz. Sömürgeci Batılılar hiçbir zaman için başarılı olamayacaklar. Sezen Aksu'nun çok güzel bir şarkısı vardı, "Işık Doğudan Gelir" diyerek, Cemil Meriç de şöyle diyordu: "Işık doğudan yükselir." İnşallah, ışık doğudan yükselecek. Kahramanlarla, bir yandan, yüreği ve bileğiyle kahramanlık yapanlar, bir diğer yandan da masa başında kahramanlık yapan Aziz Sancar gibi insanlarla, Oktay Sinanoğlu gibi 26 yaşında profesör olanlarla birlikte inşallah geleceğe uzanacağız. Tam demokrasi için, cumhuriyet ve demokrasiyi tam ve kâmil manada Türkiye'de tesis etmek için ve de zengin ve özgür bir Türkiye'yi birlikte inşa edeceğiz.

Hanımefendiye de şöyle bir atıfta bulunmak istiyorum: Şerife Bacı Kastamonu'dan gelirken "Topum ıslanmasın." diyerek üzerindeki topun üzerine koymuştu ve Ankara'ya girerken ölmüştü. Ben Manisa Milletvekiliyim, Kurtuluş Savaşı'nın ilk meydan muharebesi Demirci'de yapıldı, 13 bin Rum askerini Sakarya'ya göndermedik, Mustafa Kemal'e yardımcı olmuştuk, orada galip gelelim diyerek. Gördesli Makbule Bacı gibisiniz, Şerife Bacı gibisiniz.

Teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkürler.

Yarın saat on birde programımızı uygulamak üzere oturumu kapatıyorum.

Kapanma Saati: 15.10

